

เราจะไม่ หวาดกลัว ความชั่วร้าย

เหตุใดเราถึงต้องมี
ผู้สมัครอิสระอย่างแท้จริง
สำหรับการเลือกตั้ง
ประธานาธิบดี

Emanuel
Pastreich

คำนำ

ความสัมพันธ์ไทยกับสหรัฐอเมริกานั้น มีความต่อเนื่องยาวนานกว่า 180 ปี โดยเป็นความความสัมพันธ์กันหลากหลายมิติทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ ความมั่นคงและการทหาร โดยไทยได้รับสถานะเป็น Major Non-NATO Ally (MNNA) ของสหรัฐฯ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 ความสัมพันธ์ดังกล่าวทำให้ทั้งชาวอเมริกาและชาวไทยได้รับประโยชน์จากความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันทั้งในด้านเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม สาธารณสุข และการศึกษา

ในแง่เศรษฐกิจนั้น สหรัฐฯ เป็นตลาดส่งออกขนาดใหญ่ของไทย ความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศครอบคลุมตั้งแต่การแลกเปลี่ยนค้าขายสินค้าอุปโภค บริโภคและผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรไปจนถึงความร่วมมือในอุตสาหกรรมการป้องกันประเทศ จนผลักดันให้เกิดความร่วมมือในด้านต่าง ๆ นอกจากภาคเศรษฐกิจ อาทิ เทคโนโลยีด้านความมั่นคงและด้านอวกาศ

ด้านสาธารณสุข หน่วยงานของรัฐบาลสหรัฐฯ เช่น ศูนย์ควบคุมและป้องกันโรคแห่งชาติ (CDC) สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ทหาร (AFRIMS) และองค์การเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกา (USAID) ได้ร่วมงานกับภาคีไทยมาเป็นเวลากว่า 60 ปี เพื่อดูแลสุขภาพของประชาชนอเมริกา ไทย และนานาชาติ ผ่านทางการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมทางการแพทย์ ตลอดจนโครงการริเริ่มด้านสาธารณสุขต่าง ๆ อีกมากมาย

สำหรับ โครงการด้านสิ่งแวดล้อมและการศึกษาของ USAID นั้น ส่งเสริมการจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ และเพิ่มการใช้ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจด้านนโยบายเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ นอกจากนี้ สหรัฐฯ ยังสนับสนุนโครงการแลกเปลี่ยนที่เชื่อมโยงเยาวชน นักเรียน นักการศึกษา ศิลปิน นักกีฬา และผู้นำชาวไทยรุ่นใหม่กับบุคคลจากวงการเดียวกันในสหรัฐฯ และภูมิภาคอาเซียน โดยให้พวกเขามีส่วนร่วมในประเด็นสำคัญ ๆ ทางยุทธศาสตร์ รวมถึง ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2505 อาสาสมัครหน่วยสันติภาพสหรัฐอเมริกา (U.S. Peace Corps) ยังเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในไทย ด้วยการเน้นการฝึกอบรมครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาและการพัฒนาทักษะชีวิตให้กับเยาวชน

ทั้งหมดทั้งมวลนี้จะเห็นว่า ไทยค่อนข้างได้รับประโยชน์จากการเป็นพันธมิตรที่ดีของสหรัฐฯ เพราะนอกจากจะได้ผลประโยชน์ร่วมกันในแง่เศรษฐกิจแล้ว สหรัฐฯ ก็ยังมีโครงการต่าง ๆ ที่ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทยให้ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม คนไทยหลายคนอาจจะยังไม่มีสมาธิใส่ใจเชิงลึกที่ซ่อนเร้นถึงการดำเนินนโยบายสำคัญ ๆ ของสหรัฐฯ ที่อาจจะกระทบต่อความเป็นไปของโลกใบนี้ หนังสือ “เราจะไม่หวาดกลัวความชั่วร้าย” เล่มนี้ของเอมมานูเอ็ล ปาสต์ไรค์ เป็นการ รวบรวมความคิดเห็นของตัวแทนประชาชนคนหนึ่ง ที่อาสาลุกขึ้นมาแสดงวิสัยทัศน์ ต่อนโยบายการบริหารของประเทศที่ได้ชื่อว่าเป็นมหาอำนาจโลก

ตัวอย่างหนึ่งในหนังสือก็คือการวิพากษ์การใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการแสดงความคิดเห็นและรับข้อมูลข่าวสารของพลเมืองโลกยุคปัจจุบัน กล่าวคือ เขาชี้ให้เห็นว่า เราอาจจะใช้ Facebook กันทุกวัน

ตั้งแต่เข้ายันคำ ทว่าไม่ทันตระหนักคิดว่าเบื้องหลังของการทำงานของ Facebook นั้นเป็นอย่างไรบ้าง เราได้ประโยชน์จากการติดตามข่าวสารที่เป็นปัจจุบันทันด่วน แต่ไม่ฉุกเฉินคิดว่าเราสูญเสียข้อมูลสำคัญของตนเองที่ Facebook นำไปใช้เพื่อทำกำไรอย่างไรบ้าง และข่าวสารที่ได้รับมานั้นเป็นข้อมูลที่น่าเชื่อถือหรือไม่ รวมถึงส่งผลต่อการตัดสินใจในการเลือกเชื่อข้อมูล และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้ชีวิตของเราอย่างไรบ้าง

เอมานูเอล ชวนให้เราส่องสำรวจมิติสำคัญต่าง ๆ ของการเป็นพลเมืองของประเทศ ว่าเราควรมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเศรษฐกิจ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการหาทางออกสำหรับปัญหาใหญ่ ๆ ของประเทศ ตระหนักถึงความสำคัญของรากเหง้าของตนเอง ไม่หลงมัวเมาไปกับสิ่งยั่วยุที่นำเสนอผ่านสื่อกระแสหลักต่าง ๆ

แม้ว่าเอมานูเอลค่อนข้างจะยกย่องประเทศไทยว่าสามารถเป็นแหล่งเรียนรู้ให้แก่ชาวอเมริกันในการดำเนินชีวิตและบริหารประเทศ ชาวไทยเองก็ควรที่จะเรียนรู้ทั้งความสำเร็จและข้อผิดพลาดต่าง ๆ ของสหรัฐฯ เช่นกัน เพื่อที่จะสามารถมองเห็นภาพกว้างของอนาคตประเทศตนเองได้ดียิ่งขึ้น

สารบัญ

เราจะไม่หวาดกลัวความชั่วร้าย

i

คำแถลงการณ์ 17 ประการของเอมานูเอล พาสต์ไรช์

7

หลักการพื้นฐานสองประการที่จะสามารถ
คาดเดาการดำเนินการในอนาคต

8

คำแถลงการณ์ 17 ประการ
ของ เอมานูเอล พาสต์ไรช์ (Emanuel Pastreich)

10

การสร้างเอกภาพอันศักดิ์สิทธิ์ของประชาชน วัฒนธรรม
และธรรมชาติของผู้คน ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

19

เศรษฐกิจประชาธิปไตย

27

ลัทธิขบวนการนิยม นิยมก้นดำ และ นิยมผู้วิเศษ

43

ความมั่นคงคืออะไร?

58

รายได้พื้นฐานถ้วนหน้า: อีสภาพทางเศรษฐกิจ
หรือก้าวแรกสู่ระบบทาส

70

อนาคตของมนุษยชาติโลกและสภาโลก

79

ใครเป็นเจ้าของ Facebook

94

เอมานูเอล พาสต์ไรช์
(Emanuel Pastreich)

108

เหตุใดผมจึงลงเลือกตั้งประธานาธิบดี?

111

I Shall Fear No Evil

เราจะไม่หวาดกลัวความชั่วร้าย

ผมรู้ดีว่าการจัดพิมพ์เผยแพร่หนังสือของผมเป็นภาษาไทยนั้น เป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะคนไทยได้ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลและสร้างแรงบันดาลใจให้กับผมเป็นอย่างยิ่งในช่วงเวลาสองปีที่ผ่านมา ในขณะที่ผมดำเนินการเสนอแผนวิสัยทัศน์เกี่ยวกับอนาคตของสหรัฐอเมริกา และเมื่อผมเริ่มหาเสียงเลือกตั้งในตำแหน่งประธานาธิบดี เราได้จัดตั้งสถาบันเอเชียสาขาประจำประเทศไทยขึ้นเมื่อหลายปีที่ผ่านมา และผมก็ได้แปลแพลตฟอร์มของผม สำหรับการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาเป็นภาษาไทยในเดือนกันยายนของปี 2020 – ก่อนที่จะแปลเป็นภาษาอื่น ๆ อีกมากมาย

ผมได้มีโอกาสไปเยือนประเทศไทยหลายครั้งเพื่อทำการวิจัยและได้พูดคุยเรื่องวัฒนธรรมและสังคมกับนักวิชาการของไทย ซึ่งสร้างแรงบันดาลใจให้ผมเป็นอย่างยิ่ง ผมประทับใจเสมอมาในความมีน้ำใจและความสุภาพที่คนไทยแสดงให้เห็นในทุกโอกาส

ในฐานะที่ผมเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ทำงานเกี่ยวกับทวีปเอเชีย โดยเน้นไปที่จีน ญี่ปุ่น และเกาหลีเป็นหลัก รวมถึงยังได้ขยายขอบเขตการทำวิจัยครอบคลุมไปยังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อีกด้วยนั้น ผมพบว่าประเทศไทยมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อความเข้าใจของผมที่มีต่อเอเชีย

สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ผมได้รับแรงบันดาลใจหลายครั้งจากประเทศไทย

การหาเสียงในการเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดีของผมมุ่งเน้นไปที่การต่อต้านจักรวรรดิ โดยจักรวรรดิที่ผมหมายถึงไม่ใช่จักรวรรดิดั้งเดิมในยุคโบราณหรือจักรวรรดิอาณานิคมของอังกฤษ ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส

และเยอรมัน ถึงแม้ว่าจะมีความคล้ายคลึงกันในบางประการก็ตาม แต่ผมหมายถึงจักรวรรดิทางการเงินและสารสนเทศที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบอย่างต่อเนื่องและคาดเดาไม่ได้ รวมทั้งจักรวรรดิแห่งสื่อและความบันเทิง ซึ่งเป็นจักรวรรดิระดับโลกที่หลอกลวงและทำให้เราเข้าใจผิด

ในระหว่างที่กำลังเริ่มการหาเสียงครั้งนี้ เมื่อผมประสบปัญหาในการหาวิธีตอบโต้การโจมตีจากจักรวรรดิที่มองไม่เห็นเหล่านี้ทั้งในสหรัฐอเมริกาและทั่วโลก ผมได้แต่คิดถึงประเทศไทย

ทำไมต้องเป็นประเทศไทย ทำไมประเทศไทยจึงสำคัญต่อผมมากเมื่อใดก็ตามที่ผมเกิดข้อกังขาในประเด็นต่าง ๆ ขึ้นมา

เหตุที่ประเทศไทยมีความสำคัญต่อผมก็เพราะประเทศไทยเป็นประเทศเดียวในเอเชียใต้ที่ไม่เคยตกเป็นเมืองขึ้นของจักรวรรดิยิ่งใหญ่ต่าง ๆ ในช่วงศตวรรษที่ 18 และ 19 และเป็นประเทศเดียวที่อาศัยภูมิปัญญาของผู้คน วัฒนธรรมที่แข็งแกร่ง ความเข้มแข็งทางปรัชญา และจิตวิญญาณในการรักษาไว้ซึ่งอัตลักษณ์และสถาบันกษัตริย์ของตน อีกทั้งยังสืบสานประเพณีที่บรรพบุรุษได้ทิ้งเอาไว้เมื่อเผชิญกับการโจมตีทางเศรษฐกิจและการทหารที่ยากจะต้านทาน รวมทั้งเมื่อเผชิญกับการกดขี่ชนจากกลุ่มคนผู้มั่งคั่งและอำนาจที่ทรงพลังจากจักรวรรดิยุโรปซึ่งกำราบชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่อยู่รายล้อม นอกจากนี้ประเทศไทยยังแตกต่างจากญี่ปุ่นเพราะยังคงรักษาความเป็นเอกราชไว้ได้โดยไม่ต้องเลียนแบบแนวทางจักรวรรดินิยมจากจักรวรรดิตะวันตกแต่อย่างใด

ในขณะนี้เราผู้อยู่ทั้งในสหรัฐอเมริกาและในประเทศไทยต่างต้องร่วมต่อสู้ดิ้นรนกับอำนาจของผู้ร่ำรวยชนชั้นสูง วาณิชชนากร และองค์กรที่พวกเขาควบคุมอยู่ จักรวรรดิที่ไร้ซึ่งความจริงใจเหล่านี้ต้องการกดขี่ข่มเหงและทำให้เราทุกคนตกอยู่ภายใต้อาณานิคม ผมจึงต้องหันหน้าเข้าสู่ภูมิปัญญาของคนไทยเพื่อค้นหากลยุทธ์ในการรับมือ

ผมถือว่าท่านเท่าเทียมกับผมหรือไม่ เปล่าเลย! ผมไม่ถือว่าท่านเท่าเทียมกับผม เพราะว่าท่านมีสติปัญญาที่เหนือกว่าผมในการตอบโต้กับจักรวรรดิเหล่านี้ และในการดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมและอำนาจในการตัดสินใจของท่านเอง

ผมหวังว่าเราจะสามารถทำงานร่วมกันได้เพื่อที่เรชาวอเมริกันจะได้เรียนรู้จากท่าน และลูกหลานของเราจะกลายเป็นมิตรที่ดีต่อกันได้ ผมหวังว่าเด็ก ๆ อเมริกันจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่ของอาณาจักรเงินยาง อาณาจักรสุโขทัย และอาณาจักรอยุธยาจากที่โรงเรียน พร้อมทั้งนำยุคทองแห่งศิลปะและวรรณกรรมของอยุธยามาใช้เป็นแบบอย่างในการฟื้นฟูวัฒนธรรมอเมริกัน รวมถึงนำการปฏิรูปประเทศของรัชกาลที่ห้ามาใช้ในการสอนให้ผมเป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาที่มีความเที่ยงธรรมและมีวิสัยทัศน์

เราจะจัดตั้งระบบสากลที่ให้อภัยและเคารพกัน ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของความกลมกลืนกับประเพณีไทย โดยเราจะตอบกลับต่อความเข้าใจผิดด้วยคำว่า “ไม่เป็นไร” แทนที่จะตอบโต้ด้วยอาวุธยุทธโปกรณ์ราคาแพงหรือด้วยข้อตกลงการค้าเสรีที่ไม่แยแสต่อความต้องการของประชาชน หรือด้วยภัยคุกคามแห่งสงคราม

ผมยินดีต้อนรับผู้มีเกียรติทุกท่านจากประเทศไทยให้มาเข้าร่วม
กับผม โดยพิจารณาถึงกลไกในสันติภาพและความปรองดองแห่ง
อดีตที่รุ่งโรจน์ และค้นหาหนัยะบ่งชี้ถึงวิธีที่สหรัฐอเมริกาจะสามารถ
เปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมและกำหนดทิศทางใหม่ในอนาคตร่วมกัน
สำหรับทั้งสองประเทศของเรา

ขอขอบคุณสำหรับความสนใจที่มีค่ายิ่งของท่าน

เอมานูเอล ฟาสต์ไรค์

คำแถลงการณ์ 17 ประการของเอมานูเอล เทสส์ไรค์

เอมานูเอลประกาศลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกาปี 2020 โดยได้เสนอนโยบาย 17 ประการ ที่เรียกร้องให้มีการปรับโครงสร้างพื้นฐานในทุกแง่มุมของสังคมสหรัฐอเมริกา มีระบบการเมืองที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานความจริง ขจัดความเสื่อมโทรมทางศีลธรรมบาดลึกที่สร้างความสูญเสียให้กับสหรัฐอเมริกา เราต้องรวบรวมความเห็นอกเห็นใจอย่างลึกซึ้งต่อความทุกข์ยากของคนธรรมดาสามัญด้วยวิสัยทัศน์ที่จะสร้างแรงบันดาลใจต่อไปว่าประเทศนี้ควรจะเป็นเช่นไร

ข้อเสนอของเอมานูเอลก็คือ: เราต้องร่วมกันต่อสู้เพื่อสร้างสถาบันที่มีส่วนร่วมในทุกพื้นที่ทั้งมวลที่จะอนุญาตให้พลเมืองของเราสร้างอุดมคติ ฝึกฝนนิสัย และเตรียมนโยบายที่จะเป็นรากฐานเพื่อให้เราสร้างสาธารณรัฐขึ้นมาใหม่ รัฐที่ดีเกิดขึ้นจากการร่วมมือของประชาชนทุกคนมากกว่าการเป็นทาสของสื่อที่ปัจจุบันทุจริตและหากินกับผู้บริโภค มันจะดีกว่าที่จะสร้างการสื่อสารพลเมืองของเราเองมากกว่าที่จะคร่ำครวญต่อหน้าสื่อไร้สาระ

นอกจากเอมานูเอลจะขอให้ผู้ฟังหรือประชาชนช่วยลงคะแนนเสียงให้เขาแล้ว เขายังชักชวนให้ร่วมแคมเปญที่เขาเสนอเพื่อสร้างรัฐบาลอันเกิดจากระบอบประชาธิปไตยที่มาจากความร่วมมือของประชาชนอย่างแท้จริง หรือเป็นประชาธิปไตยระดับชาติ (a national democracy) ความร่วมมือดังกล่าวยังเป็นตัวบ่งชี้ความต้องการของประชาชนในทุก ๆ ด้าน และใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยคำแถลงการณ์/นโยบายทั้ง 17 ข้อนี้ เปรียบเสมือนนาฬิกาที่จะคอย

เตือนเมื่อประเทศเกิดปัญหา หยุดปัญหานั้น เพื่อให้เราสามารถแก้ไข และปรับปรุงได้ทันกาล

หลักการพื้นฐานสองประการที่จะสามารถ คาดเดาการดำเนินการในอนาคต

การค้นหาคำความจริงทางวิทยาศาสตร์

ประชาธิปไตยคือกระบวนการที่ความต้องการและภูมิปัญญาของประชาชนนั้นถูกแปลงเป็นนโยบาย แต่ถ้าผู้คนหลงผิดถูกใช้โดยสื่อสิ่งพิมพ์ที่บิดเบือนและปรุงแต่ง ถ้าพวกเขาถูกสอนให้ตามใจตัวเอง และทำให้เสียผลประโยชน์ในการปกครอง เราก็จะเป็นประชาธิปไตยที่ปราศจากประชาชน หากการถกเถียงเรื่องนโยบายไม่มีมูลความจริง เราก็จะมีประชาธิปไตยแต่เพียงในจินตนาการ หากเราลงคะแนนเสียงเพื่อตัดสินว่าอะไรเป็นความจริง นั่นก็แสดงว่าเราได้เข้าสู่ความเป็นระเบียบและมีเหตุผลเรียบร้อยแล้ว

นอกจากมติดะแนนเสียงที่เป็นไปตามความจริงจะแสดงถึงความเป็นประชาธิปไตย และความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริงแล้ว มติดะแนนดังกล่าวยังสามารถบ่งบอกถึงความจริงต่าง ๆ ของประเทศทั้งในเรื่องความยากจน การศึกษา ชุมชน หรือการทหาร นอกจากนี้มันยังทำให้ประชาชนได้ตรวจสอบสถานการณ์บ้านเมืองหรือชุมชนของตน กระตุ้นให้ประชาชนมีความกล้าหาญทางจริยธรรม เพื่อสร้างแนวทางการแก้ไขและนำไปปฏิบัติ ตรงตามคำกล่าวของประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์นที่ว่า *“ของประชาชนโดยประชาชนและ*

เพื่อประชาชน” คือจุดประสงค์ของเรา

รัฐบาลเพื่อประชาชน

รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาวางพิมพ์เขียวไว้สำหรับรัฐบาลที่เป็นตัวแทนของประชาชน ไม่ใช่ผู้มีอำนาจ อย่างไรก็ตามเรายังสามารถรักษาความเป็นประชาธิปไตยได้โดยการพลิกโฉมรัฐบาลใหม่ที่ปกป้องสวัสดิภาพของประชาชนและปกป้องผู้ที่ต่อต้านผู้มีอำนาจ การสร้างรัฐบาลที่สร้างประโยชน์และปราศจากความรุนแรงและสงครามถือเป็นศูนย์กลางของวาระแห่งชาติ

การรณรงค์นี้จะเดินหน้าต่อไป ซึ่งอาจต้องเผชิญกับอำนาจนายทุนคนมั่งมี แต่ด้วยพลังความรักประเทศชาติ เราจะทำให้ทุกคนเห็นชัดเจนว่าสิ่งที่มีค่าที่สุดคือสิ่งที่มองไม่เห็น นั่นคือ ค่านิยมหลักที่นำทางเราทั้งในฐานะปัจเจกชนกลุ่มและในฐานะประเทศชาติในการเสียสละตัวเองอย่างพร้อมเพียง ไม่เพียงแต่เพื่อประโยชน์ส่วนรวมเท่านั้น แต่เพื่อการแสวงหาความจริงด้วย

คำแถลงการณ์ 17 ประการของ
เอมานูเอล ปาสต์ไรช์ (Emanuel Pastreich)

1) เราจะไม่ยอมรับการเลือกตั้งใด ๆ ที่ไม่ยุติธรรม

ระบบการเลือกตั้งในปัจจุบันกำลังบิดเบือนและเสรีภาพของประชาชนทั่วไป ประชาชนบางกลุ่มถูกกลืนสิทธิอันเนื่องมาจากขาดคุณสมบัติตามที่รัฐบาลกำหนด เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจหรือรายได้ อีกทั้งข้อมูลบางอย่างก็ถูกปิดบัง รวมไปถึงยังไม่เป็นสากลมากพอ ทำให้จำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชน นอกจากนี้ระบบการเลือกตั้งดังกล่าวยังไม่โปร่งใสและถูกต้อง ทั้ง ๆ ที่ระบบการเลือกตั้งพึงตั้งอยู่บนพื้นฐานทางศีลธรรม ปราศจากการสนับสนุนจากนายทุนและการฉ้อโกง

2) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเป็นภัยคุกคามด้านความปลอดภัยที่เกินจะควบคุม - การรับมือจะต้องเชื่อมโยงทุกแง่มุมของนโยบายทั้งภายในและระหว่างประเทศ

ตามแผนพัฒนา 100 ปี สหรัฐอเมริกาจะมีนโยบายเพื่อบรรเทาและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเป็นสำคัญ โดยมุ่งเน้นควบคู่ไปกับนโยบายด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจและการศึกษาทั้งหมด นอกจากนี้ ยังมุ่งเน้นเรื่องการจำกัดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและเชื้อเพลิง เช่น น้ำมันปิโตรเลียม ถ่านหิน โดยเริ่มจากการกำหนดนโยบายงดใช้รถยนต์ส่วนตัวและจำกัดการใช้เครื่องบิน รัฐบาลจะออกนโยบายการใช้พลังงานแสงอาทิตย์และพลังงานลม แทนการใช้พลังงานเชื้อเพลิงหรือฟอสซิล โดยจะติดตั้งเครื่องกำเนิดไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์และพลังงานลมในทุกพื้นที่

ในเรื่องของสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาสำหรับเทคโนโลยีข้างต้น จะเป็นของรัฐบาล เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ตลอดจนควบคุมการใช้น้ำมัน ปิโตรเลียม ถ่านหิน และแร่ยูเรเนียม

ด้านกำลังการทหารนั้นจะเปลี่ยนเป็นพลังงานหมุนเวียน 100% ก่อนหน่วยงานอื่น ๆ ของประเทศและจะเปลี่ยนจากศัตรูของสิ่งแวดล้อมไปเป็นผู้พิทักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนใช้เงินทุนที่ได้จากการยึดบริษัทที่กระทำผิดตามกฎหมายพลังงานและสิ่งแวดล้อม ไปใช้สนับสนุนหรือเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจของประเทศให้ดีขึ้น

นอกจากนี้ รัฐบาลจะกำกับดูแลการสร้างชุมชนเมืองและชนเมืองที่ยั่งยืนอย่างแท้จริงและดำเนินการฟื้นฟูพื้นที่ป่าเพื่อรองรับความหลากหลายทางชีวภาพ

3) เราจะทำทุกวิถีทางที่เป็นเพื่อกำจัดอาวุธนิวเคลียร์

เสนอให้มั่นนโยบายที่มุ่งกำจัดอาวุธนิวเคลียร์ให้หมดไปจากโลก เพื่อประโยชน์ของเยาวชนของประเทศ เราจะกวาดล้างและทำลายอาวุธนิวเคลียร์ทั้งหมด โดยเริ่มในสหรัฐอเมริกาและจากนั้นในประเทศอื่น ๆ ทั้งหมด การพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์จะต้องหยุดลง

4) เริ่มดำเนินการตรวจสอบเหตุการณ์สำคัญระดับโลกในอดีต อย่างเป็นระบบที่หลายคนปฏิเสธที่จะเผชิญหน้า

ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ในการค้นหาความจริงของคดีหรือเหตุการณ์ที่สำคัญ ๆ และเป็นที่ยอมรับต่อประชาชน เช่น เหตุการณ์หลังการเลือกตั้งปี 2000 รวมถึงเหตุการณ์ที่เรียกว่า “9/11” ตลอดจนหาความจริงในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ การปรองดอง เปิดเผยเรื่อง

ราวอย่างซื้อสัตย์เพื่อพลเมืองสหรัฐอเมริกาและให้โลกได้ เห็นไม่ใช่
นิทานเรื่องเล่าที่จูงใจให้ร้ายคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

5) นำกองทัพอเมริกา กลับบ้านและยกระดับสหประชาชาติ

เสนอนโยบายนำกองทัพอเมริกากลับบ้าน โดยปราศจากการรับใช้
องค์กรหรือหน่วยงานนอกระบบ แต่สนับสนุนให้กองทัพอเมริกา
อเมริกาต่อสู้และรักษาความมั่นคงของประเทศและสหประชาชาติอย่าง
แท้จริง นอกจากนี้ องค์กรสหประชาชาติจะต้องเป็นพื้นที่หลักใน
การวางแผนอนาคตสำหรับโลกที่เปราะบางของเราแล้วนำไปปฏิบัติ
ซึ่งองค์กรสหประชาชาติเองก็จะต้องได้รับการปฏิรูปอย่างสมบูรณ์
เหมาะสมกับการเป็นตัวแทนของพลเมืองของโลก

6) บริษัทไม่ใช่ตัวแทนประชาชน – คนรวยก็มีเพียงหนึ่งเสียง

บริษัทไม่ใช่ประชาชน และไม่มีบทบาทในการกำหนดนโยบาย
เช่นเดียวกับเหล่ามหาเศรษฐีและวาณิชธนกิจที่พวกเขาจัดทำใช้
อำนาจ ข้อมูลจำเป็นสำหรับนักนโยบายนั้น จะต้องมาจากข้าราชการ
อาจารย์และผู้เชี่ยวชาญอื่น ๆ ซึ่งสามารถมีส่วนร่วมในการประเมิน
สถานการณ์ปัจจุบันของประเทศของเราอย่างเป็นกลาง ปราศจากแรง
กดดันเพื่อสนองต่อการสร้างผลกำไร คนรวยไม่ควรมีบทบาทพิเศษ
ในการกำหนดนโยบายของรัฐ แต่พึงเป็นข้าราชการที่มีความสามารถ
และจริยธรรม เราต้องเพิ่มขีดความสามารถในการปฏิบัติราชการ
เพื่อให้รัฐบาลได้รับความไว้วางใจจากองค์กรต่าง ๆ และสามารถสร้าง
ระบบการกำกับดูแลที่เข้มงวดเพื่อปกป้องประชาชน

7) เศรษฐกิจของประชาชนและเพื่อประชาชน

มีระบบเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกันตามระบอบประชาธิปไตย โดยระบบเศรษฐกิจจะต้องไม่ตกอยู่ในมือของกลุ่มชนชั้นสูงที่ได้สร้างความมั่งคั่งมหาศาลด้วยวิธีการที่ผิดกฎหมายและผิดศีลธรรมมานานหลายทศวรรษ

ทั้งหมดนี้จะหยุดลง เมื่อเราได้ให้อำนาจผู้ตรวจสอบมืออาชีพหลายพันคนจากหน่วยงานสรรพากร และหน่วยงานของรัฐอื่น ๆ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจาก FBI พวกเขาเหล่านี้จะเดินหน้าและดำเนินการตรวจสอบทุกสาขาของรัฐบาลอย่างไม่เกรงกลัวซึ่งรวมถึงกระทรวงกลาโหมด้วย เราจะเรียกร้องให้มีการตรวจสอบทางการเงินของรัฐสภาและสมาชิกทั้งหมดอย่างถึงรากถึงโคน รวมถึงฝ่ายงานด้านการบริหารและสมาชิกทุกคนที่สำคัญของสำนักตุลาการจะต้องได้รับการตรวจสอบเช่นกัน เราจะไม่กลัวที่จะต้องดำเนินคดี ปรับ และจำคุกคนหลายพันคนหรือมากกว่านั้นหากจำเป็นที่จะต้องทำ

นับจากนี้ไป การคลังจะเป็นหน่วยงานที่มีการควบคุมสูง ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะถูกกำกับโดยองค์กรของรัฐที่รับผิดชอบต่อประชาชน ธนาคารในภูมิภาคจะเปลี่ยนเป็นสหกรณ์ที่ดำเนินการโดยประชาชน เพื่อประโยชน์ของเศรษฐกิจในท้องถิ่น

8) สนับสนุนการศึกษาที่แท้จริงและสื่อเชิงสืบสวนหาความจริง

เสนอให้มีการสนับสนุนให้ประชาชนเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพ เพื่อสร้างการเมืองที่ถูกต้องตามกฎหมาย เพื่อพวกเขาจะได้รู้จักการคิดวิเคราะห์เกี่ยวกับสภาพสังคมและใช้ประโยชน์จากศักยภาพของการศึกษาให้เต็มที่ พวกเขาจำเป็นต้องเรียนรู้ประวัติศาสตร์และ

วรรณคดี ปรัชญาและวิทยาศาสตร์ตั้งแต่วัยเยาว์เพื่อที่จะสามารถเข้าใจประเด็นที่ซับซ้อนในยุคของเราได้

เราจะสร้างระบบการศึกษาใหม่ที่ประชาชนทุกคนได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน ทุกคนจะได้รับสิทธิในการศึกษาที่มีคุณภาพ เพราะเราคาดหวังให้ทุกคนเป็นพลเมืองที่กระตือรือร้น มีการสื่อสารมวลชนเป็นส่วนเสริมของการศึกษาที่จะคอยแจ้งให้พลเมืองของเราทราบเกี่ยวกับประเด็นปัญหาที่แท้จริงของประเทศ สอนให้พวกเขารู้จักการคิดวิเคราะห์เกี่ยวกับความเป็นจริงทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมที่อยู่เบื้องหลังฉากหน้าของสิ่งต่าง ๆ ซึ่งถือเป็นหน้าที่ของระบบสื่อสารมวลชน

ในขณะเดียวกัน พลเมืองควรเรียนรู้ที่จะคิดอย่างเป็นกลางและทำงานร่วมกันเพื่อสร้างสังคมที่ดี ประกอบกับรัฐบาลต้องสนับสนุนสื่ออิสระในระดับท้องถิ่นและระดับชาติที่อุทิศตนเพื่อการแสวงหาความจริงและกระตุ้นให้ประชาชนคิดด้วยตนเอง โดยผ่านการส่งเสริมการแสดงออกทางศิลปะที่ประชาชนสร้างสรรค์ด้วยตนเอง ตัวอย่างเช่น การสร้างภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ ภาพวาดและภาพถ่าย โดยจะต้องได้รับค่าจ้างที่เหมาะสมสำหรับงานนั้น ๆ ซึ่งจะทำให้พวกเขามั่นใจว่าพวกเขาสามารถเปลี่ยนแปลงสังคมได้ รวมถึงสามารถสร้างแรงบันดาลใจให้กับพลเมืองของเรา

9) การแก้ไขครั้งที่ 13 และการยุติความเป็นทาส

การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 13 ของเราสั่งห้ามการมีทาสอย่างชัดเจน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาอาชญากรรมที่เป็นไปเพื่อผลกำไรขององค์กร สิ่งเหล่านี้จะสิ้นสุดลงโดยไม่มีข้อยกเว้นโดยการใช้

การแก้ไขครั้งที่ 13 อย่างละเอียดถี่ถ้วน

10) การค้าต้องเป็นมิตรต่อระบบนิเวศและเสรีอย่างแท้จริง

เสนอให้สนับสนุนการค้าที่เป็นมิตรกับระบบนิเวศ และเอื้อประโยชน์ต่อพลเมืองในท้องถิ่น คือไม่ทำลายอุตสาหกรรมและเกษตรแบบดั้งเดิม ประชาชนต้องร่วมกันคิดใหม่ทั้งหมดว่า การค้าหมายถึงอะไรและสร้างระบบการค้าเสรีเชื้อเพลิงฟอสซิล 100% ที่ทุกคนสามารถเข้าถึงได้และเคารพความต้องการของชุมชนในท้องถิ่น

11) ความเสื่อมโทรมทางศีลธรรมเป็นหัวใจสำคัญของวิกฤตการณ์ทางการเมืองนี้

เสนอให้มีนโยบายธรรมาภิบาลและรักษาศีลธรรมที่มีในตัวปัจเจกบุคคล ตลอดจนสร้างชุมชนที่สามารถเรียกร้องความยุติธรรมและความชอบธรรมจนกระทั่งเราสามารถไว้วางใจคนในชุมชนเดียวกัน สามารถพูดคุยกับลูกหลานได้อย่างตรงไปตรงมา และรักษาค่านิยมที่ดีร่วมกัน การทุจริตทางศีลธรรมที่เกี่ยวข้องกับ “เสรีภาพ” และ “ความยุติธรรม” จะต้องถูกกำจัดให้หมดไป

12) เปลี่ยนแปลงการทำงานของหน่วยข่าวกรองทางทหาร

เนื่องด้วยในอดีตเกิดปัญหาการทุจริตของทหารในการซื้อขายอาวุธ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่รัฐบาลจะต้องเปลี่ยนแปลงหน่วยข่าวกรองทางทหารโดยเสาะหาชายหญิงที่เต็มใจสละชีวิตเพื่อประเทศของตน ปกป้องภัยคุกคามด้านความมั่นคงอย่างแท้จริง ไม่ใช่ต้องทำหน้าที่ที่อันตรายเพื่อรักษาลาประโยชน์ของกลุ่มคนเพียงบางกลุ่มที่มาพร้อมกับสนธิสัญญาเร้นลับมากมาย

13) หยุคอิทธิพลที่เป็นอันตรายของเทคโนโลยีต่อพลเมืองของเรา

หน้าที่อย่างหนึ่งของพลเมืองก็คือ การตระหนักรู้ถึงคุณค่าและประโยชน์ของเทคโนโลยีใหม่ ๆ อย่างแท้จริง ซึ่งจะต้องคำนึงถึงส่วนรวมเป็นหลัก ให้ความสนใจกับสื่อขององค์กรที่เสนอวิวัฒนาการของเทคโนโลยีในเชิงบวก นอกจากนี้ ประชาชนก็ต้องฟังตระหนักและทบทวนถึงผลกระทบของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีต่อสังคม เทคโนโลยีจะมีประโยชน์อย่างมาก เมื่อนำมาใช้เพื่อแก้ปัญหาที่แท้จริงในยุคปัจจุบันและไม่ได้ใช้เพื่อกำกับงบการเรา ตลอดจนมีความเข้าใจทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับสภาพโลกและสังคมของเรา

14) หยุคการรณรงค์ที่ทำลายปัญหาที่จะทำให้เราโง่งม

ยกระดับการมีส่วนร่วมทางปัญญาในทุกแง่มุมของประเทศของเรา พร้อมทั้งส่งเสริมให้ประชาชนสามารถคิดและเสนอแนวทางแก้ไขด้วยตนเอง รณรงค์ให้ประชาชนเห็นคุณค่าของการอ่าน การเขียน และการอภิปรายซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อกระบวนการส่งเสริมทางปัญญา และต้องได้รับการสนับสนุน พลเมืองไม่ควรพึ่งพาแต่เพียงความคิดเห็นของผู้มีชื่อเสียงและสื่อโฆษณา

นอกจากนี้ยังเสนอให้อุตสาหกรรมโฆษณาและการประชาสัมพันธ์ต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบที่เข้มงวดที่สุดเพื่อที่จะให้พลเมืองได้รับชมเนื้อหาในสื่อที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางปัญญาและสนับสนุนชุมชนที่มีมีความเข้มแข็ง พลเมืองมีสิทธิที่จะอ่านบทความ และรับชมการถ่ายทอดสดต่าง ๆ ซึ่งบรรยายถึงความเป็นจริงของชีวิตอย่างเป็นวิทยาศาสตร์และมีอิสระ ไม่ตกอยู่ภายใต้รายการที่เป็นเพียงฉากจำลองของชีวิตที่เกิดจากเหล่าโฆษณาชวนเชื่อ

15) พันธกิจการโรคไวรัสเจ็ดชั่วอายุคน หยุดยังลัทธิการเติบโต และบริโภคนิยม

เสนอให้เห็นความสำคัญของหลักการ “รุ่นที่ 7” ตามประเพณีของชาวโรคไวรัสและของชนพื้นเมืองอื่น ๆ เรียกร้องให้เราคำนึงว่าทุกการตัดสินใจของเราในวันนี้ จะมีผลต่อชีวิตของลูกหลานของเราเจ็ดชั่วอายุคนในอนาคตอย่างไร หลักการนี้เป็นวิทยาศาสตร์และมีเหตุผล น่าเชื่อถือเพียงพอ และเสนอให้หลักการ “รุ่นที่ 7” ถูกเพิ่มเข้าไปในรัฐธรรมนูญเพื่อการแก้ไขและใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการประเมินค่าใหม่ทั้งหมดของสมมติฐานทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม อันจะเป็นเครื่องประเมินคุณภาพชีวิตของประชาชนในประเทศ รวมถึงความสมบูรณ์ของสิ่งแวดล้อมและความเจริญรุ่งเรืองของสัตว์ป่าและพันธุ์พืช ประชาชนทุกคนในรัฐพึงเห็นว่าการร่วมมือเป็นสิ่งสำคัญต่อการอยู่รอดของเรา ต้องมีการสร้างระบบแลกเปลี่ยนระหว่างพลเมือง เพื่อให้คนในชุมชนสามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกัน อีกทั้งติดตั้งระบบสำหรับการสนับสนุนซึ่งกันและกันที่จะทำให้ครอบครัวและชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้

นอกจากนี้เรายังต้องให้อำนาจประชาชนในการดูแลซึ่งกันและกัน เรียนรู้เรื่องยา สมุนไพรและการออกกำลังกายที่เหมาะสมเพื่อรักษาโรคต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยที่ไม่ต้องใช้เงิน

16) การเกษตรเพื่อประชาชนและเศรษฐกิจอาหารที่มีทั้งโภชนาการและเป็นธรรมชาติ

การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของอุณหภูมิที่เกิดจากภาวะโลกร้อนจะทำให้ต้นทุนอาหารเพิ่มขึ้น ทำให้การเกษตรเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่สุดอีกครั้งเพื่อความอยู่รอด โดยสนับสนุนการทำการเกษตรโดย

ประชาชนและเพื่อประชาชน หมายถึงประชาชนที่มีที่ดินทำกินของตนเองและมีระบบการกระจายสินค้าเพื่อการเกษตรที่มีประสิทธิภาพทั้งหมดจะต้องได้รับการควบคุมและทำให้เกิดความยุติธรรม การผลิตอาหารนั้นจะต้องเป็นไปในลักษณะที่ไม่ทำลายดินและน้ำของเรา ซึ่งมีความสำคัญมากกว่าการผลิตอาหารเพียงไม่ก็อย่างที่จะสร้างความมั่งคั่งจากการส่งออกสินค้าทางการเกษตร ชาวอเมริกันต้องยอมรับการทำเกษตรอินทรีย์อย่างยั่งยืน และจะต้องลงมือทำ ณ บัดนี้

17) ทั้งพรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครต ไม่ได้ถูกระบุกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ

เสนอให้มีการกำหนดและการดำเนินนโยบายภายในรัฐธรรมนูญที่จะต้องได้รับการบริหารจัดการอย่างโปร่งใสภายในหน่วยงานของรัฐที่กำหนดขึ้นโดยรัฐธรรมนูญ ซึ่งปัจจุบันพรรคการเมืองทั้งสองฝ่ายคือพรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครตไม่ได้ถูกระบุบรรจุไว้ในรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา และทั้งสองพรรคก็ไม่ได้เป็นตัวแทนเสียงของประชาชนทั้งหมด พรรคการเมืองนั้นมีบทบาทสำคัญในการปกครองหรือกำหนดนโยบาย และเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับประชาชนในระดับท้องถิ่นในการที่จะพบปะและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เราต้องรู้ว่ารัฐธรรมนูญไม่ได้ให้อำนาจสองพรรคนี้ในการบริหารและกำหนดนโยบายของเรา

**การสร้างเอกภาพอันศักดิ์สิทธิ์ของประชาชน วัฒนธรม
และธรรมชาติของผู้คน ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้**

ประเทศไทยเป็นดินแดนที่มีศักยภาพเป็นอย่างมากในทางวัฒนธรรมที่จะสามารถชี้แนะแนวทางใหม่ ๆ ให้กับอเมริกา เพื่อให้พวกเราสามารถก้าวต่อไปข้างหน้าท่ามกลางความผันผวนของยุคสมัย ปัจจุบันที่กำลังสร้างความเสียหายให้แก่การเมืองของประเทศและวัฒนธรรมของพวกเรา แต่ชาวอเมริกันจะสามารถรับรู้ถึงความแข็งแกร่งของวัฒนธรรมไทยได้ก็ต่อเมื่อพวกเราสามารถสลัดความเข้าใจอันตื้นเขินและชวนให้เข้าใจผิดเกี่ยวกับประเทศไทย ที่เรานำมาใช้นำมาดำเนินนโยบายอยู่ในปัจจุบันนี้ออกไปเสียก่อน ประเทศไทยเป็นหนึ่งในวัฒนธรรมเก่าแก่ที่ยังคงอยู่ในโลกใบนี้ เป็นประเทศที่มีภูมิปัญญาเก่าแก่ล้าลึกที่ส่งผ่านมารุ่นต่อรุ่นให้แก่คนในยุคปัจจุบัน ประเทศไทยมีสำนึกความเข้าใจอันลึกซึ้งถึงจิตวิญญาณวิถีแห่งพุทธอย่างแท้จริง ซึ่งทั้งหมดนี้ทำให้เห็นว่าประเทศไทยนั้นเหมาะสมที่สุดแล้ว ที่จะชี้ทางให้กับสหรัฐอเมริกาและโลกใบนี้ได้

ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น? นั่นก็เพราะวิกฤติที่สหรัฐอเมริกา กำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ ไม่ใช่วิกฤติทางเศรษฐกิจหรือวิกฤติทางกำลังทหาร แต่เป็นวิกฤติทางจิตวิญญาณและอัตลักษณ์ เราไม่อาจจะรู้ได้อีกต่อไปแล้วว่าเราคือใครและกำลังทำอะไรอยู่ ดังนั้นเราจึงดำเนินชีวิตกันเรื่อยไปเหมือนดั่งหุ่นยนต์ ไปสู่โลกอนาคตแห่งการทำลายล้าง

ยิ่งไปกว่านั้น ภูมิปัญญาอันลึกซึ้งของไทยยังแผ่ขยายไปทั่วทั้งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ก่อร่างเป็นตัวประสานเชื่อมอันลึกซึ้งระหว่างผู้คน และวัฒนธรรมที่โน้มนำดึงทุกชาติในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เฉยใจได้ให้มาอยู่ร่วมกันเป็นหนึ่งเดียว นี่ไม่ใช่ความสัมพันธ์ในแบบ
ระหว่างบรรษัทหรือสถาบันการเงิน

ผมมีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะสนับสนุนให้มีการผสมรวมเข้ากันโดย
สมบูรณ์กับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีประเทศไทยเป็นศูนย์กลาง
แต่จะต้องเป็นความสัมพันธ์ที่มีฐานมาจากประชาชนและวัฒนธรรม
ไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์สำหรับคนไม่กี่กลุ่ม ยิ่งไปกว่านั้น สหรัฐ-
อเมริกาจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการนั้นในฐานะผู้ศึกษา
เป็นประเทศน้องใหม่ที่เรียนรู้จากอารยธรรมโบราณ ไม่ใช่ในฐานะครู
เจ้านาย หรือเจ้าของประเทศ การรื้อถอนทางทัศนคตินั้นสำคัญ
อย่างยิ่งสำหรับความสัมพันธ์ในอนาคตระหว่างประเทศไทยและสหรัฐ
อเมริกา

เราจะสามารถทำให้เอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นดินแดนที่มี
เสถียรภาพ สงบสุข และมีอำนาจได้ก็ต่อเมื่อเราปล่อยให้เอเชีย
ตะวันออกเฉียงใต้ได้กำหนดอนาคตของตนเอง จากวัฒนธรรมโบราณ
ที่พวกเขามี และถ้าสหรัฐอเมริกายินดีและพร้อมที่จะเรียนรู้จาก
พวกเขา ก็จะก่อให้เกิดแบบแผนใหม่ของการดำเนินกิจการประเทศ
สหรัฐอเมริกาขึ้นมาได้ ถ้าเราเรียนรู้จากอดีตของประเทศไทย

อย่างไรก็ตาม น่าเศร้าว่าชาวอเมริกันหลายคนมีความรู้ความเข้าใจ
เกี่ยวกับประเทศไทยแต่เพียงผิวเผินและในแบบเดิม ๆ ซึ่งเป็นผล
มาจากวัฒนธรรมการบริโภคที่รังแต่จะนำไปสู่หายนะ

คนอเมริกันมองประเทศไทยว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวสนุกสนาน
เป็นที่ที่นักท่องเที่ยวเดินทางไปแสวงหาความรื่นรมย์ ไปลิ้มรสอาหารดี
ไปเที่ยวเล่นโดยไม่ต้องคิดอะไรมาก ไม่ต้องนึกถึงอะไรใด ๆ ทั้งอดีต

และอนาคต น่าเศร้าว่าคนอเมริกันส่วนใหญ่เส้นทางไปเมืองไทยกันแบบไม่คิดที่จะเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับหลักคิดหรือขนบธรรมเนียมประเพณีของไทยเลย

หรือคนอเมริกันเห็นประเทศไทยเป็นที่ที่พวกเขาสามารถผลิตสินค้าราคาถูก โดยไม่คำนึงถึงเรื่องชีวิตความเป็นอยู่ของคนทำงาน ไม่ตระหนักถึงความเสียหายต่อระบบนิเวศวิทยาของประเทศไทย ไม่คำนึงถึงความหลากหลายทางชีวภาพและชีวิตความเป็นอยู่อันยั่งยืนในอดีต

มุมมองอันแบนราบและลดทอดความเป็นไทย ซึ่งเป็นประเทศที่เราควรจะเป็นผู้ให้ความรู้ นั่นว่าเป็นเพียงโรงงานผลิตราคาถูกกว่าฟิลิปปินส์หรือจีน ช่างเป็นการหยามเกียรติอย่างไม่น่าให้อภัย และผมก็ขอยืนยันว่าสหรัฐอเมริกาจะต้องหยุดพฤติกรรมเช่นนั้น และเริ่มเรียนรู้จากประเทศไทยได้แล้ว ไม่ใช่มานั่งสั่งสอนคนไทยเกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจและสังคม

คนอเมริกันส่วนมากมักแต่ยุ่งอยู่กับการแนวคิดแบบอเมริกันอันล้นเหลือ จนไม่มีเวลาที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับปรัชญาเศรษฐกิจเพียงของกษัตริย์ภูมิพลอดุลยเดช ซึ่งมีฐานคิดมาจากความพอประมาณ การมีเหตุมีผล และความมัธยัสถ์ ไม่ใช่การเติบโตและการบริโภคอย่างไร้ที่สิ้นสุด สหรัฐอเมริกาควรปรับใช้แนวทางด้านเศรษฐกิจเช่นนี้ และโยนทิ้งสิ่งไร้ค่าและรูปแบบการบริโภคที่สร้างความสับสนเช่นนั้นออกไปเสียให้หมด

นอกจากนี้ก็ยังมีคนอเมริกันบางคนที่มองประเทศไทยว่าเป็นเพียงส่วนหนึ่งอันเลื่อนกลางบนเกมหมากรุกภูมิศาสตร์การเมืองที่เอื้อโอกาส

ให้ชาวอเมริกันรำรวยขึ้นจากระบบการค้าอาวุธสงครามราคาสูงเกินจริง ชาวอเมริกันนิสัยชอบเหยียดหยามเหล่านี้นี้ไม่ได้มีความสนใจใคร่รู้ใน ภูมิปัญญาของไทยหรอก พวกเขาต้องการบังคับให้ประเทศไทยยืน หักต่อต้านจีนหรือรัสเซีย หรือทั้งสองประเทศ เพื่อปูทางบังคับให้ ประเทศไทยซื้ออาวุธสงครามราคาแพง ซึ่งไม่ได้มีประโยชน์ต่อใคร ใด ๆ เลย

การมองประเทศไทยแบบง่าย ๆ ว่าเป็นเพียงหนึ่งในประเทศ พันธมิตร เป็นลูกค้าซื้ออาวุธสงครามนั้น จงใจเพิกเฉยต่อคุณ- ประโยชน์ของประเทศไทยต่ออารยธรรมโลก ในฐานะที่เป็นแหล่ง เรียนรู้เรื่องความสงบสุขและความเสถียรภาพ ซึ่งได้นำมาซึ่งความ เป็นเอกภาพของวัฒนธรรมที่สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกันทั่วทุก แห่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และนั่นจะเป็นแบบอย่างของ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่มีฐานคิดมาจากเรื่องความสงบสุขให้ แก่โลกทั้งใบนี้ ไม่ใช่สงคราม

ขนบธรรมเนียมดั้งเดิมของการบริหารประเทศแบบธรรมาภิบาล และความสัมพันธ์อันสงบสุขกับประเทศเพื่อนบ้านที่ผมนับพบจาก ประเทศไทยนั้น สร้างแรงบันดาลใจให้ผมคิดทบทวนถึงสิ่งที่สหรัฐ อเมริกาสามารถที่จะเป็นได้เช่นกัน ถ้าประเทศไทยมีบทบาทเช่นนั้น ในเวทีโลก ก็สามารถช่วยบรรลุผลได้เร็วมากขึ้นกว่าระบบความ สัมพันธ์แบบต่อรองซื้อขายอาวุธสงคราม

สหรัฐอเมริกาเป็นคำที่หลอมรวมมาจากความหวังทั้งมวลในความ แตกต่างทั้งหลายที่มีในประเทศของเรา ความหวังที่ว่านั้นย้อนยาว นานไปตั้งแต่อดีต เป็นถ้อยคำพูดที่บันดาลให้เกิดคำประกาศอิสรภาพ

แห่งสหรัฐอเมริกา ที่กล่าวถึงรูปแบบการปกครองที่แต่เดิมไม่เคย
คาดคิดว่าจะเกิดขึ้นมาได้

ทว่าวิธีคิดแบบความฝันอเมริกันชนนั้นบ่งพร่องอย่างมากตั้งแต่
แรกเริ่ม การปลดปล่อยทาสชาวแอฟริกันและการโจมตีกลุ่มชน
พื้นเมืองของดินแดนอเมริกา (ชาวอินเดียน) ทำลายความศักดิ์สิทธิ์
ของคำพูดที่บอกว่า “มนุษย์ทุกคนถูกสร้างขึ้นมาอย่างเท่าเทียม” ทว่า
อำนาจของคำพูดนั้นก็กลับสร้างข้อจำกัดให้แก่มนุษย์ผู้เขียนคำพูดนี้
ขึ้นมาเสียเอง อย่างไรก็ตามภาพฝันนั้นก็ยังมีผู้นำไปเป็นแบบอย่าง
ปฏิบัติตามอยู่ทั่วโลก แม้กระทั่งเมื่อครั้งที่สหรัฐอเมริกาล้มเหลวที่
จะไปถึงภาพในอุดมคตินั้นด้วยตนเอง

ความขัดแย้งภายในอเมริกานั้นช่างน่าอัปยศ และยังคงดำรงให้
พวกเราถอยหลังจากที่ครั้งหนึ่งเคยตระหนักรู้ได้ถึงศักยภาพที่จะ
ยิ่งใหญ่ของตนเอง

ผู้คนถูกแบ่งฝักแบ่งฝ่ายโดยสัญลักษณ์ที่โน้มนำเพื่อให้มีส่วนเกี่ยว
ข้องโดยไม่ทันยั้งคิด รัฐบาลทั่วโลกต่างถูกแบ่งแยกจากข้อมูลความ
เข้าใจผิด ๆ รวมถึงภาพการเหมารวมที่สร้างขึ้นมาโดยสหรัฐอเมริกา

แผ่นดินถูกแบ่งแยกโดยวิธีคิดแบบการจัดการอสังหาริมทรัพย์
และเขตแดนประเทศที่ถูกตัดสายสัมพันธ์ของทั้งแม่น้ำและภูเขา
สัตว์ป่าและแมกไม้ ซึ่งควรจะเป็นสิ่งที่ยึดดึงเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
เข้าด้วยกัน ไม่ใช่ถูกฉีกออกเป็นส่วน ๆ

ความมั่นคง เป็นมโนทัศน์สำคัญสำหรับครัวเรือนและหมู่บ้านถูก
บิดรูปบิดร่างเพื่อใช้อธิบายแตกต่างให้กับความไม่จำเป็นในการทำลาย

ธรรมชาติและสังคมเพื่อแสวงหาผลประโยชน์

ทุกวันนี้ประเทศ “สหรัฐอเมริกา” ได้จับสั่นลงแล้วหลังกำแพง กองทัพ เขตปลอดทหารในภาคใต้ที่กำหนดชัดเจนทุกตารางนิ้วว่า เขตรัฐชาตินั้นจับสั่นตรงไหนและพื้นที่ชาติอื่น ๆ เริ่มตรงไหน ทว่าการแบ่งที่ชัดเจนเช่นนี้ไม่ได้มีฐานคิดมาจากประสบการณ์ชีวิตของมนุษย์ในโลกแห่งธรรมชาติ และแน่นอนว่าไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับดวงอาทิตย์ หรือดวงจันทร์ที่ให้แสงสว่างแก่มนุษย์ทุกคนตั้งแต่รุ่งสาง

หากเรามาพิจารณาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จากสรวงสวรรค์ เมื่อดวงอาทิตย์และดวงจันทร์มองลงมาจากข้างบน พวกเขาต่างเห็นป่าไม้ และภูเขา แม่น้ำและทะเลสาบ เกาะแก่งและคาบสมุทรที่เชื่อมต่อเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้เป็นปึกแผ่น

กลุ่มก้อนทางวัฒนธรรมที่ยังไม่แตกสลายและหวงแห่งความสัมพันธ์ทางธรรมชาติของพืชพันธุ์และสัตว์ป่าต่างเชื่อมประสานรวมเข้าด้วยกันในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จากมหาวิหารสูงอย่างนครวัด ในประเทศกัมพูชาถึงยอดวิหารหน้าจั่วอันงดงามของวัดพระธาตุลำปางหลวงในประเทศไทย จากมหาวิหารอาคารยาวคลาสสิกของมหาวิหารเดล ซานโต นิลโย ในประเทศฟิลิปปินส์ ไปจนถึงพลังทางจิตวิญญาณอันจรรโลงจิตใจที่แผ่ซ่านไปทั่วมหาสมุทรของวัดทานาสีตที่บาห์ลี

เราไม่อาจปล่อยให้พวกธนาคารและบริษัทข้ามชาติ ปล่อยให้เหล่าหลักวิกฤตโควิด 19 หรือคำลงของรัฐบาลที่อยู่ภายใต้การบงการของพวกมีอำนาจ แยกขาดผู้คนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ บังคับใช้อำนาจเขตแดนที่ไม่มีอยู่จริง หรือพยายามคุมขังผู้คนราวกับสัตว์

เลียงปศุสัตว์

ขอให้จำไว้ว่าแม้แต่การพบปะระหว่างคนธรรมดาในชาติต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้นก็ยังถูกจำกัดปิดกั้น ทั้งการไหลเวียนของเงินและค่าเงิน การไหลเวียนของสินค้าการเกษตร สินค้าสำเร็จรูปและชิ้นส่วนอุตสาหกรรม การไหลเวียนของข้อมูล ความจริงทุกสิ่งไม่ได้ถูกปิดกั้น ทว่าอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกคนมีอำนาจ

กำแพงนั้นไม่ใช่มีแค่ตรงเขตแดน คนรวยกำลังสร้างกำแพงล้อมรอบคฤหาสน์และชุมชนของพวกเขาตัวเอง นั่นคือความจริงที่เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา ซึ่งประเทศไทยก็ไม่ต่างกัน

เราไม่ต้องการสหรัฐแห่งการเงิน อุตสาหกรรม และการค้า เราต้องการ “สหรัฐ” ของครูบาอาจารย์ หมอ นักสังคมสงเคราะห์ นักเรียน ของชาวสวน เราต้องการ “สหรัฐ” แห่งที่ให้ความสำคัญกับครอบครัว เมื่อเรามีสหรัฐในแบบนั้นแล้ว เราจะค้นพบว่าเราคล้ายกันมากแค่ไหน

การสร้างสหรัฐอย่างที่ว่าขึ้นมาใหม่นั้นจะเชื่อมโยงกับการสร้างเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขึ้นมาใหม่เช่นกัน เอเชียตะวันออกเฉียงใต้สามารถเป็นได้มากกว่าหน่วยงานประชาคมอาเซียน เป็นได้มากกว่ากลุ่มพวกนักการเมืองที่ทำงานให้กับพวกคนรวยที่ออกไปพบปะนักข่าวช่างภาพในโรงแรมหรู ประชาคมอาเซียนสามารถมีบทบาทหลักในการรวมเป็นเอกภาพของวัฒนธรรมอันยิ่งลึกลับของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เมื่อผมจินตนาการถึงความสัมพันธ์ของสหรัฐอเมริกากับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผมจะย้อนนึกไปถึงงานของเฮนรี วอลเลซ นักการเมืองผู้ยิ่งใหญ่ผู้ที่นำเอานโยบาย “เพื่อนบ้านที่ดี” ของประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี รูสเวลท์ ที่ดำเนินต่อประเทศลาตินอเมริกามาใช้ในช่วงปี 1940 รองประธานาธิบดีวอลเลซต่อสู้เพื่อความสัมพันธ์อันเท่าเทียมกับทุกชาติในทวีปอเมริกา สร้างบทสนทนาที่ลงตัวเกี่ยวกับการศึกษา เกษตรกรรม วิทยาศาสตร์ และสังคม ที่สร้างให้เกิดมติมหาชนถึงสิ่งที่เป็นไปได้

สำหรับวอลเลซยังมีมากกว่านั้น เขามีความมุ่งมั่นแรงกล้าถึงค่านิยมจิตวิญญาณของวัฒนธรรมพื้นเมืองดั้งเดิม และเขาเชื่ออย่างสุดใจลึกลงในคำสอนที่เราพบของบรรพบุรุษผู้อาศัยอยู่ในป่า วอลเลซถูกคิดถึงความเป็นไปได้ที่จะเติบโตไม่เพียงในแง่ของเงินและผลิตภัณฑ์ทว่าในความเป็นอารยธรรมในตัวมันเอง

ซึ่งนั่นควรจะเป็นแบบอย่างในการทำงานในพื้นที่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของพวกเราเช่นกัน

นโยบายในการดำเนินการกับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของผมนั้นจะคำนึงถึงโอกาสความเป็นไปได้ในแบบนั้นเช่นกัน รวมถึงเพื่อสร้างความประสานกลมกลืนกันของผู้คน ที่มีความเคารพต่อกันและกัน รวมถึงความหลอมรวมเป็นหนึ่งกับธรรมชาติที่ยั่งยืน

เราจะยืนยันย้ำว่าสิ่งเล็กๆ น้อยๆ และความรู้อันยิ่งใหญ่ขึ้นอยู่กับความคิดอันเฉียบแหลมของคนสมัยโบราณในวัฒนธรรมต่าง ๆ ของพวกเขาเหล่านั้นที่ทิ้งร่องรอยความเสียหายเพียงเล็กน้อยแก่ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม

เศรษฐกิจประชานิยม

วิกฤติโควิด 19 นั้นไม่ได้เกิดขึ้นมาจากเพียงไวรัสตัวหนึ่ง ไม่มีไวรัสใดหรอกที่จะสร้างความไร้เสถียรภาพและความหวาดกลัวอันบาดลึกให้แก่ประเทศของเราได้ขนาดนี้ ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บใดที่จะปลดปล่อยความไม่ไว้นับถือและความเกลียดชังอันสุดจะพรรณานอกมาได้เช่นนี้อีกแล้ว

ไม่ใช่ครับ ตอนนี้เรากำลังเผชิญกับการพล้งทลายของเศรษฐกิจที่โป่งพองไปด้วยลมอันว่างเปล่า คือเศรษฐกิจที่ถูกหลอกโกงโดยตราสารอนุพันธ์และมาตรการผ่อนคลายเชิงปริมาณ เศรษฐกิจที่แสนอ่อนแออันเป็นผลมาจากการซื้อคืนหุ้นและผลิตภัณฑ์ทางการเงินต่าง ๆ ที่ถูกเสกสร้างขึ้นมาโดยผู้เชี่ยวชาญผู้รู้ดีกว่าท่านว่า อะไรคือผลประโยชน์ที่ท่านสมควรได้รับ พุดสั้น ๆ ก็คือเศรษฐกิจมันไม่ได้ยึดโยงกับชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเราอีกต่อไป มันกลายเป็นโลกเหนือกายภาพ เป็นอาณาจักรแห่งการหลอกลวงโดยผู้มีอำนาจที่อาศัยอยู่บนบรรลึงเมฆก่อสร้างขึ้นมาโดยผู้เชี่ยวชาญผู้รู้ดีกว่าท่านอีกนั่นแหละว่า อะไรคือผลประโยชน์ที่ท่านสมควรได้รับ

หากนี่คือคำที่เหมาะสมจริง ๆ “เศรษฐกิจ” นี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพวกเราผู้ทำงานหาเลี้ยงปากท้องลูกหลานตนเอง เราต่างได้แต่มองดูประเทศของเราถูกฉีกออกเป็นชิ้น ๆ ทุกสิ่งอย่างอยู่เหนือการควบคุมเหนือความรู้ความเข้าใจ และเหนือโครงสร้างรายได้ของพวกเรา

ระบบเศรษฐกิจได้พังทลายลงแล้ว แต่เราจะต้องสร้างมันขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

ทว่าหากเราพยายามพื้นสร้างบ้านที่ผุพังอย่างที่มันเคยเป็น และว่าอนาคตของพวกเราคงจะมีดมนิ่งไปอีก

ธนาคารกลางไม่สามารถพิมพ์อาชีพการงานขึ้นมา หรือพิมพ์อากาศสะอาดและน้ำบริสุทธิ์ ความจริงแล้วรัฐจะไม่สามารถทำอะไรได้เลย ตราบใดที่ยังทำตัวยอมอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้มีอำนาจ เราต้องตัดสาย xíchของเหล่านายทาสใจคดผู้ชักใยอยู่เบื้องหลัง เราต้องสร้างรัฐบาลและเศรษฐกิจของประชาชน เพื่อประชาชน และโดยประชาชน ขึ้นมา

เงินตราที่ขับเคลื่อนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องของเศรษฐกิจประเทศเรานั้น เป็นเงินตราแห่งความหวาดกลัว ที่แพร่กระจายราวกับไวรัสร้าย เปลี่ยนทุกอย่างที่มันแตะต้องให้ไปสู่สภาพของความสิ้นหวังและความไร้เสถียรภาพ มันคือกษัตริย์ไม่แด่ชั้วร้าย ที่ทำลายทุกคุณค่าและทุกความดีงาม

แล้วกับเช็คเงินจำนวนหนึ่งพันดอลลาร์ที่พวกเขาบอกว่าจะส่งไปให้ทุกท่านล่ะ? ไปรษณีย์จะยังส่งไปให้หรือไม่? แล้วหนึ่งพันดอลลาร์ที่เขาว่าจะให้นี้ จะยังคงสามารถนำไปใช้จ่ายซื้ออาหาร กระดาษชำระ ได้เพียงพอสำหรับหกเดือนหรือไม่? แน่แน่นอนว่าเหล่าวณิชนกกิจที่ลงทุนในตราสารอนุพันธ์ไม่จำเป็นต้องรอนานเพื่อที่จะได้เงินไปลงทุน เช่นเดียวกับพวกบริษัทเชื้อเพลิงฟอสซิลที่กำลังทำลายล้างสภาพอากาศของพวกเราอยู่นั้นแหละ

แต่เราไม่จำเป็นต้องมีกฎที่บังคับการพวกเราโดยทรัพย์สินถาวรในฐานะพลเมืองพวกเราสามารถที่จะช่วงชิงการบริหารควบคุมเศรษฐกิจของประเทศเราได้ และเราก็สามารถที่จะเปลี่ยนมันได้เช่นกัน การเปลี่ยน

แปลงที่ว่ำนั้นจะไม่ไปริเริ่มทำจากในห้องทำงานอันแสนสะดวกสบาย
ของคณะกรรมการวุฒิสภา หรือในคาเฟ่เท่ ๆ ที่เหล่าบรรดานาย
ธนาการของแบล็กสโตน หรือ มอร์แกน สแตนลีย์ พาไปกันบ่อย ๆ

ไม่ครับ การฟื้นฟูจากหายนะนี้จะไม่ใช่การนำของพวกคนเหล่านี้
ที่จ้องใจสร้างให้เกิดวิกฤตินี้ขึ้นมา หนทางรอดในครั้งนี้จะไม่ถูกนำโดย
พวกหมู่อ้วนที่พาพวกเรามุ่งไปสู่การถูกเชือดฆ่าอย่างเช่นในปี 2008
อีกต่อไปแล้ว

เศรษฐกิจคืออะไร?

เศรษฐกิจคืออะไร? ดูเหมือนจะเป็นคำถามง่าย ๆ ธรรมดาเสียจน
ดูเหมือนไม่สมเกียรติพอให้เหล่าผู้เชี่ยวชาญทางการเงินผู้ว่างมาดออก
สื่อพร่ำพูดว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไรต่อไป ให้มาคิดถกอธิบาย
พวกเขาสั่งสอนเราเกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยและความสามารถในการ
แข่งขัน ขณะเดียวกันก็เตรียมการอย่างลับ ๆ เพื่อให้ตัวเองได้อยู่รอด
ปลอดภัย

ขอให้เรามุ่งสนใจคำถามสำคัญกันดีกว่า ซึ่งเป็นสิ่งที่เราเหมือน
จะลืมไปเมื่อเผชิญกับความหวาดวิตกทุกวันนี้

พื้นฐานของเรื่องเศรษฐกิจนั้นไม่ได้มีอะไรเกี่ยวกับสมการอันซับซ้อน
ที่คิดค้นกันขึ้นมาจากศาสตร์ความรู้จอมปลอมอย่างวิชาเศรษฐศาสตร์
เพื่อที่จะข่มขู่ให้เราตระหนกกลัว มันเป็นเหมือนการแสดงตลกที่ผู้
เชี่ยวชาญเหล่านั้นพูดมั่วไปเองว่าคนที่ไม่ได้ลงเรียนวิชาแคลคูลัส
"ไม่มีความสามารถที่จะเข้าใจเศรษฐศาสตร์"ได้

แต่หลักการพื้นฐานของเศรษฐกิจนั้นง่ายมาก หลักการพื้นฐานของเศรษฐกิจก็คือการทำให้มั่นใจว่าเราทุกคนจะมีอาหารดีมีโภชนาการไว้รับประทาน มีที่อยู่อาศัยสะอาดปลอดภัย และการทำงานมั่นคงที่มีคุณค่าจ้างให้เราทำงานที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคม ยิ่งไปกว่านั้น เราควรจะต้องมีช่วงเวลาในแต่ละวันเพื่อให้เราได้แสดงออกทางศิลปะ เพื่อแสวงหาคคุณค่าทางจิตวิญญาณเพื่อดูแลสมาชิกในครอบครัวและเพื่อนพ้อง และเพื่อให้เราได้เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชน

อย่างที่พวกเราที่รู้จักกันดี ว่าคนที่ใช้ชีวิตอย่างมีความหมายทางจิตวิญญาณ คนที่มีความสุขกับการทำงานและรู้สึกมีความสุขเมื่อได้อยู่กับครอบครัวและเพื่อนฝูงนั้น คนเช่นนี้ไม่มีความรู้สึกหกรกว่าต้องการใช้จ่ายเงินทองมากมายเพื่อที่จะได้อยู่ในบ้านหลังโต อย่างไรก็ตาม ค่านิยมในความมั่งคั่งอันดังามนั้นได้ถูกทำลายลงไปแล้วกว่าห้าสิบปีที่ผ่านมา เหล่าบรรษัทธุรกิจได้ก่อสร้างตั้งแทนบุชาลัทธิบุชาตนเอง บุชาความละโมภ และความหลงตัวเองขึ้นมาแทน

หวัชบวนที่นำพาเราไปสู่ความเสื่อมทางศีลธรรมนั้นก็คือพวกคนรวย ผมอยากจะยกคำพูดของ เอฟ. สกอตต์ 피ตซ์เจอร์ลด์ ที่อธิบายพวกคนรวยเหล่านี้ให้กับท่านไว้ดังนี้

“ให้ผมได้อธิบายพูดถึงพวกคนรวย พวกเขานั้นต่างจากคุณและผม พวกเขามั่งมีและมีความสุขก่อนใครอื่น และนั่นก็ส่งผลบางอย่างต่อตัวพวกเขาเอง มันทำให้พวกเขาอ่อนแอในขณะที่พวกเราแข็งแกร่ง ความรวยทำให้พวกเขามีนิสัยชอบเหยียดหยาม ในขณะที่พวกเราไว้อิงซึ่งกันและกัน ก่อนข้างเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจ เว้นเสียแต่ว่าคุณจะร่ำรวยตั้งแต่เกิดนั้นแหละ ลึก ๆ ในจิตใจ พวกเขาคิดว่า

ตนเองเหนือกว่าพวกเรา เพราะว่าเราต้องเสาะแสวงหารายได้จาก
การทำงานและที่פקฟิงปลอดภัยในชีวิตแก่ตนเอง”

สิ่งที่เรียกว่า “เศรษฐกิจ” ที่พวกเขาบอกให้เราเชื่อและเข้าใจนั้น
ประกอบไปด้วยกิจกรรมที่มีความเสี่ยงอย่างตลาดหุ้นและการสาดเงิน
ทุนก้อนมหาศาลไปทั่วโลก โดยเหล่าสถาบันการเงินเพื่อการลงทุน
และพวกธนาคารจอมกระหายเลือดเหล่านั้นก็ไม่ได้ขับเคลื่อนโดย
ประชาชนอีกต่อไป แต่บงการโดยซูเปอร์คอมพิวเตอร์อันเหี้ยมโหดไร้
ความปราณีที่คำนวณกำไรได้ถึงยี่สิบจุดทศนิยม

เศรษฐกิจจอมปลอมนี้ส่งเสริมการบริโภคอันสิ้นคิดและผิด
ศีลธรรม มันบงการให้เราต้องซื้อและทิ้งขว้างอาหารไปโดยเปล่า
ประโยชน์ บงการให้เราต้องขับรถไปทำงาน ให้เราดูหนังไป และซื้อ
เครื่องประติณผิวและอาภรณ์ที่ไม่จำเป็นเพื่อที่จะได้มีความสุข เพื่อที่
จะได้ดูเหมือนว่าตนเองนั้นประสบความสำเร็จ ระบบเศรษฐกิจแห่ง
ภาพลักษณ์เปลือกนอกเช่นนี้ถูกผลิตสร้างขึ้นมาจากบริษัทสื่อประชา
สัมพันธ์และนักโฆษณาจ้องหลอกให้เราต้องเสียเงินทอง

การบริโภค เป็นแก่นกลางของระบบเศรษฐกิจเช่นนี้ ทว่ากลับไม่
มีใครได้รับอนุญาตให้ตั้งคำถามต่อเทพเจ้าจอมปลอมนี้เลย เหมือนราว
กับว่าทุก ๆ วันเราต้องบริโภคสิ่งต่าง ๆ ให้สิ้นเปลือง ยิ่งมากก็ยิ่งดี
เพื่อเศรษฐกิจจะได้เติบโต เงินส่วนใหญ่ที่เราจ่ายภาษีไป ทั้งทางตรง
และทางอ้อมนั้น ก็ถูกนำไปปลุกกับบริษัทที่สนับสนุนการบริโภคเป็น
หลัก และกระตุ้นให้ผู้คนบริโภคมากขึ้น และแน่นอนว่าทำลายสิ่งแวดล้อม
ของพวกเรา กระบวนการเช่นนั้นนำมาซึ่งความสุขเพียงผิวเผิน
ทว่าได้ลดทอนคุณค่าทางประสบการณ์ บดขยี้มิติทางจิตวิญญาณ

ความสัมพันธ์กับคนรอบข้าง และลดทอนชีวิตของเราให้เป็นเพียงการ
แสวงหาสิ่งจอมปลอม

ความเติบโตทางเศรษฐกิจผูกติดเป็นฝาแฝดกับการบริโภคที่แสดง
ออกมาให้เห็นเป็นตัวเลขว่าเราได้ผลาญไปเท่าไรแล้ว ถ้าเรานึกไปถึง
การสูญพันธุ์ของสิ่งมีชีวิต มหาสมุทรอุณหภูมิสูงขึ้น ความยากจน
ในประเทศของเรา เราจะเห็นว่าแท้จริงแล้วไม่ได้มีอะไรเติบโตขึ้น
มาเลย ทว่าตึกระฟ้าอันว่างเปล่าและห้างสรรพสินค้ากลับผุดขึ้นอย่าง
ต่อเนื่อง พลาสติกและเนื้อสัตว์ถูกขนส่งข้ามมหาสมุทรไปโดยไม่
จำเป็น เพื่อประโยชน์แห่งการแสวงหาความร่ำรวยที่ไม่จริง

ถ้าเรานิยามเศรษฐกิจด้วยคำว่า การเติบโตและการบริโภค ถ้าเรา
คิดว่าสิ่งเดียวที่เราสามารถทำได้เพื่อปรับปรุงสิ่งต่าง ๆ ให้ดีขึ้นมาได้
คือการเพิ่มหรือลดอัตราดอกเบี้ย นั่นหมายความว่าความรักของเราที่
มีต่อครอบครัว การดิ้นรนทางจิตวิญญาณของเราเพื่อสร้างโลกที่
ดีกว่าเดิม ความแน่วแน่ที่จะดำรงตนด้วยความมั่งคั่ง การตกลงใจ
จะเคารพในธรรมเนียมปฏิบัติต่อบิดามารดา สิ่งเหล่านี้จะไม่มี
ค่าอีกต่อไป ดังนั้นเราจึงควรจะโยนทิ้งทุกอย่างอย่างเหล่านี้ไปเสีย
แล้วไปซื้อหาของใหม่ สิ่งของนำสมัย ที่มีขายในห้างสรรพสินค้า

มีอาชญากรรมที่ซุ่มดักอยู่เบื้องหลังของเศรษฐกิจอันผิวยานี้ที่
เราจะต้องรู้

เราถือกระดาสที่พิมพ์ออกมาเป็นแผ่น ๆ หรือที่เรียกกันว่าเงินนี้
อยู่ในมือ มีคนบอกว่าสิ่งนี้มีมูลค่า เราสามารถนำมันไปแลกเปลี่ยน
เป็นอาหารหรือคอมพิวเตอร์ หรือเครื่องตัดหญ้าได้ที่ร้านค้า แต่มูลค่า
เหล่านั้นมาจากไหนกันล่ะ? ทำไมเราถึงสามารถทำการแลกเปลี่ยน

นั้นได้? และทำไมเราหลาย ๆ คนต้องพึ่งพาบรรษัทเหล่านั้น ทำไมเราไม่พึ่งพาคนด้วยกันเองในการที่จะครอบครองเงินนั้นด้วย?

ในอดีต อัตราแลกเปลี่ยนนั้นถูกหนุนด้วยทองคำ และเราสามารถนำเงินเข้ามาแลกเปลี่ยนเพื่อให้ได้ทองคำมา แต่เมริกายกเลิกการใช้ทองคำมาเป็นมาตรฐานนี้เมื่อนานมาแล้ว

มูลค่าของเงินนั้นไม่ได้มาจากสัญญา ข้อตกลงใด ๆ ระหว่างท่านและชุมชนของท่าน เงินนั้นถูกผลิตโดยธนาคารกลาง ซึ่งเป็นองค์กรอันคลุมเครือและไร้การควบคุม ดำเนินงานโดยเหล่าธนาคารเอกชนเพื่อเอื้อประโยชน์แก่คนไม่กี่คน

ค่าจ้างที่เราได้รับ สามารถนำไปใช้จับจ่ายได้น้อยลงเรื่อย ๆ เพราะเหล่าธนาคารผลิตเงินออกมาจากไหนก็ไม่ว่าในกล่องดำปีศาจที่เรียกว่าการคลัง การล่มสลายของชีวิตความเป็นอยู่ของท่านไม่ได้ทำให้พวกเขาเดือดเนื้อร้อนใจแต่อย่างใด ความจริงคือพวกเขาดีใจเสียอีกที่ท่านต้องพึ่งพาพวกเขา พวกท่านต่างหวาดกลัวว่าจะตกงานจนแทบไม่มีเวลาตั้งคำถามว่าเงินหลายล้านล้านดอลลาร์หายไปไหน ความกลัวที่พวกเขาสร้างขึ้นมาเพื่อจะเอาเงินไปจ่ายให้กับนักวิเคราะห์ทั้งหลายเหล่านี้สถานการณ์วิกฤติการณ์ทางการเงินล่าสุดนั้นแหละ

เงินทั้งหมดที่พวกเขาผลิตขึ้นมาด้วยเล่ห์เหลี่ยมนั้น ได้เปิดประตูให้กับสิ่งที่เรียกว่าภาวะเงินเฟ้อขั้นรุนแรง เมื่อเกิดภาวะเงินเฟ้อขั้นรุนแรงขึ้น ราคาของขนมปังแถวหนึ่งนั้นอาจขึ้นราคาจาก 3 ดอลลาร์ถึง 10 ดอลลาร์ ถึง 100 ดอลลาร์ หรือเหยียบถึง 1,000 ดอลลาร์ก็เป็นได้เพียงในช่วงเวลาอันสั้น มันเคยเกิดขึ้นมาแล้วในสถานการณ์คล้าย ๆ กันนี้

สื่อจอมปลิ้นปล้อนจะไม่บอกอะไรเราทั้งนั้น แต่เห็นได้ชัดว่าलग รายกำลังจะเกิดขึ้น ความจริงคือเงินเพื่อสำหรับอาหารและบริการต่าง ๆ นั้นพุ่งสูงไปไกลแล้ว ไกลเกินกว่าชาวที่ปล่อยออกมาในตลอดช่วง ทศวรรษที่ผ่านมา ท่านเองก็รู้อยู่ตรงนี้ได้จากประสบการณ์ของตนเอง ไม่จำเป็นต้องให้ศาสตราจารย์จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดมาบอก

ทุกวันนี้เงินไม่ได้เกาะเหนี่ยวอยู่ในสิ่งใด คุณค่าของมันถูกกำหนด โดยสถานการณ์ ความผันแปรวน และวัฒนธรรม เงินมีมูลค่าเพราะ ผู้คนเชื่อถือในสหรัฐอเมริกา และไว้ใจระบบโลกซึ่งมีบทบาทกลางที่สำคัญ ถ้าพวกเขาหมดความศรัทธาในสหรัฐอเมริกาหรือระบบโลก แล้วละก็ เงินของพวกเราที่จะด้อยค่าลงไปทันที

ดังที่ผมบอกไปแล้วว่ามีหลายสัญญาณที่บ่งชี้ว่าความเชื่อถือนั้น กำลังจะมลายหายไป

นักธนาคารได้พยายามสร้างความมั่นใจว่าเงินดอลลาร์จะรักษา มูลค่าของตัวเองเอาไว้ แต่ขณะเดียวกันก็พิมพ์เงินออกมาเข้ากระเป๋ำตัวเอง พวกเขาใช้กลลวงอยู่สองอย่างด้วยกัน

อย่างแรกก็คือพวกเขาสนับสนุนให้มีการใช้กำลังกองทัพและปลุก ฟังวิธีคิดแบบแสนนิยมในหมู่ผู้คน แสนยนิยมเปิดทางให้พวกเขา กอบโกยเงินจำนวนหลายล้านล้านดอลลาร์จากการขายอาวุธสงคราม การสนับสนุนสงครามที่ไร้ความจำเป็น และทำให้เพนตากอนกลายเป็น หลุมดำทางการเงิน การใช้กำลังทหารทำให้สหรัฐอเมริกาดูเหมือนว่า มีอำนาจมหาศาล และจนกระทั่งถึงตอนนี้ก็ได้ช่วยให้เงินดอลลาร์มี มูลค่าสูงขึ้น แม้ว่าจะไม่ได้มีอะไรมาหนุนหลังไว้เลยก็ตาม

ทว่าพวกนายธนาคารยังผูกเงินดอลลาร์กับน้ำมันปิโตรเลียม พวกเขาทำงานกันไม่หยุดหย่อนเพื่อให้มั่นใจว่าน้ำมันปิโตรเลียมจะถูกซื้อขายด้วยเงินสกุลดอลลาร์ และผู้ผลิตน้ำมันรายใหญ่ก็ใช้เงินดอลลาร์นี้ในทุกธุรกรรม การสร้างมูลค่าผ่านการส่งเสริมการใช้น้ำมันปิโตรเลียมนี้ โดยธรรมชาติแล้วถือเป็นอาชญากรรม น้ำมันปิโตรเลียมทำลายสภาพอากาศของพวกเรา และชี้ให้ถึงอนาคตอันมืดมนของลูกหลานพวกเรา ทว่าช่างน่าเศร้าที่น้ำมันปิโตรเลียมกลับกำหนดเศรษฐกิจของเรา บังคับให้เราต้องใช้พลาสติกที่ถูกขวางทิ้ง บังคับให้เราใช้รถยนต์ บังคับให้เราต้องใช้พลังงานไฟฟ้าที่พวกเขาจัดหาไว้

พวกบรรษัทจ่ายให้กับพวกผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้สร้างออกความเห็น ว่า การที่สิ่งแวดล้อมปนเปื้อนด้วยมลพิษ การที่เราถูกบังคับให้ต้องขับรถวันละหลายชั่วโมงนั้นเป็นเรื่องธรรมชาติ และเลือดของวัยหนุ่มอเมริกันก็พากันหลั่งไหลอยู่ในสงครามต่างแดน เพื่อให้เงินนั้นได้ถูกพิมพ์ออกมาด้วยหมึกซึมสีดำของน้ำมัน

การพึ่งพาของเศรษฐกิจของพวกเราต่อน้ำมันปิโตรเลียมนั้นถูกทำให้เห็นชัดมากยิ่งขึ้นในวิกฤตล่าสุดของราคาน้ำมัน เราทราบกันดีว่าเหตุการณ์นั้นได้นำพาไปสู่ความล้มครืนของเศรษฐกิจในประเทศ การพึ่งพาน้ำมันปิโตรเลียมโดยที่ไม่เต็มใจนั้น หมายถึงคนธรรมดาสามัญต้องทนทุกข์ไปกับการปะทะต่อสู้อันคลุมเครือระหว่างพวกคนมีอำนาจ หลายกลุ่มคนขนาดใหญ่ของประชากรเราถูกบังคับให้ต้องมีชีวิตผูกติดกับเศรษฐกิจน้ำมันปิโตรเลียม (ไม่ว่าพวกเขา กำลังสร้างถนนทางหลวง ทำงานในโรงกลั่นน้ำมัน หรือปั้มน้ำมัน หรือร้านซ่อมรถ) เศรษฐกิจของประชาชน เพื่อประชาชน และโดยประชาชน

เศรษฐกิจยังไม่ได้พังทลาย แต่กำลังถอนรากเปลี่ยนรูปเพื่อสร้างประโยชน์ให้เพียงพวกคนรวยกลุ่มเล็ก ๆ เท่านั้น เราจะเผชิญกับหายนะถ้าเรายังทำตามคำแนะนำี่เงาของนักเศรษฐศาสตร์ที่บอกว่าทางเลือกเดียวที่เรามีคือการเพิ่มหรือลดอัตราดอกเบี้ย หรือการพิมพ์ธนบัตรเพิ่ม หรือเพิ่มมากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นไปอีก

เศรษฐกิจควรมีความเป็นประชาธิปไตยและต้องเป็นเศรษฐกิจแห่งการมีส่วนร่วม พลเมืองทุกคนต้องได้รับความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจที่แท้จริง ด้วยความโปร่งใสผ่านสื่อสารมวลชนที่ซื่อสัตย์ และพวกเขาต้องได้รับการศึกษาที่จำเป็นเพียงพอเพื่อให้สามารถเข้าใจว่าเศรษฐกิจมันทำงานอย่างไร พวกเขาต้องได้รับโอกาส มีแนวทางในการผลิตคุณค่าผลิตสินค้าและบริการที่สร้างประโยชน์ให้กับสังคม และมีแนวทางในการแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการเหล่านั้นต่อกันแล้วกัน หรือซื้อขายให้แก่กันและกันทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ

แต่แทบทั้งหมดของกิจกรรมทางเศรษฐกิจทุกวันนี้ถูกดำเนินการโดยบรรษัทขนาดใหญ่อย่างวอลมาร์ต บรรษัทขนาดใหญ่ที่สร้างรายได้หลายพันล้านดอลลาร์ให้กับตัวเอง แต่กลับจ่ายค่าแรงเพียงน้อยนิดให้แก่ลูกจ้างตัวเอง คนทำงานและ “ผู้บริหาร” (ดังที่เราเรียกพลเมืองผู้ไม่มีทางเลือกกว่าจะต้องไปซื้อของที่ไหน) ไม่ได้รับอนุญาตให้เสนอความคิดเห็นว่าเหล่าตลาด ร้านอาหาร ร้านสะดวกซื้อ หรือธุรกิจอื่น ๆ นั้น ควรดำเนินการของตนอย่างไร เราอาจจะทำงานให้กับบริษัทอย่างวอลมาร์ตไปชั่วชีวิตแต่เรากลับไม่ได้ถือหุ้น (หรือมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของใด ๆ) และความเห็นใด ๆ ของเราก็จะถูกกลืนหายไปโดยสิ้นเชิง ความจริงก็คือ เราถูกยุให้หนึ่งเฉย ให้คิดถึงแต่เพียงอาหารที่จะกิน

ให้ดูวิดีโอ ๗ หรืออ่านนิตยสารแพชั่น ความนิ่งเฉยเช่นนี้ไม่ใช่เหตุบังเอิญ

ความมั่งคั่งของกลุ่มคนที่บริหารกิจการบริษัทใหญ่โตเหล่านั้นไม่ได้เกิดมาจากความอหังการหรือความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของพวกเขา แต่อย่างใด บริษัทเหล่านั้นได้เงินกู้ก้อนโตมาจากธนาคาร จากเงินของพวกเรา ซึ่งมากกว่าทศวรรษที่ผ่านมา พวกเขาจ่ายอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำ และด้วยเงินก้อนนั้นพวกเขาก็สามารถกำจัดคู่แข่งตัวเล็क्तัวน้อยอย่างเหี้ยมโหด (เหมือนกับท่าน หรือร้านค้าของชำที่พ่อแม่ของพวกท่านทำอยู่) เพื่อไม่ให้สามารถดำเนินกิจการได้ ความจริงที่ต้องพูดก็คือ ถ้าบรรดาร้านค้าปลีกขนาดใหญ่พวกนั้นไม่ได้เงินฟรีเหล่านั้นไป ร้านค้าของพวกเราที่ทั้งไม่ได้ประสิทธิภาพสิ้นเปลือง และฉ้อฉลนั้นก็ไม้อาจที่จะแข่งขันกับเศรษฐกิจชุมชนที่เข้มแข็งดำเนินการโดยประชาชนได้หรอก

และโปรดจำไว้ว่า เมื่อไรก็ตามที่พวกธนาคารเหล่านั้น ซึ่งโดยตัวเองไม่ได้มีความเป็นประชาธิปไตยและโปร่งใส พิมพ์เงินของตนเองออกมาจากไหนก็ไม่รู้แล้วละก็ เป็นพวกเขานั้นแหละที่ลดค่าของเงินที่อยู่ในมือของพวกเรา

แต่เราสามารถมีเศรษฐกิจที่นำมาซึ่งความร่ำรวยยิ่งใหญ่ได้ โดยที่ไม่ต้องทำลายความสมดุลของธรรมชาติและจิตวิญญาณ เราสามารถสร้างบ้านที่มั่นคงยั่งยืนได้กว่าห้าร้อยปี เราสามารถใช้เครื่องเรือนที่อายุการใช้งานยาวนานเป็นร้อยปี และสวมใส่เสื้อผ้าที่ใช้งานได้ยาวนานกว่าสามสิบปี เราสามารถแบ่งปันเครื่องมือเครื่องมือและทักษะฝีมือกับเพื่อนบ้าน เช่นนั้นเองเราจึงสามารถลดค่าใช้จ่ายลงได้

ในขณะเดียวกัน ก็มีสุขภาพที่ดีขึ้น เราไม่มีความจำเป็นต้องให้เกิด การปฏิวัติอุตสาหกรรมที่ทำลายล้างครั้งที่สี่ที่ใช้ปัญญาประดิษฐ์มาทำให้เราเชื่องเชื่องฟัง

ถ้าเรามีเศรษฐกิจแบบประชาธิปไตย เราจะมีสิทธิมากยิ่งขึ้น มากพอที่จะได้เงินกู้เหมือนอย่างที่ว่าลมาร์ทได้มาแล้ว ถ้าเรามีแผง พลังงานโซลาร์หรือกังหันลม ที่จะช่วยให้เราผลิตพลังงานไฟฟ้าของ ตนเอง เราจะช่วยให้โลกลดการใช้พลังงาน และด้วยเหตุนี้จะทำให้ เราไม่ต้องพึ่งพาเหล่าบริษัทน้ำมันที่ทำให้เราเป็นตกเป็นเหยื่อ จากนั้น ธนาคารก็จะให้เรากู้เงินที่ต้องการแบบอัตราดอกเบี้ยต่ำเป็นเวลากว่า ห้าสิบปี ในฐานะที่เราเป็นสมาชิกผู้ถือหุ้นของธนาคาร และนั่นจะทำให้พลังงานลม หรือพลังงานแสงอาทิตย์ มีราคาถูกลงกว่าพลังงาน ฟอสซิลอันตรายที่พวกธนาคารต้องการปั่นบังคับให้พวกเราใช้

จะไม่มีอีกต่อไปแล้วบริษัทสร้างโฆษณาอ้างสมองที่กระตุ้นให้เรา กลายเป็นคนหลงตัวเอง ลัทธินิยมชมชอบตัวเองและการบริโภคว่างวน สิ้นคิด ธุรกิจอันตรายนี้อาจทำลายครอบครัวและฉีกทั้งชุมชนของเรา ออกเป็นชิ้น ๆ

หลายคนในหมู่พวกเราตอนนี้ตกงาน เราถูกกักขังให้อยู่ในบ้าน เราถูกทำให้ต้องพึ่งพารัฐบาลฉ้อฉลมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม จู่ ๆ เราจำเป็นต้องให้ใครสักคนส่งเช็คเงินมาให้ เพื่อช่วยให้เราสามารถนำไปซื้อ อาหาร

นี่เป็นสภาพก่อนกลายไปสู่เศรษฐกิจแบบทาส คำพูดของผมนั้น อาจรุนแรงจนหลายคนไม่อาจทนรับฟังได้ พวกเขาต้องการใส่ร้าย คำพูดเช่นนี้ว่าเป็นถ้อยคำเพื่อเจ้าของนักทฤษฎีสมคบคิด ทว่านี่คือ

ความเป็นจริงที่พวกเรากำลังประสบพบเจออยู่ทุกวันนี้

แล้วเราจะต้องทำอย่างไร?

มีอยู่ด้วยกันสองขั้นตอนสำคัญเพื่อที่จะสร้างเศรษฐกิจประชาธิปไตยที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและยั่งยืน ขั้นแรกก็คือ เราต้องจัดตั้งกลุ่มของเราขึ้นมาก่อนในระดับท้องถิ่นเพื่อที่จะสร้างหมู่บ้านที่ประกอบด้วยสมาชิกของคนในชุมชนเราเอง เราจะพาสานรวมผู้คนที่มีความแตกต่างทางชาติพันธุ์และวัฒนธรรมให้ทำงานร่วมกันเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ชุมชนเหล่านี้จะสร้างคุณค่าและวางแผนกิจกรรมของตนเอง พวกเขาจะไม่ปล่อยให้ธนาคารและบริษัทต่างชาติเข้ามาจู่โจม และในที่สุดเราจะสร้างธนาคารของตนเองและสหกรณ์ที่เป็นอิสระไม่ขึ้นตรงต่อใคร ขั้นแรกจะเป็นการลงนามระหว่างปัจเจกสมาชิกของชุมชนพวกเรา พร้อมทั้งมีการจัดประชุมอย่างต่อเนื่องที่แม้แต่พวกเราเท่านั้น ไม่รวมนักการเมืองที่ถูกจ้างเกินจริง จะเริ่มต้นคิดเพื่อพวกเราเองถึงสิ่งที่จำเป็นต้องทำและวิธีการที่พวกเราจะทำให้ประสบความสำเร็จ

ขั้นสองจะเป็นการสร้างสถาบันต่าง ๆ ในรัฐบาลทั้งในระดับท้องถิ่นระดับชาติ และระดับนานาชาติ รวมถึงกลุ่มภาคประชาสังคมที่จะร่วมปกป้องความตั้งใจของพลเมืองจากการเข้ามายุ่งเกี่ยวก่อกวนของพวกคนรวยและมีอำนาจ รัฐบาลจะต้องเปลี่ยนไปเป็นสถาบันที่มีอำนาจยึดคืนเงินหลายล้านล้านดอลลาร์ที่ถูกพวกคนรายนำไปสะสมเป็นของตนเอง และนั่นแหละที่จะสามารถรับรองได้ว่ากระบวนการตัดสินใจของประเทศเรานั้นจะไม่ถูกนำไปปล่อยขายทิ้ง

เราไม่สามารถดำเนินนโยบายในระดับประเทศหรือนานาชาติได้ หากเราไม่ได้รับการสนับสนุนอันทรงพลังจากพลเมืองท้องถิ่นที่มีการจัดตั้งจัดการอย่างเป็นระบบ รวมถึงมีข้อมูลความรู้ที่ถูกต้อง พวกเขาจะไม่ถูกจัดตั้งขึ้นมาเพื่อการเลือกตั้งเพียงชั่วคราว ทว่าพวกเขาถูกจัดตั้งขึ้นมาเพื่อทำการต่อสู้อันจะนำมาซึ่งเศรษฐกิจที่ซื่อตรงและเป็นธรรมในทุก ๆ วัน

กลุ่มประชาธิปไตยที่สนับสนุนการมีส่วนร่วมของพวกเราจะสร้างเศรษฐกิจของประเทศขึ้นมาเอง เป็นเศรษฐกิจที่ซื่อสัตย์ โปร่งใส และมีจริยธรรม

เราไม่ต้องการและไม่คาดหวังการอนุมัติและสนับสนุนจากอสังขัตติ หรือจากผู้มีอำนาจใด ๆ ถ้าหากว่าองค์กรของเราถูกบริหารให้เป็นรัฐบาลที่มีจริยธรรมและมุ่งมั่นทำงานจริง ๆ แล้วล่ะก็ สิ่ง “ที่เรียกว่า” รัฐบาลนั้นจะเริ่มเรียนรู้จากท่าน จะมองหาแรงบันดาลใจจากท่าน นั่นแหละคือแนวทางสำหรับการเปลี่ยนแปลงประเทศที่ฉลาดยิ่งกว่า การเลือกตั้งเอานักเล่นกลเข้ามาทำงาน

ต่างจากสหรัฐอเมริกาเมื่อหกสิบปีที่ผ่านมา ตอนนี้พวกเราส่วนใหญ่เรียกได้ว่าแทบจะไม่มีหนทางในการผลิตอาหาร เครื่องเรือน หรือเครื่องมือเครื่องมือได้ด้วยตนเอง ทั้งหมดทั้งมวลนั้นถูกพรากไปโดยพิธีกรรมอันเลวทรามที่ถูกจัดขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการของปิศาจร้ายในนามเทคโนโลยีและโลกาภิวัตน์ ทุกวันนี้เราซื้อสิ่งของที่ไม่ว่าจำเป็นเพราะสื่อบอกว่าเราต้องมีเพื่อให้หน้าสมัย ล้ำสมัยกว่าเพื่อนบ้านของเราเอง

เราจะไม่ยอมรับในอำนาจหน้าที่ของนักการธนาคาร มหาเศรษฐี และตัวละครชนชั้นอภิสิทธิ์คนอื่น ๆ ที่กำหนดสร้างเงินขึ้นมาแบบไม่มีที่มาที่ไป แถมยังโปรยแบ่งไปยังเพื่อนฝูงของพวกเขาตัวเอง

ต่อไปนี้เราจะไม่ปล่อยให้พวกเขาก่ออาชญากรรมเหล่านั้นหลุดรอดไปได้ ไม่ครับ การบริหารงานของผมจะเป็นไปเพื่อยึดคืนสินทรัพย์ที่พวกเขาไปเอาสะสมเก็บไว้อย่างผิดกฎหมาย และผมจะยกเลิกเงินปลอม ๆ ที่พวกเขากับพวกที่ธนาคารกลางสร้างกันขึ้นมา เชื่อผมเถอะครับ งานเลี้ยงนี้ได้จบลงแล้ว

เราจะสร้างเศรษฐกิจที่แบ่งปันผลประโยชน์ระหว่างพวกเราที่เป็นพลเมือง เป็นเศรษฐกิจที่เราได้สร้างและพัฒนากันขึ้นมาจากในระดับท้องถิ่นไปจนถึงระดับประเทศ และเป็นการทำงานร่วมกันผ่านความร่วมมือกับพลเมืองประเทศอื่น ๆ เหมือนกับเราทั่วโลก

พวกท่านมีความรู้ดีกว่าพวกนักธนาคารผู้มีอภิสิทธิ์ ผู้ที่เสี่ยงพินทุลงทุนกับสัญญาซื้อขายอ้างอิงและอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ว่าอะไรบ้างที่จำเป็นสำหรับเศรษฐกิจที่มั่นคงและสำหรับชุมชนของพวกท่านเอง

ผมมั่นใจว่าเมื่อไรที่เราได้ลองไปนั่งบนที่นั่งของคนขับ ท่านจะรู้สึกถึงความรับผิดชอบอันแท้จริงในการช่วยเหลือลูกหลานและเพื่อนร่วมชุมชน ถ้ามีใครใด ๆ เกิดขึ้นจากการจับจ่ายอาหารที่ท่านกินจากเครื่องมือเครื่องใช้ที่ท่านใช้ ใครเหล่านั้นก็ต้องย้อนกลับมาหาท่าน กลับมายังลูกหลานและเพื่อนร่วมชุมชนของท่าน ไม่ใช่ไปยังพวกที่เข้ามาหวังเก็งกำไร

แล้ววิกฤติโรคระบาดโควิด 19 นี้ล่ะ? มันได้กลายเป็นชุมทรัพย์มหาศาลสำหรับคนรวยและมีอำนาจ คนรวยที่สุดของอเมริกาได้เงินเข้ากระเป๋าไปอีกกว่า 280 พันล้านดอลลาร์ โดยที่มิลิออเมริกันอีกจำนวนมากต้องถูกกักตัวอยู่ในบ้าน เฝ้ายกกับความเป็นไปได้ว่านี่จะเป็นครั้งแรกหลังจากปี 1930 ที่พวกเขาอาจจะต้องอดตาย

แต่ได้โปรดเถอะเหล่าท่านนายธนาคาร โปรดอย่าเข้าใจผิด ผมเข้าใจได้ดีเลยละครับถึงตำแหน่งแห่งที่ของท่าน พวกคุณได้ประโยชน์มหาศาลจากโควิด 19 ที่ผมมั่นใจว่าพวกคุณทั้งหลายนั้นแทบจะรอไม่ได้เลยละที่จะให้เกิดโควิด 20! พวกคุณจะมีวัคซีนมากพอสำหรับป้องกันไวรัส แต่ไม่มีวัคซีนเพื่อใช้สำหรับกำจัดปรสิต

โปรดให้ผมจบตรงนี้สักสองสามประโยคจากแคมเปญหาเสียงของเราเถอะครับ เพื่อนสนิทคนหนึ่งถามผมว่าเราจะไปเอาเงินทุนมาจากไหน เธอบอกว่าเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับผู้สมัครอิสระ โดยเฉพาะคนที่ไม่ได้มีชื่อเสียงในหมู่คนรวย คนมีอำนาจ นักวิ่งเต้นในสภาหรือที่ปรึกษาต่าง ๆ ที่จะระดมทุนสำหรับการใช้ในการทำแคมเปญหาเสียง

นี่คือสิ่งที่ผมบอกเธอ

“ผมค้นพบข้อเท็จจริงสำคัญไปเมื่อวันก่อน ผมพบว่าสิ่งที่มีค่าที่สุดในโลกนั้นคือความจริง และแม้ว่าสักวันหนึ่งความจริงนั้นจะก่อให้เกิดผลกระทบที่เลวร้ายกับเราก็ดำรงอยู่ในเชิงการเงินก็คือ ความจริงคือสิ่งที่ได้มาโดยไม่ต้องเสียเงิน หรือจริง ๆ แล้วก็คือ ความจริงนั้นจะทำให้คุณเป็นอิสระ”

ขอบพระคุณครับสำหรับเวลาที่ค่าของท่าน

ลักษณะของการนิยม นิยมกันต่ำ และ นิยมผู้วิเศษ

ดังที่อัตราการล่มสลายทางเศรษฐกิจ สถาบัน และวัฒนธรรมของสหรัฐอเมริกาเพิ่มขึ้น แทบทุกคนสามารถสัมผัสได้ถึงความผิดปกติร้ายแรงบางอย่างในประเทศของเรา ที่บรรดาหนังสือพิมพ์และสถานีโทรทัศน์ต่างก็ไร้ความสามารถที่จะทำอะไรได้ ดูเหมือนพวกเรานั้นช่างไร้พลังที่จะหยุดยั้งการเปลี่ยนแปลงประเทศให้กลายเป็นดินแดนอันแห้งเหี่ยวทางจริยธรรม ถูกลดทอนสถานะไปเป็นผู้ทำงานรับใช้แก่พวกคนมีอำนาจเพียงไม่กี่คน

แต่ทำไมล่ะ? ถ้าหลายคนก็ตระหนักรู้อยู่แล้วถึงความแตกต่างสุดขั้วในวัฒนธรรมของพวกเรา รู้ถึงความเกลียดชังภายใต้ฉากหน้าเหล่านั้น ทำไมพวกเราถึงเป็นอัมพาตทำอะไรไม่ได้เลยเช่นนี้? ทำไมเราถึงเชื่อมั่นเป็นจริงเป็นจังเหลือเกินว่าจะไม่สามารถทำอะไรได้? ทำไมหนุ่มสาวอเมริกันหลายคนถึงมีปัญหาเกี่ยวกับการจัดตั้งกลุ่มก้อนของตัวเองขึ้นมา ทำไมถึงมีปัญหาเกี่ยวกับการรวมพลังสำหรับมุ่งมั่นสร้างการเปลี่ยนแปลงสังคม หรือทำงานร่วมกับคนในชุมชนเพื่อสร้างสังคมที่ดีกว่าเดิม?

มีหลายเหตุผลด้วยกันที่พวกเราถูกทำให้เป็นอัมพาตเช่นนี้ เราถูกคาดหวังให้เข้าไปอยู่ในวัฒนธรรมบริโภคนิยมอันยั่วเยา ที่สร้างขึ้นโดยบริษัทโฆษณาเป็นเวลายาวนานกว่าเจ็ดสิบปี อ่างอาบน้ำน้ำสะอาด สะเียนนั้นได้รับถอดพลังอำนาจของพวกเราในฐานะพลเมืองไปเสียแล้ว ทำให้เรากลายเป็นผู้บริโภคาพาลักษณ์และอารมณ์ความรู้สึก

เรานั่งดูผู้มีอำนาจในทีวีพูดถึงสารพัดเรื่อง ยกเว้นสิ่งที่สำคัญ
จำเป็นต่อประเทศ ประหนึ่งว่านั่นเป็นส่วนหนึ่งของมหรรรมนำ
ชนลูกชนพอง

คงจะพอพูดได้ว่าประเทศของเรานั้น เจ็บปวดทรมานจากบาดแผล
ของความเดือดร้อนเมื่อยี่สิบปีที่ผ่านมา ก่อนที่มันจะกลายเปลี่ยนเป็น
แผลร้ายเรื้อรัง ทว่าแทนที่จะมีความกล้าหาญพอที่จะตัดนิ้วที่ติดเชื้อ
และหยุดการเน่าเปื่อย พวกเรากลับปกปิดมันด้วยผ้าพันแผล และ
ปล่อยให้พิษร้ายนั้นไหลซึมเข้าไปในกระแสเลือด เราทำเป็นมองไม่เห็น
ทำเป็นไม่ได้ยิน จนกระทั่งการติดเชื้อนั้นได้เล็ดรอดเข้าไปแล้วในทุก
องคาพยพทางการเมือง

นั่นแหละคือสิ่งที่เรากำลังเป็นกันอยู่ สำหรับคนที่ยังพอมีงานทำ
ท่านยังคงสามารถเดินเข้าไปในร้านสตาร์บัคส์และร่วมสนทนารื่นเริงกับ
เพื่อนสหาย พูดจนถึงเรื่องชีวิตความเป็นอยู่ของคนในครอบครัวได้

ทว่าพวกเราส่วนใหญ่กลับต้องย้อนไปอยู่กับวันอันยาวนานที่จะ
ต้องพยายามทำอะไรสักอย่าง จะเป็นอะไรก็ได้ ทำงานแต่กลับไม่ได้
รับค่าจ้างที่เหมาะสม พวกเรานั้นแทบจะไม่มีเรี่ยวแรงเพียงพอที่จะ
ทำอาหารค่ำให้ลูกหลานตัวเอง พวกเรารู้สึกท้อแท้ไร้ความหวังเช่น
เดียวคนอื่น ๆ รอบตัว เราได้ยินข่าวว่าการปิดเมืองนั้นจะจบสิ้นลงแล้ว
เร็ว ๆ นี้ ทว่าก็แทบไม่มีใครเชื่อเลย

บทบาทสำคัญที่สุดของผมในฐานะที่เป็นผู้สมัครอิสระในการเลือก
ตั้งประธานาธิบดี ก็คือการนำความหวังกลับไปให้ทุกท่านพร้อมกับ
ร่างภาพหนทางอนาคตข้างหน้า ซึ่งจะเป็นวิธีการเชิงรุกและจะไม่เสีย
เวลาไปกับความต้องการลม ๆ แล้ง ๆ ที่นับวันจะทวีเพิ่มมากขึ้น

เรื่อย ๆ จากพวกหัวเงินและหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาลที่พวกเขาบาง
การอยู่เบื้องหลัง

ผมอยากจะพูดถึงกระแสนิยมสามอย่างในอเมริกาที่เป็นเหตุให้เกิด
รัฐชาติอันน่าสั่นหวังเช่นนี้ มันเป็นสิ่งที่ทำให้เรารู้สึกว่าตนเองนั้นไร้
อิสรภาพ ไร้อำนาจ ดังนั้นเราจึงถูกโยนและถูกทุบตีด้วยอำนาจที่มอง
ไม่เห็น เรารับรู้ถึงสายธารของอำนาจอันคลุมเครือ อยู่เบื้องหลังภาพ
ฉากที่ปรากฏอยู่ตามห้างสรรพสินค้า ในห้องนั่งเล่น และในที่ทำงาน

สามกระแสที่ปล้นอิสรภาพของพวกเรา ที่ปลดริบความมั่นใจ
ในการกระทำของพวกเราไป นั่นคือ “ขบวนการนิยม” “ความนิยม
กันต่ำ,” และ “การนิยมผู้วิเศษ”

คำเหล่านี้แปลกหู และอาจจะฟังดูค่อนข้างน่าตกใจ แต่ก็สมควร
แล้วที่จะเป็นคำที่แปลกหูและน่าตกใจ นั่นก็เพราะเราต้องการปลูกให้
ผู้คนได้ตื่นขึ้นมา ต้องการเขย่าให้พวกเขาตื่นจากอาการเคลิ้มหลับ
อยู่ในขณะนี้ เพื่อที่เราจะได้ช่วยกันคิดหาทางให้กับตัวเองอีกครั้ง
ซึ่งนั่นก็เพื่อจะได้เริ่มเชื่อมั่นจริง ๆ ว่าพวกเราทุกคนนั้นสามารถที่
จะเปลี่ยนโลกนี้ได้จริง ๆ

แต่แทนที่จะให้ผมเล่าเรื่องซ้ำซาก จะเป็นประโยชน์กว่าถ้าให้ผม
พูดให้ท่านสะดุ้งตื่นตะลึงก็คือ สิ่งต่าง ๆ นั้นสามารถทำได้ขึ้นได้
ถ้าเราเปลี่ยนแปลงข้อผิดพลาดเพียงไม่กี่อย่างเท่านั้นเอง

ปัญหาแรกคือ “ขบวนการนิยม”

“ขบวนการนิยม” หมายถึงการจัดตั้งอย่างเป็นระบบของการ
เคลื่อนไหวขนาดใหญ่ ที่เป็นการรวมตัวกันของประชาชน การระดมทุน

และการสร้างกิจกรรมรณรงค์เพื่อล่าลายเซ็นสนับสนุน พร้อมทั้งรวบรวมการรับรองสนับสนุนต่าง ๆ สำหรับหาแนวร่วมหรือผลักดันนโยบายขบวนการนิยมนั้นมุ่งไปที่การเปิดโปง การสร้างภาพ และการเรียกร้องความสนใจจากประชาชนผู้ถูกกดขี่และถูกพรากกำลังใจให้หดหายไป ผ่านสื่อหนังสือพิมพ์หรือโซเชียลมีเดียที่หวังกำไร

เหล่าแกนนำของการเคลื่อนไหวต่างได้รับการสนับสนุนในสื่อการตลาดที่รับใช้นายทุน ที่ซึ่งพวกเขาตีพิมพ์หนังสือ และพบปะพูดคุยกับนักการเมือง นักรณรงค์ ราชินิกุลผู้มีชื่อเสียง หรือคนดังคนอื่น ๆ

ตัวอย่างที่ดีที่สุดของขบวนการนิยมนั้น สามารถเห็นได้จากการประท้วงต่อต้านการทำสงครามอิรักในปี 2002 ซึ่งเป็นความพยายามที่ได้พูดถึงปัญหาการทารุณทางเพศต่อผู้หญิง ผ่านความเคลื่อนไหว “ฉันด้วย” (Me Too) และการขับเคลื่อนเพื่อสร้างการตระหนักรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศจากกิจกรรมรณรงค์ของเกรต้า ธูนเบิร์ก

กิจกรรมเหล่านี้กินเวลามาก พวกเขาขึ้นสร้างเนื้อหาสำหรับโพสต์ใน Facebook ซึ่งต้องใช้เงินจำนวนมหาศาล การเคลื่อนไหวเหล่านี้สร้างภาพประทับใจขึ้นมาว่าบางสิ่งอย่างได้สำเร็จลุล่วงไปแล้ว ทว่าในความเป็นจริงพวกเขาส่งผลลัพท์ให้เกิดขึ้นแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น พวกเขาแค่แค่เรียกร้องความสนใจไปจากคนที่มีความมุ่งมั่นตั้งใจและมีความสามารถมากว่าในการจัดการทำสิ่งเหล่านี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพจริง ๆ เท่านั้นเอง

กลุ่มคนเหล่านั้นที่หมกมุ่นอยู่กับ “ขบวนการนิยม” มักจะเป็นพวกใจซื่อ แต่ไม่ระลึกรู้ถึงความไม่มีประสิทธิภาพในการกระทำ

ของตนเอง

การประท้วงต่อต้านแผนการของสหรัฐอเมริกาในสงครามอิรัก
ที่เริ่มต้นในเดือนกันยายน 2002 นั้น เป็นการตัวอย่างของขบวนการ
นิยมอันคลาสสิก เน้นอนว่าการประท้วงต่อต้านสงครามนั้นเป็นสิ่งที่น่า
ประทับใจ ที่ว่ากันว่าเกิดขึ้นมาจากการรวมตัวกันของการประท้วง
ของผู้คนจำนวนมากเป็นประวัติการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมกันในที่ต่าง ๆ
ทั่วโลก

อีกทั้งยังมีข้าราชการหลายร้อยคน รวมถึงนักการเมืองไม่กี่คนที่
กล้าหาญพอจะก้าวออกมาคัดค้านรัฐบาลของบุช ทว่าความพยายาม
อันน่าประทับใจเหล่านั้นกลับไม่มีอันไหนเลยที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ
ในการหยุดยั้งสงครามที่รังแต่จะทวีความมั่งคั่งให้กับชนชั้นนำเพียงไม่กี่
คนได้เลย ระเบิดก็ยังถูกทิ้งต่อไปอย่างต่อเนื่องโดยไม่มีการคัดค้าน
ด้านทานใด ๆ ซึ่งความขัดแย้งก็ยังคงดำเนินมาจวบจนถึงปัจจุบันนี้

นี่มันเกิดอะไรขึ้น? มันเป็นไปได้อย่างไรที่ท่านปล่อยให้คนมาก
มายทำการประท้วง ทว่าคนรวยและมีอำนาจไม่กี่คนกลับยังคง
สามารถทำการตัดสินใจอันแสนอันตรายออกไปได้ โดยยังได้รับการ
ละเว้นโทษ?

ทำไมถึงมีการถกเถียงในเรื่องสำคัญอย่างยิ่งนี้เพียงน้อยนิด ถึงเหตุ
ผลว่าทำไมการประท้วงเหล่านี้ถึงได้พังทลายไปอย่างน่าสิ้นหวัง?

นั่นก็เพราะเราถูกตมกันถ่วงหน้า ด้วยวิธีคิดที่ว่า การได้รับความ
สนใจจากสื่อเป็นสิ่งสำคัญจำเป็น ข้อเสนอพื้นฐานหลักของวิธีคิดแบบ
‘ขบวนการนิยม’ ก็คือ ถ้าคนจำนวนมากล่วงรู้ความจริง บางทีนั้นอาจ

จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อกระบวนการตัดสินใจของพวกเขาจนขั้นนำก็เป็นได้ แต่ไม่มีใครเลยที่จะถูกคิดขึ้นมาว่า มันเป็นไปได้ที่ว่าพวกมหาเศรษฐีนั้นมีระบบการสร้างมูลค่าให้กับตัวพวกเขาเอง ที่พร้อมจะกีดกันพวกเราออกไปโดยสิ้นเชิง

สื่อต่าง ๆ บอกเราว่า จะต้องให้ความสนใจต่อต้นตอของปัญหานั้น ๆ และต้องได้รับการสนับสนุนจากพวกคนดังด้วย นั่นก็เพื่อที่จะเป็นการเคลื่อนไหวอันชอบธรรม แต่เรากลับลืมไปว่าความเป็นคนดังนั้น ก็เป็นสินค้าอย่างหนึ่งที่สื่อเหล่านั้นผลิตสร้างขึ้นมายาขายให้เรา

ขบวนการนิยม เป็นกระบวนการที่พลเมืองถูกทำให้หลงเชื่อว่าการกระทำของพวกเขามีคุณค่าในสื่อกระแสหลัก และสื่อสังคมโซเชียลเน็ตเวิร์กที่มีขึ้นมาเพื่อหวังสร้างกำไร ไม่ใช่สื่อช่วยโลกแต่อย่างใด รายได้ของพวกเขากถูกสร้างขึ้นมาจากเนื้อหาต่าง ๆ ที่โปรโมทเสนอเพื่อเพิ่มปริมาณการเข้าสู่ของคน ความสำเร็จในเป้าหมายใหญ่นั้น ไม่ได้อยู่ในความสนใจของพวกเขาสื่อทุนนิยมขนาดใหญ่เหล่านี้รอก

กิจกรรมที่จะถูกโปรโมทอย่างกว้างขวางโดยสื่อทุนนิยมน้อยฉลเหล่านี้ ต้องไม่ใช่กิจกรรมที่ส่งผลกระทบการทำกำไรของพวกเขา นั่นหมายความว่า การเคลื่อนไหวที่ได้รับการสนับสนุนจากสื่อเหล่านี้ ไม่อาจจะปลดแอกจากการพึ่งพาทางเศรษฐกิจได้ พวกเขาจึงไม่สามารถดึงความสนใจไปจากเรื่องเล่าของเหล่าวีรบุรุษที่ถูกนำเสนอโดยสื่อหวังกำไรจากบริษัทต่าง ๆ เหล่านี้ได้

“ขบวนการนิยม” เป็นส่วนหนึ่งของการสนับสนุนวัฒนธรรมบริโภคนิยม และลัทธิแห่งการสรรเสริญตัวตน เป้าหมายของ

“ขบวนการนิยม” คือการสร้างการตระหนักรู้ถึงการมีอยู่ของตัวบุคคล
ทว่านั่นไม่ใช่การจัดตั้งกลุ่มก้อนของคนที่มีความมุ่งมั่นแรงกล้าเพื่อที่
จะแก้ไขต้นตอของปัญหา

พวกเราหลายคนคิดกันไปเองว่า ก่อนที่จะเริ่มการเคลื่อนไหวใด ๆ
ต้องใช้เงินจำนวนมาก ต้องมีสื่อให้ความสนใจ และต้องได้รับการหนุน
หลังจากคนดังเสียก่อน เราถูกสอนให้เชื่ออย่างนั้น

โปรดรู้ไว้เถอะครับว่าความจริงท่านไม่ใช่ผู้ใช้เฟซบุ๊กหรือทวิต-
เตอร์ แต่ท่านคือสินค้าที่ถูกขายไปให้กับบริษัทที่เป็นลูกค้าของสื่อ
เหล่านั้นต่างหาก

อะไรล่ะ คือสิ่งที่ลูกค้าบริษัทเหล่านั้นของเฟซบุ๊กและทวิตเตอร์
ต้องการจากท่าน เมื่อพวกเขาซื้อพวกท่านไปนะหรือ? พวกเขาต้อง
การให้ท่านคิดว่าตนเองกำลังทำอะไรบางอย่างที่สำคัญ ทว่าไม่ใช่สิ่งที่
จะก่อให้เกิดผลกระทบเปลี่ยนแปลงจริง ๆ

ถ้าอย่างนั้น การเคลื่อนไหวที่แท้จริงมันเป็นอย่างไกันแน่?

เราลองมาย้อนนึกถึงขบวนการต่อต้านการใช้แรงงานทาสในช่วงปี
1850 ซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และพัฒนาระดับ
สถานะความเป็นอยู่ของผู้คนจำนวนมหาศาล การต่อต้านการใช้
แรงงานทาสเป็นการเคลื่อนไหวขนาดใหญ่ที่ผสมพลังของผู้คนใน
องค์กรจัดตั้งระดับท้องถิ่นที่พวกเขาได้พบปะหารือกันจริง ๆ เพื่อถก
เถียงเรื่องนโยบาย เพื่อสนับสนุนให้เกิดปฏิบัติการอันรุนแรงถึงราก
ถึงโคน มันเป็นขบวนการที่มีปฏิบัติการต่าง ๆ อย่างเช่นเหตุการณ์
เส้นทางอิสราฟของทาส ที่สมาชิกของขบวนการพากันเสี่ยงชีวิต

พยายามที่จะลักลอบช่วยเหลือชาวแอฟริกันอเมริกันให้หลบหนี และช่วยให้พวกเขาที่ขณะนั้นก็ก่อการต่อสู้ภายในฟาร์มเพาะปลูกอยู่แล้ว มีเพียงไม่กี่คนของผู้เสียสละที่ได้รับการบันทึกไว้ แต่ขบวนการดังกล่าวกลับเติบโตมีพลังยิ่งใหญ่มากขึ้น

เหล่าสมาชิกผู้รวมตัวจัดตั้งเป็นสถาบันขึ้นมามีความผูกพันกันจนชั่วชีวิต พวกเขาไม่ได้หมกมุ่นอยู่กับการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งหรือส่งต่อเอกสารไปทอด ๆ เพื่อล่าลายชื่อ พวกเขารู้ว่ากิจกรรมที่เลวร้ายไร้พิษภัยเช่นนั้น จะไม่ก่อให้เกิดสิ่งใดเพื่อที่จะหยุดยั้งอาชญากรรมของการใช้แรงงานทาสได้ สำหรับพวกเขาแล้วไฟโบที่ดีที่สุดไม่ใช่มาจากการสนับสนุนของผู้ใจบุญร่ำรวยอย่างเฟรนช์ ทว่าคือความยินยอมพร้อมใจที่จะสละชีพเพื่อประโยชน์ที่แท้จริงต่างหาก

เฟรดเดอริก ดักลาสผู้เป็นนักกิจกรรมนำการต่อต้านการค้าทาสได้เขียนบอกเหตุผลว่าทำไมชาวแอฟริกันอเมริกันจึงต้องต่อสู้ขัดขืน ไม่ว่าพวกเขาเหล่านั้นจะต้องการหรือไม่ก็ตาม โดยเขาเขียนไว้ว่า

การต่อสู้ขัดขืนนั้นอาจจะอยู่ในรูปของการกระทำทางความคิด หรือเป็นการแสดงออกทางพฤติกรรม หรืออาจจะเป็นได้ทั้งสองอย่าง ทว่ามันจะต้องเป็นการขัดขืน อำนาจไม่อาจถูกยอมรับได้หากปราศจากซึ่งความต้องการ มันไม่เคยเป็นอย่างนั้นและจะไม่มีวันเป็นเช่นนั้น ลองนึกดูสิว่าอะไรคือสิ่งที่พวกคนจะสยบยอม แล้วท่านจะเห็นมาตรวัดที่แท้จริงของสิ่งที่เรียกว่าความอยู่ดีศรีธรรมและไม่ถูกต้องที่กระทำต่อพวกเขา และสิ่งเหล่านี้ก็จะยังคงดำเนินต่อไปจนกระทั่งพวกเขาจะถูกขึ้นต่อต้าน ไม่ว่าจะด้วยถ้อยคำหรือด้วยลูกกระเบิด หรือจะด้วยทั้งสองอย่าง ชีดจังก์ททางอำนาจของพวกทรราชนั้นขึ้นอยู่กับความ

อดกลั้นของผู้คนที่พวกเขากดดันนั่นเอง

ไม่ว่าจะเป็นขบวนการยึดวอลล์สตรีท (Occupy Wall Street) ขบวนการเฟอร์กูสัน (Ferguson) หรือการประท้วงต่อต้านการกดขี่ใน เรือนจำเอกชน การต่อต้านชัดเจนเหล่านี้ต่างกำลังเกิดขึ้น เป็นการ ต่อต้านที่ไม่มีคนดัง ไม่มีคำกล่าวเปิดอันรื่นหูของผู้สนับสนุนจาก สังคมพวกนักธุรกิจ

ปัญหาที่สองของการเมืองอเมริกันก็คือ “การนิยามกันด่า” ซึ่งก็คือ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะในงานด้านสื่อสารมวลชน และยังรวม ถึงในบทสนทนาของพวกเรากับเพื่อนและครอบครัวด้วย คือการบ่น อย่างไม่หยุดหย่อนถึงสิ่งผิดปกติในประเทศสหรัฐอเมริกาและความ ยุติธรรม แต่ไม่ได้ให้การวิเคราะห์เชิงลึกแต่อย่างใด ไม่มีทางออก ที่แน่ชัดต่อสิ่งไม่ปกติที่เกิดขึ้นนั้น ไม่มีคำแนะนำเพื่อให้คนฟังได้ สามารถหาทางช่วยเหลืออะไรได้ต่อไป

การสื่อสารของสื่อเช่นนั้น รวมถึงการถกเถียงทางการเมืองได้ ลดทอนกำลังใจของพลเมือง เราถูกทำให้มองเห็นหายนะและถูกทำ ให้เชื่อว่า ตัวเราเองนั้นไม่ได้มีทางเลือกอื่นใดอีกนอกจากความ สิ้นหวัง มันช่างช่วยไม่ได้เลยที่เราอาจจะรู้ว่าพวกคนมีอำนาจนั้น รู้ลึก ปลื้มปริ่มแค่ไหนกับสิ่งที่เรียกว่า “การกันด่า” อย่างไม่ย่อท้อของ พวกเรา

วิกฤติการเมืองถูกทำให้ย่ำแย่ลงไปอีกเพราะสื่อทางเลือกเองก็ไม่ได้เสนอโอกาสใด ๆ เพื่อให้มีการลงมือแก้ไข พวกเขາอาจจะรายงาน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้อง ทว่าก็กลับไม่ได้เสนอแนวทางให้ เราให้สามารถกลับไปยังชุมชน เพื่อถกประเด็นปัญหาและหาทาง

ดำเนินการต่อไปกันอย่างจริงจัง ท่านไม่ได้ถูกสอนให้เป็นเหมือนพวกธุรกิจผูกขาดอย่างอเมซอน เฟสบุ๊ก ไวอาคอม หรือไมโครซอฟท์

สื่อสารมวลชนในแบบ “นิมก่นด่า” นั้นมุ่งสนใจแต่เพียงตัวปัญหา เพียงไม่กี่คนอย่างโดนัล ทรัมป์ จอร์จ ซอรัส หรือ เจฟฟ์ เบโซส โดยมักจะแนะนำว่าถ้าพวกเขาเหล่านี้มีความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ และกระจ่างรู้มากกว่านี้ ปัญหาเหล่านั้นก็คงจะแก้ไปได้

ไม่มีการวิเคราะห์ใด ถึงการที่โครงสร้างของเศรษฐกิจนั้นสนับสนุนให้เกิดความโลภและการแสวงหาผลประโยชน์ หรือการควบคุมทางการเงิน การผลิต และการค้าของคนเพียงไม่กี่คนที่จะกำหนดสภาพเศรษฐกิจที่แท้จริงได้

เรามีบุคคลสาธารณะผู้ถูกนำเสนอในสื่อว่าเป็นนักคิดอิสระ แต่ก็เป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์กับบริษัทที่ร่ำรวยมาจากการทำสงครามหรือการกระตุ้นให้มีการใช้พลังงานฟอสซิล ผ่านบัญชีเกษียณและพอร์ตการลงทุน ความเชื่อมโยงเช่นนี้ยังคงเป็นสิ่งต้องห้ามที่ยากที่จะนำมาถกเถียงอย่างเปิดเผยได้

ความสัมพันธ์อันผิดแผกระหว่างคนมีการศึกษาที่ควรจะถูกขานมาต่อสู้เพื่อประโยชน์ส่วนรวม แต่กลับทำงานเป็นสุนัขรับใช้ให้กับบริษัทเหล่านั้น นั่นแหละคือสาเหตุว่าทำไมการวิพากษ์วิจารณ์ของพวกเขาจึงตื้นเขินและไม่มีประโยชน์ใด ๆ

หากเราสามารถจัดตั้งกลุ่มที่มีประสิทธิภาพที่ยึดมั่นในความมุ่งมั่นของกันและกัน เพื่อก้าวไปให้ถึงเป้าหมายร่วมกัน เราจึงสามารถที่จะเริ่มเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจและการเมืองได้ ไม่เคยมีสื่อมวลชนในแบบ

“นิยมนักด่า” ไດเสนอนะเช่นนี้ขึ้นมาเลย

การก่นด่าในสื่อ เป็นส่วนหนึ่งอย่างแยกไม่ออกของความเสื่อมถอยสุดจะทันทนในบทสนทนาของปัญญาชนอเมริกัน การวิเคราะห์ในสื่อ ในมหาวิทยาลัย และในกลุ่มองค์กรคลังสมองนั้นก็ปราศจากซึ่งการพินิจพิจารณาทางประวัติศาสตร์อย่างจริงจัง หากมีการพูดถึงทำเนียบขาวหรือสภาองเกรส ก็จะไม่มีการพูดถึงใด ๆ เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของสถาบันองค์กรเหล่านั้น หรือแม้แต่ให้คำอธิบายถึงบทบาทหน้าที่การทำงานของพวกเขา พวกซีไอเอหรืออูเกลก็ถูกอธิบายไว้ราวกับว่าเป็นหนึ่งองค์กรเดียวกันกับที่พวกสถาบันเหล่านั้นเคยเป็นเมื่อสิบหรือยี่สิบปีก่อน โดยที่ไม่ได้พูดถึงสักคำถึงการทำงานภายในองค์กรหรือความเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ทางการเงิน

การขาดหายไปซึ่งบริบททางประวัติศาสตร์นั้น ทำให้ผู้อ่านมีเพียงข้อมูลด้านลบเพียงไม่กี่อย่าง ซึ่งหากปราศจากความเข้าใจในเชิงลึกในประเด็นปัญหาหรือแผนกลยุทธ์ในการจัดการเสียแล้ว เราก็จะไม่มีทางรู้หรือกว่าควรจะไปทางไหนดี

ปัญหาสุดท้ายก็คือ “ความนิยมในผู้วิเศษ” หรือการสนับสนุนให้มีผู้วิเศษในการเมือง

ข้อสันนิษฐานในการถกตรงนี้ก็ก็คือว่า เราต้องเลือกหรือเดินตามใครสักคนที่เป็นคนพิเศษ และถ้าคน ๆ นั้นมีอำนาจมากพอแล้วละก็ ปัญหาของพวกเราก็จะได้รับการแก้ไขไปเอง

มีการสรุปเดาไปว่าบทบาทเดียวของเราในฐานะพลเมืองก็คือการออกเสียงให้กับผู้พิเศษในเดือนกันยายน แล้วหลังจากนั้นเราก็กลับไปใช้ชีวิตของตนเองและปล่อยให้ทุกอย่างอยู่ในมือของผู้พิเศษ เพื่อให้เขาได้แก้ไขปัญหาก็พวกเขาต่อไป

วาทกรรมความเป็น “ผู้พิเศษ” นั้นถูกนำมาใช้สร้างแรงกระตุ้นได้เป็นอย่างดีโดยเฉพาะในสมัยการรณรงค์หาเสียงของบารัก โอบามา ซึ่งมุ่งเน้นไปรอบ ๆ สโลแกน “เปลี่ยน” และได้รับการประชาสัมพันธ์ไปอย่างล้นหลามโดยเหล่าบริษัทโฆษณาที่พรรคเดโมแครตจ้างให้มาทำงาน

การสนับสนุนทุนจากบริษัทเหล่านั้น กระตุ้นให้เกิดความคิดที่ว่า หากเพียงเราสนับสนุนโอบามาผู้ปรารถนาดีและเป็นผู้นำทางการเมืองที่สามารถเป็นปากเป็นเสียงคนนี้ได้แล้วละก็ เขาจะเป็นคนเปลี่ยนประเทศสหรัฐอเมริกา หรือพูดอีกอย่างคือ หลังจากเหตุอาชญากรรมขนานใหญ่ที่เกิดในช่วงรัฐบาลคลินตันและบุช ก็ต้องเป็นพรรคเดโมแครตเท่านั้นแหละที่จะผู้สร้างการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริง

นี่เป็นการโกหกหน้าด้าน ๆ เพราะทางออกสำหรับแก้ไขปัญหาคอร์รัปชันใด ๆ ของสถาบันต่าง ๆ นั้น จะต้องให้พลเมืองเข้าไปมีส่วนร่วมในทุกกระดืบ เพื่อที่จะเริ่มวางแผนสำหรับการปิดกวดทำความสะอาดที่อันตรายทว่าจำเป็นต้องทำนี้ได้

แต่สำหรับโอบามาแล้ว อะไรก็ดูง่ายไปเสียหมด สิ่งที่เราต้องทำคือไปลงคะแนนเสียงให้เขา และบอกเล่าให้คนอื่น ๆ เชื่อถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่เขาจะทำต่อไป

แต่หลังจากนั้น รู้ไหมว่าโอบามาผู้ที่เป็นผู้นำแห่ง “การเปลี่ยนแปลง” อันแสนจะเท่และสูงมุนั้น กลับเร่งรีไปช่วยเหลือนหาการพาณิชย์ และยื่นมือออกไปผ่าตัดเปลี่ยนแปลงระเบียบข้อบังคับทางการเงินเพื่อเป็นรางวัลให้แก่เหล่าผู้สนับสนุนของเขา ซึ่งก็คือกลุ่มผลประโยชน์ทางการเงินที่ช่วยซื้อพื้นที่สื่อให้กับเขานั้นเอง

แคมเปญของเบอร์นี แชนเดอร์สร้างแรงจูงใจจากมวลชนได้อยู่บ้าง ทว่าเขาก็เช่นกันที่ถูกนำเสนอให้เป็นผู้วิเศษที่จะมาแก้ไขปัญหให้กับพวกเรา การณรงค์หาเสียงของเขาใช้เงินที่มาจากกลุ่มคนทำงานที่จ่ายให้กับบริษัทโฆษณาราคาแพง เพื่อให้เขาสามารถเข้าร่วมการเลือกตั้งผู้สมัครรอบแรก เขาอาจจะมีความตั้งใจดี แต่แคมเปญของแชนเดอร์นั้นไม่ได้ทุ่มเทให้การก่อตั้งสร้างองค์กรของประชาชนในระยะยาวตั้งแต่แรก องค์กรจัดตั้งที่วานั้นอาจจะช่วยทำให้ประชาชนพลเมืองได้กลายเป็นผู้ที่มีความเหมาะสมทางการเมือง และนั่นจะทำให้พวกเขาสามารถทำงานเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลงจะว่าไปพรรคเดโมแครตก็ไม่ต่างจากพรรครีพับลิกัน ที่บ่มเพาะให้ประชาชนกลายเป็นคนที่ต้องพึ่งพาพวกเขา นี่คือนสิ่งที่พวกเขาทำ หากจะขอให้พวกเขาทำสิ่งที่แปลกต่างไปจากนี้แล้วละก็ คงไม่ต่างอะไรจากการขอร้องให้เสือกลายเป็นพวกวัวแค้นนั่นแหละ

หนังสือ *Diminished Democracy: From Membership to Management in American Civic Life* ของศาสตราจารย์ ธีดาสก็อคพาล อธิบายถึงการที่ชาวอเมริกันนั้นถอยห่างจากการมีส่วนร่วมจากองค์กรท้องถิ่นอย่าง YMCA กลุ่ม Masons กลุ่มทหารผ่านศึกในสงครามต่างแดน หรือกลุ่ม Lion's Club ที่พวกเขาบริหารดำเนินงานในแนวทางประชาธิปไตยอยู่เป็นประจำ

อย่างไรก็ตาม กว่าห้าทศวรรษที่ผ่านมา วัฒนธรรมการเมืองแบบ
มุ่งบริหารจัดการได้เข้ามาแทนที่การเมืองแบบมีส่วนร่วมของประชาชน
ซึ่งเป็นเหตุของการร่วงลงสู่หายนะของระบอบการปกครองแบบ
ประชาธิปไตยและความโปร่งใส การหายไปของการมีส่วนร่วมของ
ประชาชนเปิดทางให้กับวัฒนธรรมการเมืองอันไร้ความน่าเชื่อถือและ
คลุมเครือมาจนถึงทุกวันนี้

ผมขอถามว่า ท่านเคยได้รับเชิญจากพรรคเดโมแครตหรือพรรค
รีพับลิกันให้ไปร่วมงานที่เขาจะสอบถามความคิดเห็นจากท่าน หรือ
อนุญาตให้ท่านเข้าร่วมในกระบวนการเมื่อพวกเขากำหนดนโยบาย
ต่าง ๆ บ้างหรือไม่?

เราจะไม่ยอมพ่ายแพ้ให้แก่ความฉาบฉวยของการมีส่วนร่วมทาง
การเมืองในอเมริกา ด้วยการเขียนโพสต์บนเฟซบุ๊กหรือบนด่าว่า
โดนัลด์ ทรัมป์นั้นจ้อโก่งอย่างไร เราไม่สามารถสร้างวัฒนธรรม
ทางการเมืองที่ดีขึ้นมาได้ด้วยการซื้อเวลาออนไลน์ในทีวีให้กับนักการ
เมือง เราต้องสร้างสถาบันที่ทรงพลังที่ก่อร่างสร้างตัวมาจากประชาชน
ในระดับท้องถิ่น ที่ทำงานทุกวันร่วมกับประชาชนทุกคน เราต้องมี
ส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลง ซึ่งนั่นหมายถึงการปิดอินเทอร์เน็ต
ออกไปเคาะประตูเพื่อนบ้าน และกลับไปสู่พฤติกรรมการพูดคุยกับ
เพื่อนฝูงเกี่ยวกับประเด็นที่เป็นปัญหาจริง ๆ เพราะจะไม่มีใครต้องทำ
งานนั้นแทนเราอีกแล้ว

โอะจิว โซะไร นักปรัชญาชาวญี่ปุ่นเขียนไว้ว่า

“ในเกมหมากรุก มีสองวิธีด้วยกันที่จะได้เป็นปรมาจารย์ หนึ่งคือ
เรียนรู้ทุกกลยุทธ์ของการเล่น ตั้งแต่เริ่มจนจบ รวมถึงมีความเข้าใจ

ใจอย่างลึกซึ้ง ซึ่งจะช่วยเราได้ในทุกก้าวเดินบนกระดาน นั่นก็
เพราะความชำนาญคือสิ่งที่เรารู้จักมักคุ้นเคยกันดี ทว่ามีอีกทางหนึ่ง
ที่จะสามารถเป็นปรมาจารย์ได้ นั่นก็คือการสร้างกฎการเล่นหมากรุก
ขึ้นมาเอง”

โอกาสสำหรับความเป็นไปได้ที่จะสร้างกฎ หรือการสร้างวัฒนธรรม
การเมืองใหม่ขึ้นมาที่นั่นริบหรี่และห่างไกล แต่วิกฤติการเมืองปัจจุบัน
ในสหรัฐอเมริกา นั้นช่างฝังรากลึกยิ่งลึกลงไปแล้วอย่างเต็มขั้น
ความอันตรายอันน่ากลัวเผยออกมาอย่างชัดเจนได้ชัด ทว่ามันก็ได้
เปิดโอกาสอันหาได้ยากนี้ออกมาแล้ว เพื่อให้พวกเราได้พลิก
เปลี่ยนประเทศ ผมจะไปไกลถึงขั้นที่จะบอกว่า เราไม่มีทางเลือกอื่น
อีกต่อไปแล้ว นอกจากเอาตัวเองเข้าไปร่วมในสนามแห่งการต่อสู้

ความมั่นคงคืออะไร?

คำว่า “ความมั่นคง” หมายถึงอะไรกันแน่? คำถามนี้เรียบง่ายจนทำให้คิดได้กว้างมาก และที่สำคัญพอ ๆ กับคำถามนี้ก็คือ เราใช้เงินนับพันล้าน นับล้านล้านเหรียญไปกับความมั่นคง แต่ผู้เชี่ยวชาญด้านความมั่นคงส่วนใหญ่ที่เดินไปมาตามสถาบันคลังสมองที่หรูหรา หรือที่พูดจาวงทำกับเราจากเพนตากอน จากคณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ หรือจากรายการข่าวต่าง ๆ นั้น ไม่มีใครอยากพูดถึงธรรมชาติที่แท้จริงของความมั่นคงเลย

สิ่งหนึ่งที่เรานึกถึงก็คือ เงินภาษีของคุณและหนี้สาธารณะที่ลดความสามารถในการใช้จ่ายของคุณถูกใช้ไปกับการพัฒนาอาวุธและดาวเทียมใหม่ ๆ รวมถึงโปรแกรมทางการทหารและหน่วยข่าวกรองอื่น ๆ ซึ่งคุณไม่เคยได้ยินมาก่อนและไม่ต้องมีการตรวจสอบจากภายนอก

คนในจำนวนมากยอมรับว่า พวกเขาไม่ทราบเลยด้วยซ้ำว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ที่เราซื้อ ถูกสร้างขึ้นหรือนำมาใช้จริง ๆ หรือไม่ เพราะโปรแกรมเหล่านี้เป็นความลับและมีลักษณะไม่โปร่งใส กระทั่งกลาโหมปฏิเสธการตรวจสอบ หน่วยข่าวกรองก็เข้าถึงไม่ได้พอ ๆ กัน

มีสิ่งหนึ่งที่เราทราบแน่นอน คือ เรากำลังสร้างหนังก่อนโศกให้กับลูกหลาน เรากำลังค่อย ๆ มุ่งหน้าสู่สงครามโลก เรากำลังขุดหลุมฝังศพให้กับใครบางคนด้วยค่าใช้จ่ายเพื่อ “ความมั่นคง” ทั้งหมดเหล่านั้น ใครบางคนที่ว่านั้นน่าจะเป็นใคร

เงินนับล้านล้านเหรียญถูกใช้ไปเพื่อความมั่นคง แต่เรากลับรู้สึกปลอดภัยน้อยลงเรื่อย ๆ

ค่าใช้จ่ายเพื่อความมั่นคงบวกกับเงินนับล้านล้านเหรียญที่ไปรยให้ธนาคารเพื่อการลงทุนนั้นได้เปิดประตูรถและรดน้ำมันลงไปทั่วภาคเศรษฐกิจ ตอนนี้ พวกโรคิจิตที่จัดการพอร์ตให้กับมหาเศรษฐีก็ได้มาพร้อมไม้ขีดไฟในกำมือ

ความมั่นคงมักได้รับการนิยามในแง่การทหาร แต่ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา แม้แต่ทหารก็ไม่ได้มีความสำคัญต่อผู้เชี่ยวชาญด้านความมั่นคง สิ่งที่ได้รับการนิยามมากกว่าคือผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ อย่างเครื่องบินต่อสู้ดาวเทียม เรือบรรทุกอากาศยาน ซึ่งหลาย ๆ อย่างมีมูลค่าที่น่าสงสัย เพราะสิ่งเหล่านี้สร้างงบประมาณจำนวนมหาศาลให้กับบริษัทต่าง ๆ

เหตุใดเจ้าหน้าที่ทหารเหล่านั้นจึงพยายามอย่างหนักที่จะสนับสนุนอาวุธที่พวกเขาทราบดีว่าไม่เหมาะสมสำหรับภัยคุกคามด้านความมั่นคง พวกเขาทำเช่นนั้นเพราะทราบว่าเมื่อตนเองเกษียณ บริษัทเหล่านั้นจะจ้างพวกเขา หลายคนเข้ารับราชการทหารเพราะต้องการหาเงินจากการให้คำปรึกษาหลังเกษียณมาตั้งแต่แรก

แต่หลาย ๆ คนที่กังวลเกี่ยวกับความมั่นคงที่แท้จริงกลับถูกลองโทษ หรือแม้กระทั่งถูกเนรเทศ

เราต้องการชายหญิงในงานด้านความมั่นคงในระดับหนึ่ง แต่มักมีการเล่านิทานเกี่ยวกับภัยคุกคามจากประเทศชั่วร้ายให้คนหนุ่มสาวฟัง ซึ่งเป็นการปิดหูปิดตาคนเหล่านี้ให้มองไม่เห็นภัยคุกคามด้านความมั่นคงที่แท้จริง

นิทานเหล่านั้นทำให้งบประมาณที่ไม่ถูกต้องกลายเป็นสิ่งที่มีเหตุผล ไม่มีรากฐานทางวิทยาศาสตร์สำหรับเรื่องราวเหล่านั้น เป็นเพียงคำพูดของบรรดาผู้ชักชวนของบริษัทสัญญาด้านการป้องกัน

เมื่อเงินกว่าล้านล้านเหรียญจะถูกนำไปใช้เพื่อปรับปรุงคลังแสงนิวเคลียร์ของสหรัฐ แม้ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านจะคิดว่าเราจะปลอดภัยมากขึ้นหากเรากำจัดอาวุธนิวเคลียร์ไปเลย และเราได้ตกลงที่จะทำเช่นนั้นภายใต้สนธิสัญญาไม่แพร่ขยายอาวุธนิวเคลียร์ (Nuclear Non-proliferation Treaty)

ในวันนี้ จากการแสวงหาคำไร เครือข่ายที่ซับซ้อนของสนธิสัญญาจำกัดอาวุธซึ่งได้ถูกสร้างขึ้นอย่างรอบคอบในช่วง 50 ปีที่ผ่านมาเพื่อลดความเสี่ยงของการแข่งขันด้านอาวุธ (และสงครามนิวเคลียร์) ได้แตกสลายลงแล้ว

สหรัฐอเมริกากำลังวิ่งออกห่างจากสนธิสัญญาสากลที่ป้องกันสงครามนิวเคลียร์และสงครามทั่วไป การประกาศเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่าเราจะถอนตัวออกจากสนธิสัญญาเปิดน่านฟ้า (Open Skies Treaty) ซึ่งรับประกันความโปร่งใสทางการทหารเป็นเพียงตัวอย่างล่าสุดเท่านั้น

นอกจากนั้นก็ยังมีประกาศที่น่าตื่นตระหนกในเรื่องความเป็นไปได้ในการเริ่มทดลองนิวเคลียร์ใหม่ของอเมริกา ซึ่งเป็นการประกาศในเรื่องดังกล่าวครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 1992

ในทางกลับกัน ความสามารถของสหรัฐในการจัดการกับความขัดแย้งอย่างมีประสิทธิภาพและมีเหตุผลนั้นได้เสื่อมลงจากการลดบ

ประมาณของกระทรวงการต่างประเทศ การปลดผู้เชี่ยวชาญจากตำแหน่งสำคัญ ๆ และการยุติแม้แต่หน้าที่ทางการทูตขั้นพื้นฐานในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมา

ในขณะเดียวกัน ธุรกิจใหญ่กำลังบังคับให้เราพึ่งพาการผลิตอาวุธเพื่อเลี้ยงชีพ

ธุรกิจเหล่านี้ดำเนินงานอย่างร้ายกาจโดยการส่งหน้าที่ในการผลิตทั้งหมดให้กับต่างประเทศ และทำให้การเพาะปลูกและบริการอื่น ๆ ในสหรัฐเป็นไปโดยอัตโนมัติจนไม่มีงานเหลือ งานด้านการผลิตที่มั่นคงพบได้ในภาคการผลิตอาวุธเท่านั้น อุบายดังกล่าวทำให้เราสนับสนุนอุตสาหกรรมอาวุธเพื่อให้มีงานทำ

และในตอนนั้นที่เราเลือกกำลังอยู่ท่ามกลางหนี้สิน โรงงานของเราก็ได้ปิดตัวลง เครื่องมือเดียวที่รัฐบาลฟอนเฟของเราเหลืออยู่ในการกระตุ้นเศรษฐกิจก็คือการวางแผนทำสงครามกับจีน อิหร่าน และ/หรือรัสเซีย

ใคร ๆ ก็ทราบว่าแผนการที่อันตรายและก่อให้เกิดหายนะเหล่านี้มีความก้าวหน้าอย่างมาก และสามารถนำมาซึ่งจุดจบของอารยธรรมของมนุษย์ได้ง่าย ๆ แม่ว่านั่นจะไม่ชัดเจนก็ตาม

ถึงเวลาที่แนวทางด้านความมั่นคงต้องมีความสมเหตุสมผลแล้ว แต่คุณจะไม่พบความสมเหตุสมผลมากนักในวอชิงตันดีซี

ฉะนั้น ปัญหาด้านความมั่นคงที่แท้จริงสำหรับสหรัฐคืออะไรในขณะที่เราล่องลอยเข้าไปใกล้สงครามโลกมากขึ้น และสื่อทำให้พลเมืองของเราเพิกเฉยต่อหายนะที่กำลังจะเกิดขึ้นอย่างน่าใจหาย

ผมจะมานำเสนอภัยคุกคามต่อความมั่นคงที่สำคัญบางประการ
ดังนี้

1) ภัยต่อต้านปัญญาชน

ภัยคุกคามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อความมั่นคงของประเทศเราคือมะเร็ง
ร้ายแห่งภัยต่อต้านปัญญาชน ซึ่งเป็นการทำให้ชาวอเมริกันมีสติ
ปัญญาถดถอย และการไม่สนับสนุนให้มีการคิดวิเคราะห์อย่างลึกซึ้ง
ซึ่งได้รับการถ่ายทอดผ่านสื่อที่เน่าเฟะ การสูญเสียของแหล่งข้อมูล
ที่เชื่อถือได้ซึ่งไม่ขึ้นต่อผลประโยชน์ทางการเงิน รวมทั้งการอภิปราย
ของชุมชนในท้องถิ่นเกี่ยวกับหัวข้อที่สำคัญต่าง ๆ ซึ่งค่อย ๆ จางหาย
ไปนั้นได้เปิดประตูสู่ความวิบัติ

การเสาะหาความจริงอย่างกล้าหาญเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนโยบาย
ด้านความมั่นคงที่มีความหมายใด ๆ หากเราไม่สามารถจดจ่อได้นาน
เกินสองสามนาที หากหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ และโซเชียลมีเดียไม่
นำเสนอการวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์โดยละเอียดเกี่ยวกับปัญหาที่
แท้จริงให้ประชาชนได้รับทราบ และหากเราไม่ได้รับการสนับสนุนให้
มีบทบาทในฐานะพลเมืองที่มีความคิด ก็จะไม่มีการวางแผนเพื่อ
ความมั่นคงอย่างมีความหมาย และเราก็จะล่องลอยไปสู่สงครามโลก
โดยที่ไม่รู้ตัวเลย

2) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการวางยาพิษให้กับสิ่งแวดล้อม

ภัยคุกคามทางการทหารจากจีน รัสเซีย อิหร่าน และเกาหลีเหนือมี
ความเป็นไปได้เล็กน้อย แต่ภัยพิบัติจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิ
อากาศซึ่งจะทำให้พื้นที่แถบใหญ่บนโลกของเราอยู่อาศัยไม่ได้ในช่วง

10-20 ปีที่จะมาถึงนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแน่นอน 100%

ถูกแล้ว ภัยคุกคามด้านความมั่นคงที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติถูกละเลยและให้ความสำคัญน้อยกว่าที่ควรอย่างต่อเนื่องในสื่อต่าง ๆ และเงินนับล้านล้านเหรียญที่กองทัพและหน่วยข่าวกรองใช้นั้น แทบไม่เกี่ยวอะไรกับการตอบสนองต่อปัญหานี้เลย แต่กลับเป็นการช่วยเพิ่มความเสี่ยงมากขึ้นเพราะกองทัพสหรัฐเป็นกลุ่มที่ก่อให้เกิดมลภาวะมากที่สุดกลุ่มหนึ่ง

การยกเลิกกฎระเบียบต่าง ๆ เป็นเวลานับหลายสิบปีทำให้รัฐบาลไม่มีอำนาจสั่งให้อุตสาหกรรมหยุดวางยาพิษพลเมือง แต่ขั้นตอนสุดท้ายในการแต่งตั้งผู้ชักชวนสำหรับอุตสาหกรรมไปอยู่ในตำแหน่งสูง ๆ ได้เปลี่ยนรัฐบาลไร้อำนาจไปเป็นสัตว์ร้ายจอมดุนที่หาทางบังคับให้เราทุกคนใช้เชื้อเพลิงฟอสซิล

การประเมินภัยคุกคามที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศตามความเป็นจริงใด ๆ ในช่วง 30 ปีที่จะมาถึงจะเผยให้เห็นว่าอันตรายนั้นใหญ่หลวงมาก และค่าใช้จ่ายในการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงและการบรรเทาปัญหานี้มีมูลค่ามหาศาลจนเราไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากการลงนามในข้อตกลงกับทุกประเทศเพื่อลดอาวุธทั่วไปและเพื่อกำจัดอาวุธนิวเคลียร์ เพื่อให้เราสามารถมุ่งเน้นทรัพยากรทั้งหมดไปกับการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจของเราให้เป็นแบบหมุนเวียน 100% โดยสมบูรณ์

หากเราสามารถเปลี่ยนแปลงกองทัพ หน่วยข่าวกรอง และภาคส่วนอื่น ๆ ของระบบ “ความมั่นคง” ในปัจจุบันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการกำจัดอาวุธที่ล้าสมัยและเป็นอันตราย และมุ่งมั่น

พยายามที่จะให้การใช้เชื้อเพลิงฟอสซิลเป็นศูนย์แล้วเปลี่ยนเศรษฐกิจของโลกในเวลาไม่กี่ปี ถึงตอนนั้นหน่วยงานเหล่านี้จึงจะสามารถมีบทบาทได้ มิฉะนั้นแล้วพวกเขาต้องถูกปิดตัวลง

รถถัง ระบบป้องกันขีปนาวุธ หรือดาวเทียมของหน่วยข่าวกรองนั้นไม่สามารถทำอะไรเพื่อที่จะหยุดการแพร่กระจายของทะเลทราย ภาวะทะเลร้อนและเป็นกรด และการทำลายเกษตรกรรมจากภาวะโลกร้อนได้ นี่จะเป็นการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความเป็นความตาย ราคาอาหารจะพุ่งสูงขึ้นเป็นทวีคูณและผู้คนส่วนใหญ่ในโลกจะประสบปัญหาในการเลี้ยงปากท้องของตนเอง ทุกสิ่งที่ว่ามานี้จะเกิดขึ้นในขณะนี้ มหาเศรษฐีเพียงแค่มือเดียวก็ควบคุมทรัพยากร

เราไม่มีแผนระยะยาวในการรับมือกับการล่มสลายของระบบจัดหาอาหารของเรา หรือระดับน้ำทะเลที่เพิ่มสูงขึ้น ชาวอเมริกันจำนวนมากไม่ทราบถึงภัยคุกคามเหล่านี้ด้วยซ้ำ การบริหารจัดการในปัจจุบันกลายเป็นเครื่องมือเพื่อผลประโยชน์จากเชื้อเพลิงฟอสซิล ระบบนี้ไม่สามารถกำหนดนโยบายที่มีความหมายได้และพยายามทำลายการอภิปรายทางวิทยาศาสตร์

3) ความเหลื่อมล้ำด้านความมั่งคั่ง

การที่เราไม่สามารถต่อสู้กับภัยคุกคามด้านความมั่นคงได้นั้น ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการกระจุกตัวของความมั่งคั่งอย่างไม่เคยมีมาก่อน ซึ่งได้เพิ่มสูงขึ้นในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา และทะยานขึ้นถึงจุดสูงสุดในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา รัฐบาลและกองทัพถูกลดบทบาทให้เป็นเพียงแค่ของเล่นสำหรับมหาเศรษฐีเพียงมือเดียว

การทำลายล้างธุรกิจครอบครัว คุณภาพที่ด้อยลงของงานที่คนหนุ่มสาวสามารถเข้าถึงได้ และอำนาจของธนาคารเพื่อการลงทุนและองค์กรทางการเงินเพื่อการเก็งกำไรอื่น ๆ ที่มีเหนือการวางแผนทางเศรษฐกิจนั้นกำลังสร้างสังคมของเราขึ้นมาใหม่

ผลประโยชน์เหล่านั้นไม่คำนึงถึงชีวิตของประชาชน และทำกำไรจากการสร้างความไม่มั่นคง บรรดาเศรษฐีอยากส่งเครื่องบินขับไล่ 100 F 35 อีกลำซึ่งมีมูลค่าที่น่ากังขาอยู่ที่ลำละ 120 ล้านดอลลาร์มากกว่าที่จะช่วยให้ประชาชนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเข้าใจปัญหาด้านความมั่นคงที่เราเผชิญ

จะไม่มีนโยบายด้านความมั่นคงจนกว่าเราจะเรียกคืนเงินนับล้านดอลลาร์ที่เหล่ามหาเศรษฐีได้ขโมยไป และจัดตั้งรัฐบาลที่มีความรับผิดชอบซึ่งมุ่งเน้นผลประโยชน์ระยะยาวของประชาชน

4) การปรากฏขึ้นของอาวุธใหม่

แม้ภัยคุกคามที่ครอบงำประเทศของเราคือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ แต่เราก็ต้องทราบด้วยว่า เราจำเป็นต้องมีการตอบโต้การแข่งขันด้านอาวุธทั่วโลกและการปรากฏขึ้นของอาวุธใหม่ ๆ ที่จะเป็นตัวพลิกเกม

อัตราวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีแบบทวีคูณหมายความว่า อาวุธที่สามารถสังหารคนนับหมื่นแสนหรือมากกว่านั้นกำลังมีราคาถูกลงกลุ่มเล็ก ๆ หรือแม้แต่ปัจเจกบุคคลก็สามารถเข้าถึงได้ การตอบโต้ภัยคุกคามที่คาดไม่ถึงนี้จะต้องอาศัยความร่วมมือและความไว้วางใจระหว่างองค์กรที่มีความรับผิดชอบทั่วโลก อย่างไรก็ตาม องค์กรระหว่างประเทศส่วนใหญ่ถูกล้นจี้โดยเหล่ามหาเศรษฐีมากอำนาจ

และองค์กรเหล่านั้นไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์เดิมอีกต่อไป

ใครควบคุมเทคโนโลยีที่ปรากฏขึ้นมา รวมถึงวิธีใช้งานและวิธีควบคุมด้วยนั้นจะเป็นคำถามชี้ขาดสำหรับสหรัฐและมนุษยชาติ ในวันนี้เรียกได้ว่าไม่มีระเบียบข้อบังคับเลย แต่วิกฤตนี้สามารถจัดการได้ผ่านข้อตกลงระดับสากลและสนธิสัญญาผูกพันเท่านั้น

ภัยคุกคามจากเทคโนโลยีใหม่ ๆ นั้นแทบไม่เกี่ยวกับรัฐชาติเลย ผู้ผลิตและผู้สนับสนุนอาวุธร้ายแรงเหล่านี้ไม่มีความภักดีอื่นใดนอกจากผลกำไร เราลองมาพิจารณาเทคโนโลยีใหม่ ๆ บางส่วนเหล่านี้

1. โดรนและหุ่นยนต์

โดรนและหุ่นยนต์สังหารเป็นเทคโนโลยีด้านที่พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วซึ่งได้รับการส่งเสริมจากบริษัทต่าง ๆ เพื่อแสวงหาผลกำไรอย่างรวดเร็ว ดิสโทเปียแห่งการสังหารโดยเครื่องจักรที่ไม่อยู่ในความควบคุมได้เริ่มขึ้นแล้วในประเทศยากจน หากเราไม่มีสนธิสัญญาผูกพัน สิ่งนี้ก็จะถูกนำเข้ามายังสหรัฐอย่างเต็มที่ ไม่ใช่โดยชาวต่างชาติแต่จากคนในเอง

ทั้งหุ่นยนต์และโดรนบินมีความซับซ้อนยิ่งขึ้น คล่องแคล่วขึ้น มีขนาดเล็กลง และสามารถสังหารได้อย่างไร้ความปรานีหรือความรับผิดชอบใด ๆ ในวงกว้าง

ในอนาคต โดรนจะก่อตัวเป็นฝูงบินกว่า 10,000 ลำหรือมากกว่านั้น แต่ละลำจะมีอาวุธที่แตกต่างกันไป และหลาย ๆ ลำมีขนาดเล็กมากจนแทบมองไม่เห็น โดรนเหล่านี้จะทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้า เครื่องบินรบและเรือบรรทุกเครื่องบินในปัจจุบันจะเป็นของแปลกตาที่แสดงถึง

แนวคิดเรื่องความมั่นคงอันล้ำสมัย

เครื่องจักรสังหารอิสระจะสามารถปฏิบัติงานได้โดยที่มนุษย์ไม่ต้องมีส่วนเกี่ยวข้อง สิ่งนี้ต้องเป็นหัวเรื่องของสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่บังคับใช้อย่างเข้มงวด แต่ก่อนอื่นเราต้องก่อตั้งรัฐบาลที่มีความรับผิดชอบซึ่งสามารถดำเนินการขั้นตอนที่มีความจำเป็นได้

2. สงครามไซเบอร์และสื่อโฆษณาชวนเชื่อ

มีการใช้สงครามไซเบอร์อย่างกว้างขวางในปัจจุบัน เราถูกป้อนข้อมูลที่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดซึ่งมีเจตนาในการสร้างความสับสนและการแบ่งแยก และส่งเสริมวิธีแก้ปัญหามหาสงครามที่อันตรายสำหรับปัญหาที่ซับซ้อน

ยิ่งไปกว่านั้น สงครามไซเบอร์ในอนาคตจะทำให้คนกลุ่มเล็ก ๆ บางกลุ่มสามารถยึดครองอาวุธทั่วโลกซึ่งถูกสร้างขึ้นมาอย่างโง่เง่าให้สามารถควบคุมด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ได้

สมมติฐานพื้นฐานเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างรัฐกับรัฐที่หนุนนโยบายความมั่นคงของชาตินั้นใช้ไม่ได้อีกต่อไป แต่หากจะมีการใช้ก็จะเป็นสื่อที่ส่งเสริมโมเดลความขัดแย้งของอำนาจอันยิ่งใหญ่มากยิ่งขึ้นไปอีก

นอกจากนี้ยังมีเทคโนโลยีอื่น ๆ ที่ปรากฏขึ้นอีก เช่น การพิมพ์ 3 มิติซึ่งการนำไปใช้ด้านการทหารนั้นยังไม่เป็นที่เข้าใจมากนัก แต่อาจกลายเป็นภัยคุกคามที่เป็นตัวพลิกเกมและเป็นสิ่งที่ต้องได้รับการพิจารณาอย่างถี่ถ้วน

เราต้องทำอะไร

พลเมืองของเรามีสิทธิ์ในนโยบายความมั่นคงที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการแสวงหาความจริงและชี้แนะด้วยความมุ่งมั่นตามหลักจริยธรรม โดยการอภิปรายจะไม่มีพื้นที่ให้กับผลกำไรที่ได้มาจากการค้าขายระบบอาวุธยุทธโปกรณ์

คำถามว่าเราจะเปลี่ยนกองทัพที่สิ้นเปลืองและอันตรายไปเป็นกองกำลังที่ปกป้องสิ่งแวดล้อมและจัดการข้อกังวลด้านความมั่นคงที่แท้จริงได้อย่างไรนั้นเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดของเรา

ผมจะไม่เสแสร้งว่าผมรู้คำตอบที่ถูกต้อง ประเด็นของผมในการปราศรัยครั้งนี้คือการระบุถึงเค้าโครงของปัญหาและเพื่อเรียกร้องให้ประชาชนทุกคนรวมทั้งสมาชิกกองทัพและหน่วยข่าวกรองทุกคนให้กล้าที่จะยืนหยัดเพื่อผลประโยชน์ที่แท้จริงของเรา ให้ต่อต้านลัทธิทหารและให้ปฏิเสธสินบนและการข่มขู่ทั้งทางตรงและทางอ้อมที่ถูกนำมาใช้เพื่อผลักดันให้เราก้าวสู่หายนะ

เราไม่มีรัฐที่จะสร้างปัญหากับประเทศอื่น ๆ เช่น จีน รัสเซีย อิหร่าน หรือเวเนซุเอลา เรากำลังเผชิญกับภัยคุกคามระดับโลกซึ่งโดยธรรมชาติของปัญหาแล้วจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือในระดับสากล

เรามาร่วมมือกันกับประชาชนที่เปี่ยมไปด้วยพลังความคิดทั่วโลก เพื่อเขียนกฎเกณฑ์เพื่อความมั่นคงขึ้นมาใหม่ และส่งเสริมประชาชนที่มีความคิด กล้าหาญ และชาญฉลาดที่สามารถเปลี่ยนหายนะที่เราเผชิญให้เป็นโอกาสในการเปลี่ยนแปลงสถาบันจากรากฐานผ่าน

กระบวนการเปลี่ยนแปลงพัฒนาอย่างมีจริยธรรม

หลาย ๆ คนได้โต้แย้งว่าผมมีอุดมคติที่ไม่พิจารณาสภาพความเป็นจริง ว่ามีมุมมองในแง่ดีจนเกินไปในเรื่องความมั่นคงและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ผมตอบกลับไปว่าผมได้เรียนประวัติศาสตร์มาและมีประสบการณ์การทำงานด้านการทูต ผมคิดว่าการปฏิเสธคุณค่าและวิสัยทัศน์ดังกล่าวมีแต่จะทำให้โลกของเราอันตรายมากขึ้น

และการโต้แย้งในเชิงเหยียดหยันนี้ก็ไม่ใช่ความจริงแต่อย่างใด พอแล้วกับการทำให้ผู้คนหวาดกลัวปีศาจแห่งฝันร้าย ทำให้คนขวัญผวาด้วยรูปภาพที่น่าสยดสยอง เรามาสรางแรงบันดาลใจให้พวกเขาทำสิ่งดี ๆ และสนับสนุนให้ผู้คนยืนหยัดเพื่อความมั่นคงตามความหมายที่แท้จริงของคำที่ถูกรู้ใช้ในทางที่ผิดกันอย่างมากมายนี้จะดีกว่า

รายได้พื้นฐานถ้วนหน้า: อิสภาพทางเศรษฐกิจ หรือก้าวแรกสู่ระบบทุน

ในระหว่างการเลือกตั้งแบบไพรมารีของพรรคเดโมแครต Andrew Yang ได้กล่าวถึงประเด็นรายได้พื้นฐานถ้วนหน้า (Universal Basic income: UBI) และเน้นแนวคิดนี้เป็นศูนย์กลางของวิสัยทัศน์ที่เขามีต่อเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา สำคัญสำคัญดังกล่าวได้ถูกนำมากล่าวถึงอีกครั้งโดย Bernie Sanders ซึ่งกล่าวว่าการรับประกันรายได้ที่ประเทศอย่างเดนมาร์กและฟินแลนด์มอบให้นั้นเป็นโมเดลที่มีความเป็นไปได้สำหรับการพัฒนาในอนาคต

ทั้ง Yang และ Sanders กล่าวว่า การผลิตโดยอัตโนมัติและการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในสหรัฐได้ก่อให้เกิดความล่าช้าในการสร้างงานแม้ในช่วงที่เศรษฐกิจกำลังรุ่งเรือง และรายได้พื้นฐานถ้วนหน้าเป็นสิ่งที่สามารถตอบสนองต่อสภาวะดังกล่าวได้ดีที่สุด

รายได้พื้นฐานถ้วนหน้ามีข้อดีและข้อเสียที่ประชาชนจำเป็นต้องมีการอภิปรายอย่างรอบคอบ ทั้งในสื่อและในสภา การอภิปรายดังกล่าวจะเกิดขึ้นไม่ได้เลยในสภาพแวดล้อมที่บีบบังคับในปัจจุบัน

สิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนี้ คือ เราถูกบังคับให้รับรายได้พื้นฐานถ้วนหน้าโดยปราศจากกระบวนการที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือความรับผิดชอบตามระบอบประชาธิปไตยใด ๆ โดยเป็นที่รู้จักกันในชื่อของ “เช็คเงินสดช่วยเหลือสถานการณ์โควิดไวรัส” หนังสือพิมพ์ต่าง ๆ แจ้งให้เราทราบว่าเราอาจได้รับเช็คอีก 1,200 เหรียญสหรัฐทาง

ไปรษณีย์ในเร็ว ๆ นี้หากสภาองค์กรสผ่านร่างกฎหมาย

ฉะนั้น เราลองถอยหลังออกมาแล้วนึกถึงเช็ค 1,200 เหรียญสหรัฐ ที่รัฐบาลเสนอให้แก่เรา สำหรับพวกเราหลาย ๆ คน การถือกดาว์นในปัจจุบันได้นำพาชีวิตทางด้านเศรษฐกิจของเรามาถึงจุดจบ โดยปล่อยให้เราต้องตกงาน เช็คเงินสดช่วยเหลือเป็นการจ่ายเงินรูปแบบเดียวที่เราได้รับ ซึ่งโดยพฤตินัยแล้วก็คือ “รายได้พื้นฐานถ้วนหน้า” ไม่ว่าคุณจะชอบหรือไม่ แต่รายได้พื้นฐานถ้วนหน้านี้ช่วยให้เราได้เป็นศิลปินนักสร้างสรรค์ ได้ทำงานอาสาสมัครในละแวกบ้าน ได้มีความมั่นคงทางการเงินที่จะช่วยให้เราตระหนักในตนเองอย่างเต็มที่ได้อะไรไหม

ไม่ เป็นเรื่องน่าเศร้าที่รายได้พื้นฐานถ้วนหน้านี้ถูกบังคับมาให้เราจากเบื้องบน ใครจะรู้ว่าแนวคิดนี้มาจากใคร แน่นอนว่าไม่มีใครถามความคิดเห็นของเรา เราไม่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจว่าเป็นจำนวนเงินเท่าไรหรือใครได้บ้าง แต่ที่แน่ ๆ คือ สำหรับพวกเราส่วนใหญ่ เงินส่วนนี้ไม่เพียงพอเลยแม้แต่หน่อย

นอกจากนี้ การอภิปรายเกี่ยวกับรายได้พื้นฐานถ้วนหน้าเหมารวมว่ารายได้คือปัญหาวิกฤตสำหรับชาวอเมริกัน ไม่มีนักเศรษฐศาสตร์ที่แท้จริงคนไหนเชื่อเรื่องหลอกลวงนี้ ปัญหาหลักในสหรัฐคือสินทรัพย์ความเป็นเจ้าของ และสินทรัพย์ถูกรวบงำโดยกลุ่มคนรวยที่มีเพียงหยิบมือเดียว

การตอบสนองต่อโควิด-19 อย่างสุดโต่งได้ปิดสวิตช์เศรษฐกิจของสหรัฐ และได้นำไปสู่การตกงานครั้งใหญ่ในช่วงเวลาเพียงไม่กี่เดือน การทำลายเศรษฐกิจที่ถูกควบคุมซึ่งมีการวางแผนไว้ล่วงหน้า

ในครั้งนี้ได้ทำให้พวกเราต้องอ่อนวอนขอรายได้พื้นฐานถ้วนหน้า และเราก็กำลังได้รับสิ่งนี้

ในระหว่างนี้ เศรษฐีพันล้านจะได้รับเงินอุดหนุนหลายพันล้าน เหรียญเช่นเดียวกับบรรดาซีอีโอ คนเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องได้รายได้ พื้นฐานถ้วนหน้าเพราะพวกเขามีรายได้จากการเก็งกำไร จากเงินที่ พวกเขาพิมพ์ขึ้นมา จากสิ่งที่พวกเขาพรากไปจากเรา โควิด-19 เป็น เรื่องของการโอนถ่ายความมั่งคั่งครั้งใหญ่ และหากการโอนถ่าย ดังกล่าวไม่หยุดลง รายได้พื้นฐานก็จะช่วยอะไรไม่ได้มาก

พวกเราส่วนใหญ่กำลังเผชิญกับการจับไล่ รันค้าเล็ก ๆ ของเรา กำลังถูกปิดโดยกฎที่ตั้งขึ้นตามอำเภอใจเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวอย่าง อิสระของเรา และพวกเราจำนวนไม่น้อยต้องเผชิญกับความอดอยาก และไร้ที่อยู่อาศัยในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าหากไม่มีการลงมือจัดการใน ตอนนี้

การมอบรายได้พื้นฐานให้แก่เราโดยไม่จัดการปัญหาการกระจุกตัว ของความมั่งคั่งมหาศาล ซึ่งแย่งลงอย่างเป็นทวีคูณในช่วงเวลาเพียง ห้าเดือนที่ผ่านมานั้นเป็นสูตรสำเร็จแห่งความหายนะ การทำเช่นนั้น หลังจากสร้างสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เราไม่มีทางเลือกนอกเหนือไปจาก การยอมรับเช็กเหล่านั้นถือเป็นอาชญากรรม

กลุ่มคนที่ร่ำรวยมหาศาลได้ใช้เวลาในช่วง 12 ปีที่ผ่านมา และ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 3 เดือนสุดท้ายในการพิมพ์ธนบัตรผ่านธนาคาร กลางสหรัฐและส่งกลับไปให้ตนเอง หากเราไม่นำเงินส่วนนั้นคืนมาก็ จะไม่สามารถต่อต้านความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจได้

เงินจำนวนระหว่าง 5-10 ล้านล้านเหรียญสหรัฐได้สูญหายไปในช่วงที่คุณถูกเบี่ยงเบนความสนใจ หากเราไม่ดำเนินการใด ๆ กับความเสื่อมล้ำทางเศรษฐกิจที่ถูกสร้างขึ้นแบบปलอม ๆ ในสหรัฐ หากเราปล่อยให้โจรที่อยู่เบื้องบนเก็บเงินของพวกเขาไว้ เงินฟรีจากรัฐบาลก็จะเป็นของฟรีแต่จะจ่ายด้วยภาษีของคุณ (แน่นอนว่าไม่ใช่ภาษีจากบริษัทข้ามชาติที่มีสำนักงานใหญ่อยู่นอกอาณาเขต) หรือเงินก่อนหน้านี้จะเพิ่มหนี้ของประเทศและกีดกร่อนกำลังซื้อของคุณ

เราไม่สามารถปลูกอาหารเองได้ เราไม่สามารถสร้างพลังงานไว้ใช้เองได้ และเราไม่สามารถผลิตเสื้อผ้า เฟอร์นิเจอร์ และผลิตภัณฑ์อื่น ๆ สำหรับใช้ในชีวิตประจำวันของเราเองได้ เราทำได้เพียงใช้เงินที่บริษัทจ่ายให้เราเพื่อนำไปซื้อผลิตภัณฑ์จากห้างร้านขนาดใหญ่ซึ่งดำเนินธุรกิจโดยบริษัทข้ามชาติ ห้างร้านเหล่านี้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในต่างประเทศโดยแรงงานที่ได้รับค่าจ้างต่ำ

รัฐบาลได้กลายมาเป็นของเล่นของกลุ่มผู้ร่ำรวยเงินทองและอำนาจเจ้าหน้าที่รัฐระดับสูง ผู้พิพากษา และแม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ระดับกลางที่ได้รับการแต่งตั้งด้วยการสนับสนุนจากบริษัทข้ามชาติและวณิชธนกิจ ส่วนนักการเมืองก็ยิ่งแย่ไปกว่านั้น

ผู้เชี่ยวชาญที่แท้จริงในคณะรัฐบาลได้ถูกถอดถอนและหน่วยงานรัฐซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งนั้นปัจจุบันได้จ้างให้บริษัทเอกชนเป็นผู้ดำเนินงานในส่วนที่รัฐเคยทำในอดีต หากแต่เป็นการดำเนินงานที่เน้นผลกำไรในระยะสั้นแทนที่จะเน้นประชาชน บริษัทเหล่านี้ได้รับค่าตอบแทนจากภาษีของคุณเพื่อทำงานของรัฐ แต่ไม่เคยสาบานตนต่อรัฐธรรมนูญ และภารกิจหลักของบริษัทเหล่านี้คือการมอปลผลกำไร

ให้แก่เจ้าของบริษัท

การกระจายทรัพย์สินใหม่ ความโปร่งใสโดยสมบูรณ์ของรัฐบาล และการยุติอิทธิพลที่มีต่อการกำหนดนโยบายซึ่งไม่เป็นธรรมและเป็นอันตรายของกลุ่มคนที่ร่ำรวย รวมทั้งธนาคารและบริษัทที่พวกเขาควบคุมนั้น ต้องเกิดขึ้นก่อนที่เราจะสามารถเริ่มอภิปรายเรื่องรายได้พื้นฐาน

เราจำเป็นต้องพิจารณาว่าเหตุใดธนาคารจึงต้องการปลูกฝังนิสัยการพึ่งพาและการเพิกเฉยให้แก่เรา เพราะถึงอย่างไร หากเราทำได้ แคนันดูโทรทัศน์จนกว่าเช็กเงินสดช่วยเหลือจะมาถึง เราก็คงไม่สามารถรวมตัวเป็นกลุ่มเพื่อลงมือจัดการสิ่งต่าง ๆ ได้ เราจะไม่สามารถสร้างเศรษฐกิจของเราเองได้

เราจะมาพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างเทคโนโลยีและรายได้พื้นฐาน ถ้วนหน้าที่เสนอกันสักครู่ ข้อโต้แย้งที่ Yang และ Sanders หยิบยกขึ้นมาก็คือ ระบบอัตโนมัติและการเติบโตของ AI และเทคโนโลยีอื่น ๆ กำลังลดจำนวนงานเนื่องจากไม่มีงานเกิดขึ้นในภาคส่วนอื่น ๆ แม้ในช่วงที่ประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นก็ตาม ดังนั้น เราจึงจำเป็นต้องมี UBI เพื่อให้มั่นใจว่าแรงงานที่ถูกแทนที่ด้วยเทคโนโลยีใหม่ ๆ จะมีงานทำ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับความเป็นจริงใหม่ในการทำงานได้

มีความคิดที่ว่า เช่นเดียวกับที่ดวงอาทิตย์ขึ้นทางตะวันออก ระบบอัตโนมัติ การนำ AI มาใช้ และจุดจบของการปฏิสัมพันธ์จากมนุษย์ถึงมนุษย์เป็นกฎธรรมชาติที่ไม่อาจละเมิดได้ เรื่องดังกล่าวอยู่นอกเหนือขอบเขตของการอภิปรายนโยบาย

แต่เราถูกบังคับให้ฉีกกฎธรรมชาติของสังคมเพื่อปรนเปรอเทพเจ้าแห่งเทคโนโลยีผู้โหดเหี้ยมที่เรียกร้องให้มีการเสียสละอย่างไม่จบสิ้นเพื่อการปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่ 4 เพื่อการครอบงำโลกโดยระบบอัตโนมัติ รถยนต์ที่ไม่ต้องมีคนขับ หุ่นยนต์และโดรนซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้จริง ๆ หรือ การใช้อินเทอร์เน็ตในการทำสิ่งต่าง ๆ เป็นจุดจบของมนุษยชาติอย่างนั้นหรือ

การส่งเสริม AI (ปัญญาประดิษฐ์) เป็นไปตามพันธสัญญาของพระเจ้ากับมนุษย์หรือไม่ หรือเป็นอุบายเพื่อเพิ่มผลกำไรสำหรับคนกลุ่มเล็ก ๆ และผลักดันคนทั่วไปไปสู่ความยากจนและการพึ่งพาเสียมากกว่า

คำตอบของคำถามนี้ไม่ชัดเจน โดยจำเป็นต้องมีการอภิปรายอย่างเปิดกว้างร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านสังคม เทคโนโลยี การกำกับดูแลและเศรษฐศาสตร์ และยังต้องรวมถึงประชาชนทั่วไปซึ่งเป็นผู้ที่เข้าใจได้ดีกว่าใคร ๆ ว่าผลกระทบจากเทคโนโลยีมีอะไรได้บ้าง นอกจากนี้การอภิปรายควรมีความโปร่งใสและมีความเป็นวิทยาศาสตร์ เพื่อไม่ให้เหลือช่องว่างให้กลุ่มคนร้ายวัยซึ่งได้ประโยชน์จากระบบอัตโนมัติและ AI อ้างว่าความต้องการส่วนตัวของพวกเขาเป็นความจริงทางวิทยาศาสตร์

ประสิทธิผลที่ปราศจากการเติบโตของงานคือเกณฑ์มาตรฐานที่ใช้เป็นเหตุผลสำหรับรายได้พื้นฐานนี้ ประสิทธิผลคือสิ่งมหัศจรรย์ที่ใครก็ไม่สามารถเข้าถึงได้นอกจากพระชั้นสูงที่ผ่านพิธีเจิมมาแล้วเป็นแนวคิดผิด ๆ ที่ปรุงแต่งขึ้นเพื่อให้เหตุผลทุกสิ่งทุกอย่าง ประสิทธิผลไม่ใช่กฎแรงโน้มถ่วงหรือกฎข้อที่สองของอุณหพลศาสตร์ หากแต่เป็นแนวคิดที่เอนเอียงและบิดเบี้ยวที่ถือว่ากิจกรรมทางเศรษฐกิจบาง

รูปแบบมีความสำคัญมากกว่ารูปแบบอื่น

หากคุณใช้เวลาในวันหนึ่งช่วยเหลือคุณแม่ที่ป่วย ดูแลผักในฟาร์มของชุมชน เป็นอาสาสมัครช่วยเหลือคนพิการ หรือเล่นกับลูก ๆ กิจกรรมดังกล่าวไม่ถือว่ามีประสิทธิภาพสำหรับผู้ที่ตั้งกฎของประสิทธิภาพขึ้นมา

แต่หากคุณทำลายป่าหรือพื้นที่ฟาร์มเพื่อก่อสร้างห้างสรรพสินค้าที่ไม่จำเป็น หากคุณปล่อยน้ำเสียจากฟาร์มของโรงงานลงในแม่น้ำและทะเลสาบ หรือจากเหมืองยูเรเนียม หรือหากคุณทำสงครามในต่างประเทศ กิจกรรมเหล่านี้ถือว่ามีประสิทธิภาพ ช่องว่างระหว่างการจ้างงานและประสิทธิภาพไม่ได้เป็นเพียงผลจากการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างแน่นอน

และสุดท้าย เราจำเป็นต้องพิจารณาว่าสหรัฐยืนอยู่ ณ จุดใดในประวัติศาสตร์ในขณะนี้ และเราเดินทางมาจากจุดใด ก่อนที่เราจะมาพูดคุยกันว่าเรากำลังจะมุ่งหน้าไปที่ไหน

ประชากรรุ่นก่อนหน้าเคยมีการแข่งขันทางอุดมการณ์และเศรษฐกิจที่ลึกซึ้งระหว่างระบบเศรษฐกิจแบบตลาดของสหรัฐอเมริกาและยุโรป และเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมของสหภาพโซเวียตและสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเราเรียกกันอย่างคลุมเครือว่าสงครามเย็น

สหรัฐยึดมั่นในอุดมคติที่ว่า ปัจเจกบุคคลสามารถประสบความสำเร็จด้วยความพยายามของตนเองได้อย่างไร้ขีดจำกัด และเราถือว่าอิสรภาพส่วนบุคคลสำคัญกว่าประโยชน์ส่วนรวม

ส่วนเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมถือว่าความเท่าเทียมทางเศรษฐกิจเป็นหัวใจของสังคมที่ดี และใช้มาตรการเชิงป้องกันเพื่อให้มั่นใจถึงเศรษฐกิจที่ค่อนข้างเท่าเทียม

ผมเติบโตในสหรัฐอเมริกา เราถือว่าเราสามารถมีความเท่าเทียมทางเศรษฐกิจและได้รับผลตอบแทนจากความพยายามเป็นพิเศษของเราในลักษณะที่เหมาะสมได้พร้อม ๆ กัน

สิ่งที่เราถือว่าเป็นสภาวะตามธรรมชาติแต่ไม่ได้เกิดขึ้นตามธรรมชาติเลย การสะสมความมั่งคั่งอย่างมหาศาล การเอารัดเอาเปรียบแรงงาน และการใช้แรงงานเด็กเหล่านี้เป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันเป็นมาตรฐานในช่วง ปลายศตวรรษที่ 19 และแม้กระทั่งเมื่อเข้าสู่ช่วงทศวรรษที่ 1930

แต่การมีอยู่ของกลุ่มสังคมนิยมในอีกฟากของโลก แม้จะไม่สมบูรณ์แบบแต่ก็สร้างแรงกดดันให้กับสหรัฐในการปรับเปลี่ยนระบบและเปิดให้สังคมมีความยุติธรรมมากขึ้นอย่างไม่รู้จักจบ ซึ่งต้องยอมรับว่ามีข้อจำกัดอย่างลึกซึ้ง

ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1930 ได้เกิดภัยคุกคามของการปฏิวัติภายในสหรัฐ และเป็นปัจจัยที่บังคับให้มีการดำเนินการเกี่ยวกับปัญหาแรงงานที่มีเช่นนั้นแล้วแรงงานจะถูกไล่เลย

เราอาจไม่ทราบถึงแรงกดดันดังกล่าว แต่มันทำให้สิ่งต่าง ๆ เช่น สวัสดิการและค่าแรงขั้นต่ำเกิดขึ้นได้

ในช่วงดังกล่าว เงินเดือนของซีอีโอมีขีดจำกัด ภาษีสำหรับคนรวยพุ่งสูงขึ้นถึง 90% และไม่มีเศรษฐกิจฟองสบู่หรือแหล่งหลบภาษี

นอกอาณาเขต อเมริกาไม่ได้เป็นเช่นนั้นเพราะคนเรามีคุณธรรม แต่เป็นเพราะได้รับแรงกดดันอย่างไม่จบสิ้น

เมื่อ “กลุ่มคอมมิวนิสต์” ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีมีการต่อ ยอดเชิงพาณิชย์ตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมาและการต่อต้านทาง ด้านอุดมการณ์ลดลง สหรัฐก็ค่อย ๆ เปลี่ยนกลับไปสู่ระบบเศรษฐกิจ แบบตลาดที่ไร้ความปรานีอย่างที่เคยเป็นมาในระบบที่แรงงานไม่มีความสำคัญมากนัก แต่ในครั้ง นี้ ระบบอัตโนมัติและโดรน รวมถึง AI และหุ่นยนต์ทำให้มีโอกาสได้เห็นการทดลองที่ดุเดือดยิ่งกว่าเดิมได้

การเปลี่ยนแปลงในสังคมอเมริกันก็เหมือนกับการเปลี่ยนแปลง สภาพอากาศซึ่งเกิดขึ้นช้าเกินกว่าที่เราจะรู้เท่าทัน เราเฝ้าแต่ยุ่งอยู่กับ อีเมลและ Facebook จนไม่ได้สังเกต

เราไม่อาจรับรู้ได้ว่ากฎที่เราเคยยอมรับได้หายไป และโลกใบใหม่ อันโหดร้ายได้กำเนิดขึ้นแล้ว

สุดท้ายนี้ เราไม่สามารถอธิบายเรื่องราวได้พื้นฐานถ้วนหน้าใน สหรัฐได้จนกว่าเราจะเริ่มสร้างวัฒนธรรม สร้างระบบที่มีแรงต้านเพื่อ ที่จะยืนหยัดเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนโดยทั่วไป นั่นคือคำถาม สุดท้าย อย่างไรก็ตาม แรงต้านดังกล่าวต้องมาจากคุณ จากผม และจากเรา มิใช่จากผู้เชี่ยวชาญหรือนักการเมือง และแน่นอนว่าไม่ได้มาจากบริษัทที่มีแต่โดรนและหุ่นยนต์

อนาคตของสสสภาคโลกและสภาโลก

เราได้รับแต่ทางเลือกที่สิ้นหวัง และนี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ

โลกถูกดึงเข้าหากันด้วยแรงที่ซ่อนอยู่ ด้วยการโยกย้ายเงินจากธนาคารหนึ่งไปยังอีกธนาคารหนึ่ง ด้วยการโอนถ่ายข้อมูล ภาพถ่าย และข้อความที่แลกเปลี่ยนกันระหว่างสื่อที่ผูกขาด ธนาคาร รวมทั้งบริษัทประชาสัมพันธ์และให้คำปรึกษาซึ่งให้บริการมหาเศรษฐี และทำให้อุบายที่เห็นแก่ได้ที่สุดของพวกเขาดูราวกับมีมนุษยธรรม

โลกกำลังหลอมรวมกันในขณะที่ความมั่งคั่งและอำนาจกระจุกอยู่ในกำมือของคนไม่กี่คน ข้อมูลที่คนทำงานได้รับนับวันก็ยิ่งซ้ำซากไร้สาระขึ้นไปทุกที หากเราต้องการที่จะตอบสนองต่อปัญหาระดับนานาชาติ เราจะถูกบังคับให้ทำงานร่วมกับอำนาจใหม่ ๆ เหล่านี้ ให้โศกคำนับพระเจ้าปลอม ๆ ซึ่งเป็นเจ้าแห่งกิจการทั่วโลกที่แต่งตั้งตัวเองขึ้นมา

เราถูกเหยียบย่ำโดยโลกาภิวัตน์ที่ไร้ความปรานีซึ่งควบคุมเงินทั้งหมด ผลิตทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องใช้ และแม้กระทั่งพยายามควบคุมจิตใจของเราผ่านโพสต์บนเครือข่ายโซเชียลที่ลดทอนคุณค่าของเราให้เหลือแค่สัตว์ที่ใช้สัญชาตญาณตอบสนองต่อภาพที่ถูกชี้นำมาให้แต่ทางเลือกในการต่อต้านโลกาภิวัตน์ที่เรามีก็เป็นกลุ่มเหยียดชาติพันธุ์ กลุ่มผู้สนับสนุนถือลัทธิโดดเดี่ยว กลุ่มใช้ความรุนแรงและวาทกรรมที่รบกวนจิตใจเป็นอย่างยิ่ง กลุ่มเหล่านี้มีอำนาจมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่พวกเขาไม่สนใจความจริง หากแต่เน้นดึงดูดอารมณ์ของแรงงานที่คับข้องใจไปในทางที่ผิดไม่น้อยไปกว่ากัน

กลุ่มเหล่านี้ไม่ต้องการปฏิรูปสถาบันทั่วโลก เพียงแต่ต้องการแบ่งแยกอาณาเขตของตนเองโดยสมบูรณ์ พวกเขาไม่นำเสนอวิธีแก้ปัญหาคาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศหรือการครอบงำสังคมด้วยเทคโนโลยีใด ๆ เลย ส่วนใหญ่แล้วพวกเขาละเลยภัยคุกคามเหล่านี้โดยสิ้นเชิง

หรือเราจะหันไปพึ่งพาแนวทางจากสถาบันระดับโลกซึ่งมีเป้าหมายที่มีวิสัยทัศน์อย่างสหประชาชาติหรือองค์การอนามัยโลก

ผมรู้สึกประทับใจเมื่อได้ยินถ้อยคำที่สร้างแรงบันดาลใจขององค์การยูเนสโก (องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ) ที่ว่า “เพราะสงครามเริ่มก่อตัวขึ้นในจิตใจของมนุษย์ การปกป้องสันติภาพจึงต้องสร้างขึ้นในจิตใจของมนุษย์เช่นกัน”

แม้สถาบันระหว่างประเทศเฉกเช่นยูเนสโกเหล่านี้จะยังคงเก็บรักษาอดีตอันดั่งามของตนเองไว้อยู่บ้าง แต่องค์กรเหล่านี้ได้หมกมุ่นอยู่กับเงินจากบริษัทต่าง ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อมมากเสียจนลำดับความสำคัญของสถาบันเหล่านี้ได้ถูกชี้แนะโดยมหาเศรษฐีพันล้านอย่าง Bill Gates ที่โปรโมทเงินของพวกเขาเองและจัดทำวาระโดยจัดฉากว่าเป็นการกุศล

เมื่อมีทางเลือกที่เป็นไปไม่ได้นี้ พวกเราส่วนใหญ่ที่มีเวลา การศึกษา และแรงจูงใจให้พยายามตอบสนองต่อโลกาภิวัตน์ก็ไม่ทราบว่าจะหันไปพึ่งใคร หลาย ๆ คนได้ล้มเลิกความตั้งใจ ธนาการที่เป็นนายทุนยินดีกับผลลัพธ์นี้เป็นอย่างยิ่ง

มีความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างแรงผลักดันธุรกิจและกิจกรรมทางการเงินที่ครอบงำด้วยโลกาภิวัตน์กับวิสัยทัศน์ความเป็นสากลที่สร้างแรงบันดาลใจ การที่พลเมืองโลกร่วมใจกันเพื่อธรรมาภิบาลที่มีข้อมูลและจริยธรรมอันนำไปสู่การก่อตั้งสหประชาชาติและองค์กรระหว่างประเทศอื่น ๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการแก้ปัญหาที่พบได้ทั่วไปของมนุษยชาติ

โลกาภิวัตน์ช่วยนำผู้คนมาพบกัน โดยมักเป็นผู้ที่มีสติปัญญาเฉียบแหลม เพื่อแสวงหาผลกำไรผ่านการค้าและการพัฒนาเทคโนโลยี ในยุคโลกาภิวัตน์ เราเชื่อว่าการตัดสินใจของธนาคารและบริษัทข้ามชาติจะเป็นการช่วยเหลือผู้คนธรรมดาทั่วไป และเชื่อว่าการเติบโตและการบริโภคจะนำความสุขมาให้กับทุกคน แต่ธุรกิจสามารถวัดความสำเร็จเป็นผลกำไรได้เท่านั้น และแม้ว่าบริษัทเหล่านี้อาจใช้กำไรบางส่วนเพื่อช่วยเหลือคนยากจน แต่แรงจูงใจของพวกเขาคือการหารัดเอาเปรียบ

เราจำเป็นต้องกลับสู่ประเพณีความเป็นสากลที่กล้าหาญไม่เกรงกลัวใคร แล้วสร้างทางเลือกให้กับโลกาภิวัตน์ที่ไม่ต้องโดดเดี่ยวหรือยึดมั่นในอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์

ให้นึกถึงการทำลายป่าแอมะซอนในปัจจุบันภายใต้ระบอบการปกครองของประธานาธิบดีบราซิล Jair Bolsonaro การดำเนินการในปัจจุบันซึ่งสื่อต่าง ๆ เพิกเฉยนั้นเป็นภัยที่อาจทำลายล้างอารยธรรมและลงโทษลูกหลานของเราด้วยโลกที่แห้งแล้ง เราทำอะไรไม่ได้สถาบันระหว่างประเทศของเราไร้อำนาจ

ป่าแอมะซอนกำลังถูกทำลาย และสิ่งที่มาแทนที่คือบริษัทยักษ์ใหญ่ Amazon ที่ขยายกิ่งก้านสาขาไปควบคุมเศรษฐกิจโลก ป่าที่ทำให้อากาศของเรบริสุทธิ์ถูกทำลายและเผา ในขณะที่ป่าดิจิทัลซึ่งปิดกั้นเสรีภาพทางเศรษฐกิจกำลังเบ่งบาน

เราจำเป็นต้องมีระบบที่สามารถระบุถึงปัญหาในระดับโลกและประสานงานการตอบสนองในระดับท้องถิ่น สหประชาชาติสามารถออกแถลงการณ์ ปัญญาชนที่มีชื่อเสียงสามารถออกมาเขียนบทบรรณาธิการ องค์กรพัฒนาเอกชนสามารถทำการประท้วงและให้ประชาชนลงนามในคำร้องได้ แต่กลับไม่มีความพยายามร่วมกันเพื่อต่อต้านแรงขับเคลื่อนอันเลวร้ายที่จะทำลายอนาคตของเราเลย

แต่การเปลี่ยนระบอบการปกครองแบบก้าวหน้าในระดับสากล (ซึ่งตรงข้ามกับกลไกในการเปลี่ยนระบอบการปกครองที่นำโดยบริษัท) เป็นเป้าหมายที่เหมาะสมอย่างยิ่งที่ประชาชนควรแสวงหาอย่าลืมหาชนหลายพันคนจากทั่วโลกที่เดินทางไปยังประเทศสเปนในช่วงทศวรรษที่ 1930 เพื่อต่อสู้กับระบอบฟาสซิสต์ของ Franco ไม่มีความน่าอัศจรรย์ในคำว่า “เปลี่ยนระบอบ” ในบริบทนั้น และก็ไม่ว่าจะมี

และไม่มีความน่าอัศจรรย์ใด ๆ ในการใช้กำลังต่อสู้กับรัฐบาลฟาสซิสต์ที่มุ่งสังหารมนุษยชาติส่วนใหญ่เพื่อแสวงหา “พื้นที่อยู่อาศัย” อย่างโหดเหี้ยม มันไม่มีทางเลือกเลยจริง ๆ

เราไม่อาจเพิกเฉยต่อความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะต้องเปลี่ยนแปลงการกำกับดูแลโลกของเรา และเราจำเป็นต้องทำมากกว่าแค่ลงนามในคำร้อง เราจะต้องปฏิรูปบรรษัทภิบาลโลกใหม่ มิใช่เพื่อเป็น

เครื่องมือสำหรับนักลงทุนจากธนาคารและคนใจบุญผู้ร่ำรวย แต่เพื่อเป็นวิธีจัดการภัยคุกคามของการล่มสลายของระบบนิเวศ ลัทธิทหาร และการกระจุยตัวของความมั่งคั่งมหาศาล

เราจำเป็นต้องมีวิสัยทัศน์สำหรับอนาคตที่ก้าวไกลกว่าเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยการบริโภคซึ่งจะพาเราสู่หายนะและสงครามที่หวาดระแวง วิสัยทัศน์ที่จะเป็นแรงบันดาลใจให้เรากล้าเสี่ยงกับทุกสิ่งในระหว่างที่เราคำนึงต่อสู้กับแรงที่ซ่อนอยู่ซึ่งกำลังฉีกโลกของเราออกเป็นเสี่ยง ๆ

สหประชาชาติไม่ได้เกิดขึ้นชั่วข้ามคืน

ปัญญาชนและนักเคลื่อนไหวกลุ่มเล็ก ๆ ทั่วทุกมุมโลกเสี่ยงชีวิตเพื่อต่อสู้กับลัทธิเผด็จการ และเพื่อสนับสนุนหลักสากลนิยมและสันติภาพโลก ในที่สุด คนเหล่านี้ก็ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลรัสเซีย จีน สหรัฐอเมริกาและบริเตนใหญ่ รวมทั้งรัฐบาลพลัดถิ่นอื่น ๆ โดยจำเป็นต้องมีการประนีประนอมเป็นอย่างมากเพื่อรับการสนับสนุนดังกล่าว แต่ความฝันที่จะเอาชนะลัทธิฟาสซิสต์และสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศอย่างแท้จริงนั้นยังคงอยู่

รากฐานของสหประชาชาติสืบย้อนไปได้ถึงอนุสัญญาสันติภาพ ณ กรุงเฮก (Hague Peace Conventions) ในปี 1899, 1907 และ 1914 (ฉบับสุดท้ายต้องสะดุดจากการปะทุของสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง) อนุสัญญาสันติภาพเหล่านั้นประมวลกฎหมายระหว่างประเทศ เสนอและนําระบอบสากลเพื่อการปลดอาวุธไปบังคับใช้ และประกาศใช้กฎหมายมนุษยธรรมเพื่อการทูต การค้า และสงครามซึ่งรวมถึงบทลงโทษสำหรับอาชญากรรมสงคราม อนุสัญญาสันติภาพ ณ กรุงเฮก

คือจุดกำเนิดของกฎเกณฑ์ส่วนใหญ่ที่เรามองว่าเป็นกฎหมายระหว่างประเทศ

อนุสัญญาสันติภาพ ณ กรุงเฮกนำไปสู่การก่อตั้งสันนิบาตชาติ (League of Nations) หลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เป็นครั้งแรกที่โลกของเรามีรูปแบบของธรรมาภิบาลโลกเพื่อต่อต้านการกำกับดูแลโลกที่ขับเคลื่อนโดยบรรษัทข้ามชาติ สันนิบาตชาติประสบความสำเร็จดังกล่าวเมื่อกติกาสัญญาเคลล็อก-บริยอง (Kellogg-Briand Pact) ในปี 1928 มีการตั้งกรอบเพื่อยุติสงคราม และความสำเร็จของสันนิบาตชาติและการเคลื่อนไหวระดับนานาชาติอื่น ๆ นั้นเป็นสิ่งที่ช่วยวางรากฐานให้กับสหประชาชาติ

เป็นเรื่องน่าเสียดายที่สหรัฐอเมริกาซึ่งเปี่ยมด้วยความมั่นใจหลังได้รับชัยชนะในสงครามโลกครั้งที่สองนั้นไม่อาจต่อต้านการสืบทอดหลักการกำกับดูแลโลกที่เอารัดเอาเปรียบได้ จากการล่มสลายของจักรวรรดิอังกฤษ ในที่สุด ผู้เชี่ยวชาญด้านการเงินระดับหัวกะทิของอเมริกาที่มีความสัมพันธ์กับลอนดอนอย่างแน่นแฟ้นก็กดขี่ชาวอเมริกันที่ยังมุ่งมั่นที่จะต่อสู้กับลัทธิฟาสซิสต์ และสหรัฐก็ได้เปลี่ยนสหภาพโซเวียตให้เป็นภัยคุกคามแทนที่จะเป็นพันธมิตรเพื่อสันติภาพโลก สงครามเย็นได้ก่อตัวขึ้นและอำนาจของสหประชาชาติได้ถูกจำกัดถึงกระนั้น แม้หลังจากที่สหประชาชาติได้ถูกตั้งงบประมาณลงอย่างน่าใจหายในยุคของ George W. Bush และถึงแม้ว่านโยบายของอเมริกาจะตีห่างไปจากกฎหมายระหว่างประเทศมากขึ้นทุกทีภายใต้การบริหารของ Obama และ Trump สหประชาชาติก็ยังคงเป็นองค์กรหลักที่ประชาชนจะสามารถเรียกร้องขอความยุติธรรมและคำแนะนำได้

อย่างไรก็ตาม สหประชาชาติและสถาบันในเครือทั่วโลกได้ถอยห่างจากอุดมการณ์ที่เคยตั้งไว้ องค์กรเหล่านี้ดำเนินงานโดยข้าราชการเกษียณแบบสบาย ๆ และได้เงินทุน (ทั้งทางตรงและทางอ้อม) มาจากบรรษัทข้ามชาติและมหาเศรษฐี ซึ่งเป็นความขัดแย้งทางผลประโยชน์อย่างโจ่งแจ้ง

การเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศและแรงผลักดันในการทำสงคราม วิวัฒนาการของเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าแบบทวีคูณและผลกระทบในเชิงลบที่มีต่อแรงงานที่เป็นมนุษย์ถือเป็นความท้าทายทางอารยธรรมครั้งใหญ่ที่เรียกร้องให้มีธรรมาภิบาลโลกอย่างแท้จริง แต่พลเมืองโลกก็ยังสามารถในการประสานงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกันที่จำกัด ซึ่งไม่ใช่เรื่องบังเอิญแต่อย่างใด

เราต้องการองค์กรแห่งธรรมาภิบาลโลกที่มีความรับผิดชอบต่อประชาชน ซึ่งตรงข้ามกับสถาบันลับเพื่อประโยชน์ส่วนตนที่คอยครอบงำอย่าง G7 หรือ IMF

ผู้เชี่ยวชาญที่อยู่ดีกินดีในสำนักงานต่าง ๆ ของสหประชาชาติที่คอยไล่ล่าเงินทุนจากมูลนิธิซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยกลุ่มผู้มีฐานะร่ำรวยนั้น ไม่มีความพร้อมในการรับมืออันตรายที่แท้จริงจากการล่มสลายทางเศรษฐกิจ ระบบนิเวศ และระบบต่าง ๆ เลยแม้แต่น้อย ความคิดเห็นที่แปลกประหลาดเกี่ยวกับสภาพอากาศ ระบบนิเวศ สุขภาพ และภูมิรัฐศาสตร์ของมหาเศรษฐีอย่าง Bill Gates, Michael Bloomberg และ Warren Buffett มีค่ามากกว่าความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีจริยธรรมหรือพลเมืองโลก

ปัญหาโลกาภิวัตน์ไม่เพียงเกี่ยวข้องกับมหาเศรษฐีเท่านั้น เรามีเครือข่ายเชื่อมต่อซูเปอร์คอมพิวเตอร์หลายหมื่นเครื่องทั่วโลกที่ส่งเสียงเบา ๆ ในระหว่างที่กำลังคำนวณวิธีเพิ่มกำไรให้ได้มากที่สุดทุกวัน ทุกนาที่ และทุกวินาที ซูเปอร์คอมพิวเตอร์เหล่านั้นทำการตัดสินใจขั้นสุดท้ายให้กับ BlackRock และธนาคารแห่งอเมริกา โดยพยายามประเมินมูลค่าเงินของทั้งโลกและดึงกำไรตามอัลกอริทึมที่กำหนดให้ โดยปราศจากจรรยาบรรณใด ๆ ซูเปอร์คอมพิวเตอร์เหล่านั้นกำลังกลายมาเป็นรัฐบาลของโลกไปโดยปริยาย

และหากเครือข่ายไซเบอร์ วิดีโอ และเกมทำการปรับผังโครงข่ายประสาทในสมองของเราใหม่ โดยส่งเสริมความคิดในระยะสั้นที่ขับเคลื่อนด้วยสารโดพามีนแล้วละก็ คอมพิวเตอร์ก็จะก้าวขึ้นมาควบคุมเรา

เราผู้เป็นมนุษย์ยังไม่ได้เสียสติ แต่เราได้มอบหมายงานจริงให้กับซูเปอร์คอมพิวเตอร์โดยไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำ

อย่าปฏิรูปสหประชาชาติ แต่จงเปลี่ยนแปลงสหประชาชาติ!

สหรัฐไม่เคยได้ความมุ่งมั่นต่อสหประชาชาติที่เคยมีในยุคของประธานาธิบดี Franklin Roosevelt กลับคืนมา การบริหารงานของผมนจะทำให้สหประชาชาติเป็นศูนย์กลางของการทูต เศรษฐกิจ และความมั่นคง แต่ผมนจะทำให้สหประชาชาติแตกต่างจากเปลือกที่เราเห็นในทุกวันนี้ โดยจะเป็นองค์กรที่มุ่งรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมโดยไม่รุมแย่งชิงเศษเงินที่กลุ่มคนรวยล้นอำนาจโยนไปให้

การโจมตีจากฝั่งขวาเกี่ยวกับธรรมาภิบาลโลก (โดยเฉพาะสหประชาชาติ) มักตั้งอยู่บนรากฐานของข้อเท็จจริง แต่กลับมีเจตนาที่ไร้คุณธรรม อำนาจที่ซ่อนเร้นอยู่ปรารถนาที่จะทำให้ระบบสากลที่ยังหลงเหลืออยู่เพียงเล็กน้อยซึ่งมีบทบาทสำคัญ (แม้จะเป็นไปอย่างกระท่อนกระแท่น) ในการออกกฎหมายและกฎระเบียบระหว่างประเทศ รวมทั้งการส่งเสริมการตอบสนองทางวิทยาศาสตร์ต่อภัยคุกคามระหว่างประเทศมาอยู่ในกำมือของตนเอง

โลกที่อันตรายและไม่แน่นอนของเราต้องการการตอบสนองทั่วโลกจากเรา คำว่า “ทั่วโลก” ไม่ได้หมายถึงการแชร์โพสต์ Facebook แต่หมายถึงความพยายามร่วมกันในระดับนานาชาติของพลเมืองโลกผู้มีความมุ่งมั่น ซึ่งอย่างน้อยก็ควรมีระเบียบไม่น้อยไปกว่านักการธนาคารและมหาเศรษฐีที่เราต้องการยืนหยัดต่อสู้

โลกผสานรวมเป็นหนึ่งในด้านการเงิน การผลิต การกระจายสินค้า และการบริโภคเพื่อผลกำไรมากจนเกินไป แต่เรายังคงแปลกแยกในแง่ของความร่วมมือระหว่างปัญญาชนผู้มีจริยธรรมและกลุ่มพลเมืองทั่วโลก

อันดับแรกที่สำคัญที่สุด เราจำเป็นต้องมีระบบสากลที่สนับสนุนการวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์อย่างมีเหตุผลเกี่ยวกับสาเหตุของภัยคุกคามที่เราประสบ และระบบที่นำการตอบสนองอันยิ่งใหญ่เพื่อโลกทั้งใบไปใช้ได้ทันที

สภาโลก

สถานการณ์ปัจจุบันอยู่ในขั้นวิกฤตมากจนไม่สามารถค่อย ๆ ปฏิรูปไปทีละอย่างได้ เราจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างครั้งใหญ่ในการที่จะเปลี่ยนแปลงการทำงานของสหประชาชาติ ไม่ใช่การปรับเปลี่ยนแบบค่อยเป็นค่อยไป

เราต้องทำให้สหประชาชาติเป็นสถาบันที่เป็นตัวแทนของทั้งสองฝ่าย ซึ่งคล้ายคลึงกับสภาองเกรสเพื่อไม่ให้องค์กรเป็นเพียงตัวแทนของรัฐบาล (ซึ่งแตกสลายจากการเงินทั่วโลก) แต่เป็นตัวแทนของพลเมืองโลกในรูปแบบที่เป็นประชาธิปไตย

การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะมอบอำนาจที่เคยมีในปี 1942 กลับไปยังสหประชาชาติ

สมัชชาสหประชาชาติในปัจจุบันจะทำหน้าที่เป็นสภาสูงซึ่งเทียบเท่ากับวุฒิสภา สภาสูงที่ยังคงใช้ชื่อ “สหประชาชาติ” จะให้แต่ละประเทศมีผู้แทนหนึ่งราย อย่างไรก็ตามก็ดี คณะมนตรีความมั่นคงในปัจจุบันจะถูกแทนที่ด้วยโหมกที่เลือกโดยสมาชิกทั้งหมดของสหประชาชาติ ซึ่งจะทำงานร่วมกับคณะกรรมการถาวรและเฉพาะกิจเพื่อจัดการปัญหาเศรษฐกิจ ความมั่นคง สวัสดิการ และสิ่งแวดล้อมเพื่อโลกของเรา

อย่างไรก็ตาม อำนาจของธรรมาภิบาลโลกต้องถูกโยกย้ายไปยังหน่วยงานใหม่ซึ่งจะทำหน้าที่เทียบเท่ากับสภาล่างหรือ “สภาผู้แทนราษฎร” การอุปมาอุปไมยนี้มีข้อจำกัดในแง่ที่ว่าสมัชชานี้จะทำหน้าที่เป็นศูนย์กลาง

สภาดังกล่าวซึ่งเรียกในที่นี้ว่า “สภาโลก” จะแสดงให้เห็นถึงความต้องการและข้อกังวลของพลเมืองโลกในระดับท้องถิ่น และทำหน้าที่เป็นสถาบันระดับสากลในการกำหนดและบังคับใช้นโยบายสำหรับทั้งโลก

สภาโลกจะทำหน้าที่กำกับดูแลทั่วโลกซึ่งในปัจจุบันได้รับการผูกขาดโดยธนาคารและบริษัทข้ามชาติที่บังคับใช้นโยบายของตนเองกับรัฐชาติต่าง ๆ อย่างลับ ๆ

สภาโลกจะมีส่วนร่วมโดยตรงกับพลเมืองทั่วโลก โดยจะตอบสนองต่อข้อกังวลของประชากรในพื้นที่แล้วแจ้งให้พวกเขาทราบถึงปัญหาระดับโลกในเชิงวิทยาศาสตร์ด้วย สภาโลกจะจัดการพูดคุยสนทนาในระดับสากลเพื่อกำหนดนโยบายสำหรับทั้งโลก สภาโลกจะมีความเป็นประชาธิปไตยมากกว่ารัฐชาติในปัจจุบันส่วนใหญ่ แม้จะแผ่ขยายครอบคลุมไปทั่วโลก

กฎข้อแรกสำหรับธรรมาภิบาลโลก คือ เงินทุนส่วนบุคคล มูลนิธิ และองค์กรไม่แสวงผลกำไรที่ได้ทุนจากกลุ่มคนร่ำรวยจะไม่มีบทบาทในการอภิปรายถึงอนาคตของโลก

เราจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ตามการอภิปรายอย่างเคร่งครัดและมีวิจรรย์ญาณ เราต้องการความมุ่งมั่นทางจริยธรรมอย่างลึกซึ้งจากสมาชิกของสภาโลก และเราต้องการจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์เพื่อค้นพบวิธีแก้ปัญหาในจุดที่ไม่คาดคิด

สภาโลกซึ่งได้รับทุนสนับสนุนจากท้องถิ่นจะทำหน้าที่เป็นองค์กรระดับโลกที่สามารถประเมินผลกระทบของการแสวงหาผลประโยชน์

จากทรัพยากรของบริษัทต่าง ๆ และสามารถหยุดการกระทำดังกล่าวได้ โดยจะเป็นองค์กรที่สามารถควบคุมการกระทำที่ผิดทางอาญาที่เกิดขึ้นในบริษัทในปัจจุบันหรือแรงขับเคลื่อนเพื่อส่งผลกระทบอย่างไม่รู้จบโดยฝ่ายต่าง ๆ ในกระทรวงกลาโหมสหรัฐได้

แม้สภาโลกจะใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีใหม่ ๆ อย่างเต็มที่ในเชิงบวกเพื่อส่งเสริมความร่วมมืออย่างแท้จริงทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุยสนทนาระหว่างประชาชน การวิจัยร่วมกันระหว่างนักวิทยาศาสตร์หรือความร่วมมือในระดับโลกระหว่างรัฐบาลต่าง ๆ แต่สภาโลกจะไม่มีอาคารศูนย์กลางที่ผู้แทนจะมารวมตัวกัน แต่จะมีสถานที่พบปะกระจายไปทั่วโลกเพื่อประสานงานในการกำหนดและบังคับใช้นโยบายในระดับท้องถิ่นอย่างยุติธรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษยชาติ

สภาโลกจะมอบโอกาสให้พลเมืองโลกได้เรียนรู้เกี่ยวกับปัญหาวิกฤตที่เราต้องเผชิญ พร้อมให้โอกาสในการมีส่วนร่วมในการกำกับดูแลระดับท้องถิ่น ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นในการอภิปรายนโยบายในระดับสากลไปพร้อม ๆ กัน

สภาโลกจะเป็นผู้นำในการกำหนดกลยุทธ์ที่ช่วยให้พลเมืองสามารถทำงานร่วมกันทั่วโลกได้ การค้าจะไม่ถูกจำกัดไว้แค่เพียงการนำเข้าและส่งออกสินค้าที่ผูกขาดโดยบริษัทใหญ่ในลักษณะที่เพิ่มการปล่อยคาร์บอนในปริมาณมากอีกต่อไป

จะมีการจัดตั้งเศรษฐกิจร่วมที่ชุมชนทั่วโลกสามารถพบปะกับพันธมิตรที่มีความสนใจร่วมกัน และประสานงานการดำรงชีวิตและสหกรณ์การผลิตของตนเอง โดยจะมีการวางกฎระเบียบที่เข้มงวด

ซึ่งจะนำไปใช้ในระดับสากล

ในนามของประชากรทั่วโลก สภาโลกจะปกป้องมหาสมุทร อาร์กติกและแอนตาร์กติก ชั้นบรรยากาศ ดาวเทียม และอุปกรณ์อื่น ๆ ที่โคจรรอบโลก และจะกำหนดกฎระเบียบที่โปร่งใสและมีประสิทธิภาพเพื่อให้มั่นใจได้ว่าอินเทอร์เน็ตใช้พลังงานหมุนเวียนทั้งหมด เป็นสิ่งที่ทุกคนเข้าถึงได้ และส่งเสริมวาทกรรมทางปัญญาที่เปิดกว้างตามหลักวิธีการทางวิทยาศาสตร์

สภาโลกในฐานะหน่วยงานนิติบัญญัติหลักของโลกจะกำหนดผู้แทนตามจำนวนประชากรของทั่วโลก

อาจมีการแต่งตั้งผู้แทนหนึ่งรายต่อประชากรทุก ๆ 50 ล้านคน (ผู้แทน 120 รายสำหรับประชากร 6 พันล้านคน) ผู้แทนบางส่วนควรได้รับการกำหนดตามลักษณะทางภูมิศาสตร์ (เพื่อเป็นตัวแทนของภูมิภาคอย่างแอฟริกาหรืออเมริกาใต้) แต่ในขณะเดียวกันก็ควรมีสมาชิกสภาโลกที่เป็นตัวแทนของกลุ่มที่เป็นส่วนสำคัญของประชากรโลก แต่มีจำนวนน้อยเกินไปที่จะมีผู้แทนได้โดยตรงในรัฐบาลท้องถิ่น เช่น กลุ่มที่มีฐานะยากจนมากหรือคนพิการ

สภาโลกต้องยื่นหยัดให้มีวิธีการแก้ปัญหาในระยะยาว (อย่างน้อย 30 ปี) สำหรับปัญหาสำคัญที่สุดที่โลกต้องเผชิญ และจะส่งเสริมการอภิปรายที่รอบคอบและตรงไปตรงมาซึ่งมิได้ถูกผลักดันโดยความต้องการภาพในเชิงสัญลักษณ์ หากแต่เป็นความต้องการวิธีแก้ปัญหาอย่างแท้จริง นอกจากนี้ สภาโลกจะจัดหาเงินทุนระยะยาวทั่วโลกซึ่งจะทำให้พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม และการเพาะปลูกแบบออร์แกนิกมีราคาไม่แพงสำหรับพลเมืองโลก

สำหรับสภาโลก ความมั่นคงจะหมายถึงการปกป้องคุ้มครองโลกและผู้อยู่อาศัย ผู้อยู่อาศัยบนโลกไม่ได้มีเฉพาะมนุษย์ แต่ยังรวมถึงสัตว์และพืชอีกด้วย ความคิดที่ว่าไม่มีใครเป็นเจ้าของมหาสมุทรอากาศ หรือแผ่นดินจะเป็นแนวคิดพื้นฐานในธรรมนูญโลก และแนวคิดสมัยใหม่ทั้งหมด เช่น “อสังหาริมทรัพย์” และ “การสกัด มาใช้” ใช้ไม่ได้กับทรัพยากรที่ใช้ร่วมกันเหล่านี้ สภาโลกจะควบคุมการประมง มลภาวะในอากาศและน้ำ การทำลายดินและแหล่งที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติอย่างเข้มงวด โดยจะให้ทุนโครงการต่าง ๆ เพื่อฟื้นฟูสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ซึ่งมักเป็นการรื้อถอนโครงสร้างที่ก่อขึ้นโดยเป็นส่วนหนึ่งของลัทธิ “การพัฒนา”

ปฏิสัมพันธ์ของผู้เชี่ยวชาญในสาขาธรณีศาสตร์ สิ่งแวดล้อม เกษตรกรรม และเทคโนโลยีกับกลุ่มที่มีส่วนร่วมกับประชาชนทั่วไปอย่างแน่นแฟ้นและผู้แทนของรัฐบาลท้องถิ่นจะสร้างวงจรเชิงบวกของการสอบถาม การวิเคราะห์วัตถุประสงค์ ข้อเสนอเชิงสร้างสรรค์ และการดำเนินการที่โปร่งใสซึ่งจะนำไปสู่ยุคใหม่ของการกำกับดูแลที่มีความหมาย

อนาคตของธรรมนูญโลกเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการกับความขัดแย้งที่ไม่จำเป็นโดยสันติวิธีระหว่างสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งได้รับการส่งเสริมเพื่อความสนุกสนานและผลประโยชน์ ประเทศทั้งสองควรร่วมมือกันในระดับสูงสุดเพื่อตอบสนองต่อปัญหาความท้าทายต่าง ๆ ในปัจจุบัน และเพื่อสร้างธรรมนูญโลกที่แท้จริงสำหรับประชาชน

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เรากลับถูกตาโลมในสหรัฐด้วยข้อเรียกร้อง
ให้ทำสงครามกับจีน ด้วยการรณรงค์ให้มองจีนเป็นอสูรร้าย

ทั้งสองประเทศเชื่อมโยงกันผ่านระบบการผลิตและบริโภค มิใช่
ผ่านความสัมพันธ์ระหว่างผู้คน เราจำเป็นต้องแยกส่วนว่าเศรษฐกิจ
และประชาชนของทั้งสองประเทศถูกควบคุมโดยธนาคารระหว่าง
ประเทศที่ไร้ความปรานี แต่เราจำเป็นต้องมีการเชื่อมสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง
ยิ่งขึ้นระหว่างสหรัฐกับญี่ปุ่นในแง่ของการพูดคุยอย่างเป็นรูปธรรม
ระหว่างประชาชนของทั้งสองประเทศเกี่ยวกับอนาคตร่วมกันซึ่งจะเกิด
ขึ้นผ่านธรรมาภิบาลที่ซื่อสัตย์และโปร่งใสเพื่อโลกและคนรุ่นใหม่ใน
อนาคต

ใครเป็นเจ้าของ Facebook

เมื่อผมพูดคุยถึงแผนสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐฯกับเพื่อน ๆ พวกเขายกบอกว่าผมมีความคิดและวัตถุประสงค์ที่ดี แต่ผมต้องกระจายข่าวออกไปทางโซเชียลมีเดียโดยเฉพาะ Facebook และต้องแน่ใจว่าโปรไฟล์ของผมพร้อมใช้งานบนเครื่องมือค้นหาแล้ว โดยเฉพาะบน Google

ผมเข้าใจเจตนาดีของผู้ที่กระตุ้นให้ผมทำเช่นนั้น และเนื่องจากขาดเงินทุน ผมก็ได้ใช้ความพยายามในระดับที่ผมสามารถทำได้ แต่ก็เป็นเรื่องน่าเศร้าเพราะในระหว่างที่ผมสำรวจโลกอินเทอร์เน็ตและวิธีที่ผมจะสามารถเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับการณรงค์หาเสียงของผมได้ ผมก็ได้ค้นพบว่าความจริงไม่มีคุณค่าสำหรับอำนาจที่โหดร้ายและขาดคิ้วซึ่งแฝงตัวอยู่หลังม่านในป่าที่รู้จักกันในชื่อของอินเทอร์เน็ต

โลกไซเบอร์ที่เราพึ่งพาในขณะที่เราพยายามเสาะหาเพื่อนักเดินทางในการต่อสู้เพื่อความยุติธรรมทั่วโลก ที่เราใช้เพื่อสื่อสารถึงกันและกันเกี่ยวกับประเด็นสำคัญต่าง ๆ ในยุคของเราและเพื่อวางแผนร่วมกันเพื่ออนาคตที่ดีกว่า สื่อดังกล่าวได้ถูกขายให้กับกลุ่มคนที่หมกมุ่นกับผลกำไรระยะสั้นของตนเอง

น่าแปลกที่เพื่อน ๆ ของผมไม่ทราบถึงการผูกขาดข้อมูลโดยเครื่องมือค้นหาอย่าง Google ซึ่งใช้วิธีอันโหดร้ายในการดิงกำไรโดยบริษัทข้ามชาติที่ไม่มีการค้ากับควบคุมเลยอย่าง Alphabet พวกเขาเมินเฉยพอ ๆ กันหรืออาจปฏิเสธโดยสิ้นเชิงถึงธรรมชาติของ

บริษัทเอกชนที่ชอบบงการและส่อทุจริตอย่าง Facebook และ Twitter ซึ่งควบคุมวาทกรรมและปิดกั้นการสนทนาระหว่างพลเมืองของโลก

เราอยากเห็นพวกเขาเองเป็นลูกค้าหรือเจ้าของบริการอินเทอร์เน็ตเหล่านี้ และแคมเปญประชาสัมพันธ์ใหญ่โตของบริษัทเหล่านี้ก็ส่งเสริมให้เราคิดว่า Google หรือ Facebook ดำเนินกิจการราวกับองค์กรการกุศลที่มีจิตเมตตาหรือหน่วยงานรัฐที่มีความรับผิดชอบซึ่งอุทิศตนให้กับการแสวงหาความจริงทางวิทยาศาสตร์

แน่นอนว่าบริษัทเหล่านี้จะอดทนต่อความพยายามในการส่งเสริมรัฐบาลที่ดีและสังคมที่มีคุณภาพของเรา แต่ก็เฉพาะเมื่อความพยายามดังกล่าวไม่คุกคามผลกำไรของพวกเขาหรือของบริษัทที่เป็นลูกค้าของพวกเขา ซึ่งหมายความว่าโดยส่วนใหญ่แล้วหน้าที่หลักของบริษัทเหล่านี้คือการนำความต้องการที่จะได้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงในประเทศของเราไปเบี่ยงเบนให้เป็นพรรคการเมือง องค์กรเอกชน และกลุ่มนักแสวงหาผลประโยชน์ที่คล้ายกันอื่น ๆ ซึ่งไร้ประสิทธิภาพหรือแม้กระทั่งหลอกลวง

บริษัทเหล่านี้วางตัวเป็นสถาบันที่สูงส่ง (เช่นเดียวกับองค์กรการกุศลจอมปลอมมากมายที่พวกเขาได้สร้างขึ้น) แต่พวกเขาทำเงินโดยการเบี่ยงเบนความสนใจของคุณและเพื่อน ๆ ไม่ให้คุณได้คิดอย่างมีระเบียบและมีประสิทธิภาพ และทำให้คุณเสพติดความพึงพอใจในทันทีผ่านทางโพสต์และข้อความ

บริษัทเหล่านี้ทำให้เราอึดอัดไปกับข้อมูลในรายงานและการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ในสหรัฐเพื่อให้เราไม่รวมตัวกันเป็นชาติเพื่อเผชิญหน้ากับวิกฤตด้านศีลธรรมและการเมืองที่เราประสบอยู่

บริษัทเหล่านี้บอกว่าคุณเป็นผู้ใช้ของ Google, Facebook, Twitter, Snapchat หรือเครื่องมือค้นหาและโซเชียลมีเดียอื่น ๆ แต่ในความเป็นจริงแล้วคุณเป็นผลิตภัณฑ์ที่บริษัทเหล่านั้นขายให้กับฝ่ายอื่น ๆ พวกเขาขายข้อมูลส่วนบุคคลของคุณ รวมถึงโปรไฟล์โดยละเอียดเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัว ความสนใจ นิยมแปลก ๆ รวมทั้งเพื่อนฝูงและผู้ร่วมงานของคุณด้วย

ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น บริษัทเหล่านี้นำเสนอบริการเบี่ยงเบนความสนใจและทำให้คุณเข้าใจผิดให้แก่บริษัทที่ปล้นคุณและสหรัฐอเมริกา ผลิตภัณฑ์ที่มีค่าที่สุดที่พวกเขานำเสนอให้แก่กลุ่มคนร่ำรวยและมีอำนาจคือการทำให้คุณสับสน โดยสร้างความลึกลับในจิตใจของคุณเกี่ยวกับความจริงและผู้ที่คุณควรไว้วางใจ

โคโรนาไวรัสได้กลายมาเป็นส่วนสำคัญของธุรกิจดังกล่าว ความสับสนเกี่ยวกับไวรัสชนิดนี้คือสิ่งที่พวกเขาขายให้กับบุคคลที่สาม ข้อมูลขัดแย้งที่คุณได้รับไม่เกี่ยวอะไรกับการเสาะหาความจริงทางวิทยาศาสตร์

ฉะนั้น จุดประสงค์ที่สื่อและเครือข่ายโซเชียลให้ข้อมูลที่ขัดแย้งกันซึ่งปรับแต่งตามกลุ่มประชากรและข้อมูลประชากรที่แตกต่างกันไปแก่เราคืออะไรกันแน่

แรงจูงใจมีหลายอย่าง แต่แรงจูงใจหลักคือการสร้างความไม่ไว้วางใจสถาบันทั้งหมดอย่างฝังลึก ประชาชนถูกสอนโดยสื่อ ข้าราชการ ทูจิด และผู้เชี่ยวชาญที่ทูจิดอื่น ๆ ว่าพวกเขาไม่ควรไว้วางใจว่าทั้งหมด ไม่ไว้วางใจทุกรัฐบาล ไม่ไว้วางใจตำรวจ ไม่ไว้วางใจมหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัย ไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่ทุกคน นั่นหมายความว่าความจะไม่เหลือ

สถาบันที่สามารถต่อต้านแรงผลักดันเพื่อการรวมอำนาจโดยกลุ่มคน ร่ำรวยและทรงอิทธิพล Google, Facebook, Twitter และ แพลตฟอร์มอื่น ๆ ที่วางท่าที่เป็นสถาบันที่เชื่อถือได้ในแง่ความจริงทางวิทยาศาสตร์นั้นมีบทบาทหลักในการส่งเสริมกระบวนการที่น่ากลัวนี้

ส่วนหนึ่งของกระบวนการดังกล่าวคือการสร้างรัฐบาลที่ทุจริตอย่างแท้จริงและสถาบันที่ทุจริต ในแง่ดังกล่าวรายงานไม่ได้ผิดไปจากความจริง

การทำลายสถาบันรัฐและแหล่งที่มาของการวิเคราะห์อิสระที่เป็นกลางทั้งหมดเป็นขั้นตอนที่จำเป็นก่อนการแปรรูปรัฐบาล การศึกษา และวิธีการสื่อสารให้เป็นของเอกชนอย่างไร้ความปรานี

เราลองมานึกถึงข้อสุดท้ายที่กล่าวมาข้างต้น วิธีที่เราสื่อสารกับผู้อื่นเป็นส่วนหนึ่งของระบบการเมืองที่บริษัทเหล่านี้ต้องการควบคุม พวกเขาได้ควบคุมวิธีที่เราผลิตอาหาร สถานที่ที่เราอยู่ และสิ่งที่เราซื้อเรียบร้อยแล้ว แต่หากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นทั้งหมดของเรากลายเป็นสมบัติของพวกเขา หากเราต้องจ่ายเงินไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมเพื่อให้ได้รับสิทธิในการสื่อสารกับเพื่อนฝูงและครอบครัวเพื่อจัดตั้งองค์กรและเพื่อปกป้องตนเองแล้วละก็ เราก็ถือเป็นทาสดี ๆ นั่นเอง หากเราไม่สามารถพบปะกันตัวต่อตัว ไม่สามารถเดินทาง ไม่สามารถสื่อสารกันทางจดหมาย อีเมล หรือโทรศัพท์โดยที่ไม่ผ่านบริษัทเหล่านี้ได้ นั่นก็หมายความว่าพวกเขาไม่เพียงสามารถสอดแนมความพยายามของเราในทุก ๆ ขั้นเท่านั้น แต่ยังสามารถปิดกั้นเราได้ อย่างสมบูรณ์เมื่อไรก็ตามที่พวกเขาต้องการได้ด้วย

สาธารณรัฐ Facebook

ผมอยากจะใช้เวลาไม่กี่นาทีเพื่อพูดถึงแพลตฟอร์ม Facebook ซึ่งบริษัท “Facebook” อ้างว่าเป็นเจ้าของและใช้เป็นวิธีการในการควบคุม และทำให้พลเมืองของเราเข้าใจผิด ผมไม่ได้ต้องการจะบอกว่ามีเฉพาะ Facebook ที่มีพฤติกรรมผิดจรรยาบรรณหรือแม้กระทั่งว่าเป็นแพลตฟอร์มที่เลวร้ายที่สุด ผมเพียงแค่ว่าบริษัทนี้เป็นตัวอย่าง เพราะผมเคยมีประสบการณ์กับ Facebook มาก่อน และเพราะแพลตฟอร์มนี้มีศักยภาพมหาศาลสำหรับสหรัฐอเมริกาในอนาคตหากนำมาใช้เพื่อประโยชน์ส่วนรวม

Facebook ได้ทำเงินให้กับเจ้าของและนักลงทุนหลายพันล้านเหรียญโดยการขายคำโกหกให้กับทั้งโลก Facebook ได้รับการนำเสนอในฐานะแพลตฟอร์มโปร่งใสที่ใช้ร่วมกันเพื่อการประสานงานซึ่งทุกคนสามารถใช้ได้ฟรี แต่ไม่ให้สิทธิ์ใด ๆ แก่ผู้ใช้ในการกำหนดว่า Facebook ควรดำเนินการอย่างไร โดยให้ประชาชนได้รับข้อมูลที่มีเจตนาเพื่อควบคุมพวกเขา แล้วจึงขายข้อมูลเกี่ยวกับประชาชนที่รวบรวมมาได้เพื่อทำกำไร โดยไม่รับผิดชอบต่อใครยกเว้นซูเปอร์คอมพิวเตอร์ที่คำนวณกำไรเหล่านั้น

อย่างไรก็ตาม Facebook มอบการเข้าถึงแก่ผู้คนมากกว่าคู่แข่งรายใด ๆ เนื่องจากบริษัทสามารถกู้ยืมเงินหลายพันล้านเหรียญในอัตราดอกเบี้ยต่ำจนสามารถยึดครองตลาดทั่วโลกได้

ในขณะเดียวกัน Facebook ได้กลายมาเป็นแพลตฟอร์มอันตรายพลังสำหรับการแลกเปลี่ยนในระดับสากลที่ช่วยให้ผู้คนทั่วโลกสามารถค้นหาเพื่อนที่มีความสนใจคล้ายคลึงกันและเริ่มแลกเปลี่ยน

กับพวกเขาได้ โดยสามารถใช้เพื่อแชร์ภาพแมวอ้วนและกาแฟลาเต้ หรือใช้เป็นแพลตฟอร์มสำหรับการอภิปรายอย่างมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับวิธีที่เราจะสร้างโลกที่ดีขึ้นได้ Facebook จะชอบให้คุณยึดติดกับเรื่อง ผิวเฟินมากกว่า

คุณไม่สามารถค้นหาคนอื่น ๆ ที่มีความสนใจร่วมกัน (หรือ ตามภูมิภาค) ได้ง่าย ๆ บน Facebook และไม่สามารถจัดเก็บเนื้อหา ที่คุณส่งหรือได้รับผ่าน Facebook เพื่อให้ง่ายต่อการอ้างอิงอย่างเป็น ระบบได้ ข้อมูลที่โพสต์ถูกออกแบบมาให้ไม่สามารถเข้าถึงได้สำหรับ ทุกคนยกเว้น Facebook และลูกค้าของแพลตฟอร์มหลังผ่านไปสอง สามวัน ไม่มีทางที่บุคคลที่สามจะพัฒนาแอปของตนเองเพื่อใช้กับ Facebook ซึ่งทำให้ผู้ใช้สามารถขยายฟังก์ชันการทำงานหรือปรับ แต่งหน้าต่าง ๆ ของ Facebook ได้

อย่างไรก็ดี แม้อยู่ในรูปแบบดั้งเดิมในปัจจุบัน Facebook ก็มอบ ศักยภาพในการสนทนาพูดคุยอย่างกว้างขวางระหว่างปัจเจกบุคคลที่ เปี่ยมด้วยพลังความคิดทั่วโลก แม้ Facebook จะมีทัศนคติที่จำกัดหรือ แม้กระทั่งเป็นปรปักษ์กับผู้ที่แสวงหาความจริง แต่แพลตฟอร์มนี้ ก็ยังเต็มไปด้วยนักเคลื่อนไหวที่ช่างคิด ซึ่งรวมถึงนักเรียนระดับ มัธยมต้นและมัธยมปลายด้วย

กล่าวคือ แม้จะไม่ได้ออกแบบมาเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าว แต่ Facebook ก็ทำให้ผู้ที่ถูกกีดกันจากการอภิปรายนโยบายโดย สั้นเชิงได้มีโอกาสประสานงานและมีส่วนช่วยชุมชนของตนเองหรือ โลกโดยรวม

หากเราเปรียบเทียบ Facebook ซึ่งเป็นบริษัทที่แสวงหาผลกำไร กับองค์กรระหว่างประเทศเพื่อธรรมาภิบาลโลกอย่างสหประชาชาติ ธนาคารโลก OECD หรือองค์กรระหว่างประเทศใด ๆ ก็คงสรุปได้ว่า Facebook เป็นระบบที่เอื้อต่อการมีส่วนร่วมซึ่งทำให้มีการอภิปรายอย่างกว้างขวางมากกว่าหลายเท่า

องค์กรระหว่างประเทศอย่างสหประชาชาติดำเนินการอภิปรายภายในของตนเอง และมีการประกาศการตัดสินใจแบบทางเดียวให้ผู้คนได้รับทราบผ่านข้อความทางเทคนิคซึ่งน้อยคนจะเข้าใจหรือออกอากาศในสื่อขององค์กร ไม่มีทางเลยที่คนอย่างคุณซึ่งเป็นพ่อค้าริมทางชาวไนจีเรียหรือนักเรียนมัธยมชาวจีนจะแสดงความคิดเห็นใด ๆ เกี่ยวกับนโยบายที่องค์กรเหล่านั้นส่งเสริม แม้ว่านโยบายดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อพวกเขาโดยตรงก็ตาม

สหประชาชาติยอมรับสมาชิกที่เป็นรัฐชาติเท่านั้น แต่ในปัจจุบันสถาบันในรัฐชาติส่วนใหญ่แตกออกเป็นเสี่ยง ๆ ด้วยฝีมือของบริษัทข้ามชาติและการแบ่งชนชั้นภายใน จึงไม่มีทางเลยที่ประชาชนทั่วไปจะยื่นข้อเสนอไปยังสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติผ่านรัฐบาลของพวกเขา

แต่หาก Facebook ถูกเปลี่ยนไปเป็นสถาบันระดับสากลที่พลเมืองโลกเป็นเจ้าของและดำเนินงาน แพลตฟอร์มนี้ก็สามารถรับบทบาทดังกล่าวได้ โดยสามารถเป็นธรรมาภิบาลในระดับสากลอย่างแท้จริงรูปแบบหนึ่งได้

อย่าลืมนะว่าบริษัท Facebook ไม่ได้สร้าง Facebook แต่ผู้ใช้
อย่างเราต่างหากที่เป็นคนสร้างขึ้นมา เช่นเดียวกับที่เราสร้าง Twitter
หรือ Snapchat หรือสถาบันอื่น ๆ ที่บริษัทอ้างว่าเป็นเจ้าของ ประชาชน
อย่างเราคือผู้ที่ลงมือเพิ่มเนื้อหาอันมีค่าลงใน Facebook และสร้าง
เครือข่ายที่มีประสิทธิผล

เราควรมองบริษัทที่อ้างว่าเป็นเจ้าของ Facebook ไม่ต่างกับจอม
โจรผู้ดีที่สร้างทางรถไฟยูเนียนแปซิฟิกในศตวรรษที่ 19 บุคคลอย่าง
Clark Durant หรือ Mark Hopkins ระดมเงินจากธนาคารและสร้าง
ยูเนียนแปซิฟิกด้วยแรงจูงใจในการทำกำไรที่หลักแหลมที่สุด แต่เมื่อ
เวลาผ่านไป ทางรถไฟเหล่านั้นก็เปลี่ยนไปเป็นองค์กรที่ได้รับการ
ควบคุมจากการเคลื่อนไหวของประชาชน กฎหมายการขนส่ง
ระหว่างมลรัฐ (Interstate Commerce Act) ในปี 1887 ประกาศ
ห้ามการเลือกปฏิบัติระยะสั้นและข้อปฏิบัติที่เป็นการเอารัดเอาเปรียบ
อื่น ๆ ทางรถไฟที่ละเลยกฎเกณฑ์ถูกจัดการให้เป็นไปตามกฎระเบียบ
ที่เข้มงวด

บริการไปรษณีย์ถูกเปลี่ยนจากบรรดาบริษัทแสวงหาผลกำไรที่
ผสมปนเปกันมาเป็นหน่วยงานรัฐไม่แสวงผลกำไรซึ่งให้บริการที่จำเป็น
ต่อชีวิต ในปัจจุบันบริษัทต่าง ๆ ผลักดันให้มีการแปรรูปบริการ
ไปรษณีย์ไปเป็นของเอกชน แต่ไม่มีนักการเมืองข้างตลาดคนไหนออก
มาอยู่ฝ่ายตรงข้าม ไม่เฉพาะบริการไปรษณีย์เท่านั้นที่ไม่ควรเป็นของ
เอกชน แต่ Google, Facebook และ Amazon ก็ต้องถูกเปลี่ยนให้
เป็นกิจการผูกขาดที่ได้รับการควบคุม หรือเป็นสหกรณ์ที่ผู้ใช้เป็น
เจ้าของ

เป็นเรื่องน่าเสียดายที่แม้ว่าเราในฐานะพลเมืองของสหรัฐและของโลกนั้นเชื่อมโยงกันผ่านระบบการผลิต โลจิสติกส์ การกระจายและเก็บรวบรวมข้อมูล แต่เรากลับไม่รู้จักรักกันเลย เราต้องเอาชนะความไม่รู้และความเฉยเมยของเราที่มีต่อกันและกัน แล้วสร้างธรรมาภิบาลโลกแบบมีส่วนร่วมรูปแบบใหม่ทั้งหมดเพื่อตอบสนองต่อภัยคุกคามทั่วโลก

Facebook สามารถใช้เป็นวิธีที่จะนำเรามาพบกันได้ แต่เราต้องมีการเรียกร้องอย่างแข็งขัน เราต้องยืนยันว่า Facebook เป็นของเรา ไม่ใช่ของบริษัทที่ใช้เราเป็นเหยื่อ และจัดทำข้อเสนอที่เป็นรูปธรรมว่า Facebook ควรเป็นอย่างไรเพื่อผลักดัน Facebook และบริษัทที่คล้ายกันไปในทิศทางที่เหมาะสม

การสร้างชุมชนระดับโลกที่แท้จริงร่วมกันทางออนไลน์โดยการชักจูง Facebook โดยตรงเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกฎการกำกับดูแล (ช่วยให้ผู้ใช้สามารถตัดสินใจได้โดยกระบวนการที่เป็นประชาธิปไตยว่าการออกแบบและโครงสร้างของ Facebook จะเป็นอย่างไร) เป็นไปไม่ได้เพราะองค์กรแสวงผลกำไรไม่มีแรงจูงใจที่จะยอมรับข้อเรียกร้องของเรา

ในทางตรงกันข้าม เครือข่ายโซเชี่ยลทางเลือกอื่น ๆ ก็มักจะมีผู้เข้าร่วมที่จำกัดมากเนื่องจากขาดการเข้าถึงเงินทุนจากภาคเอกชนและบริษัทข้ามชาติจึงใจทำให้เครือข่ายเหล่านี้เหี่ยวเฉา

เราจำเป็นต้องมีแผนการอย่างเป็นรูปธรรมว่า Facebook จะได้รับการกำกับดูแลภายในอย่างไร ผู้ใช้แต่ละรายจะอภิปรายนโยบายสำหรับ Facebook ได้อย่างไร และนโยบายดังกล่าวจะได้รับการอนุมัติและ

ประกาศใช้ในระดับท้องถิ่นและระดับโลกอย่างไร

การกำกับดูแล Facebook เริ่มจากการปฏิรูปที่ทำให้แพลตฟอร์มสามารถเข้าถึงได้มากขึ้น โปร่งใสขึ้น และเน้นความต้องการของปัจเจกบุคคลและชุมชนมากขึ้น เราสามารถเริ่มต้นได้ด้วยการเรียกร้องให้มีการปฏิรูปอย่างง่าย ๆ เช่น อนุญาตให้แต่ละคนสามารถออกแบบแอปพลิเคชันด้วยตนเองภายใน Facebook ได้ และมีสิทธิ์ให้หรือขายแอปเหล่านั้นแก่สมาชิกคนอื่น ๆ

กระบวนการดังกล่าวอาจมีการจัดตั้งชุมชนที่มาจากการเลือกตั้งในท้องถิ่นซึ่งจะอภิปรายแล้วกำหนดนโยบายของ Facebook ในท้องถิ่นและในระดับสากลได้

คำถามเรื่องกรรมสิทธิ์

กระบวนการที่จะทำให้เราควบคุม Facebook ร่วมกันได้จะเริ่มขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเรายืนยันอย่างหนักแน่นว่าเนื้อหาของ Facebook และผลกำไรที่มาจาก Facebook เป็นของเรา กล่าวคือ Facebook เป็นของเรานั่นเอง

แม้ว่าบริษัท Facebook Incorporated จะอ้างสิทธิ์ในผลกำไรทั้งหมดที่เกิดขึ้นและไม่ให้อะไรเลยกับผู้ใช้ที่ผลิตเนื้อหาและสร้างเครือข่ายทั้งหมด การที่กักเอานี้เป็นประเด็นที่สามารถตั้งคำถามได้ชัดเจนว่า Facebook เป็นของผู้ที่สร้างแพลตฟอร์มขึ้นมา ไม่ใช่ของผู้ที่สามารถเข้าถึงการเงินระหว่างประเทศและเหล่าทนายมากมายที่พวกเขาใช้เพื่อครอบงำ Facebook จากเบื้องบน

เราจำเป็นต้องมีการอภิปรายเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ และจัดทำข้อเสนอที่เป็นรูปธรรมว่าสิทธิ์ความเป็นเจ้าของพื้นที่ซึ่งใช้ร่วมกันเพื่อการสื่อสารแห่งนี้จะเป็นอย่างไรในอนาคต ข้อเสนอเหล่านั้นต้องสนับสนุนด้วยข้อเรียกร้องที่เป็นรูปธรรม ซึ่งรวมถึงแผนการซึ่งกลุ่มผู้ใช้ที่จัดตั้งขึ้นนำไปดำเนินการเพื่อการมีกรรมสิทธิ์ใน Facebook ร่วมกัน และเพื่อผลกำไรร่วมกัน

ในการทำให้ Facebook เป็นของเรานั้น เราจำเป็นต้องทบทวนบทบาทของเราในสังคมกันใหม่ เราต้องหลุดพ้นจากการหลับใหลในวงจรแห่งการบริโภคที่เราได้ซึมซับมาหลายต่อหลายปี ผมเชื่อว่าวิกฤตทางเศรษฐกิจ นิเวศวิทยา และอุดมการณ์ในปัจจุบันอาจเพียงพอที่จะปลุกให้เราตื่นขึ้นมา

ส่วนหนึ่งของกระบวนการควรจะเป็นการประชุมใหญ่ที่เราจะร่างรัฐธรรมนูญสำหรับ Facebook ซึ่งจะกำหนดแนวทางการกำกับดูแล Facebook

รัฐธรรมนูญจะ

1. สร้างกลไกที่ Facebook จะตอบสนองต่อความต้องการของพลเมือง
2. ทำให้ Facebook รับผิดชอบต่อหลักการทางจริยธรรม
3. รับรองความโปร่งใสเกี่ยวกับธุรกรรมทางการเงินของ Facebook และโครงสร้างการบริหารจัดการอย่างสมบูรณ์ และรับประกันว่าจะมีการแบ่งกำไรทั้งหมดระหว่างผู้ใช้ที่สร้างเนื้อหา
4. ดำเนินการให้มั่นใจว่าการเข้าถึงเงินทุนจากภาคเอกชนจะไม่ถูก

นำมาใช้เป็นวิธีในการควบคุมการกำหนดนโยบาย

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญจากสาขาต่าง ๆ เช่น การเขียนโปรแกรม คอมพิวเตอร์ การออกแบบ กฎหมาย ศิลปะ ปรัชญา วรรณคดี วิศวกรรม รวมถึงศาสตร์ทางด้านสังคม กายภาพ ชีวภาพ และข้อมูล จะมารวมตัวกันในการประชุมครั้งนี้เพื่อกำหนดกรอบพื้นฐานของ รัฐธรรมนูญดังกล่าว

หลังการประชุม ครม.มีช่วงเวลาในการปรึกษาหารือภายใน ชุมชน Facebook ทั้งหมดซึ่งเราจะทำการแก้ไขข้อเสนอเบื้องต้น ของกลุ่มและดำเนินการสร้างฉันทามติทั่วไป หลังสิ้นสุดช่วงเวลาใน การปรึกษาก็จะมีการให้สัตยาบันซึ่งฐานผู้ใช้ของ Facebook ทั้งหมดจะกลายเป็นพลเมืองของ Facebook และจะลงคะแนนเสียง ในการสร้าง “สาธารณรัฐ Facebook” ด้วยระบบบริหารจัดการที่โปร่ง ใสและมีความรับผิดชอบ

ภายใต้การบริหารจัดการของผม เราจะจัดตั้งระบบไมโครเพย์- เมนต์ซึ่งช่วยให้มีการกระจายกำไรอย่างยุติธรรมจากสาธารณรัฐ Face- book ไปยังผู้ใช้ซึ่งก็คือเจ้าของ พลเมืองของ Facebook จะได้รับ อนุญาตให้จำหน่ายหรือแลกเปลี่ยนสิ่งที่พวกเขาสร้างสรรค์ขึ้นมา และ จะได้รับค่าตอบแทนในอัตราที่เหมาะสมสำหรับโพสต์ ผลงานออกแบบ มิม วิดีโอ และเพลง เราไม่จำเป็นต้องมี Facebook Inc. ยกเว้นในฐานะ คู่สัญญาเหมือนกับที่ Merit Network เป็นคู่สัญญาที่บริหารจัดการ กลไกของอินเทอร์เน็ตในยุคแรก

Facebook ที่ได้รับการบริหารจัดการอย่างมีจรรยาบรรณสามารถใช้เป็นจุดที่ผู้มีความสนใจคล้ายกันทั่วโลกจะมาพบปะและมีส่วนร่วมในประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมทั่วโลก โดยจัดตั้งทีมเพื่อเสนอโครงการเพื่อความร่วมมือและวิธีการแก้ปัญหาที่พบบ่อยอย่างสร้างสรรค์

Facebook สามารถช่วยให้ผู้ที่มีเป้าหมายคล้ายกันทั่วทุกมุมโลกสามารถค้นหาพันธมิตรในการค้นคว้าวิจัย การอภิปรายนโยบาย และการนำไปใช้ ในยุคที่การเงินมีข้อจำกัด ความเป็นไปได้ในการแบ่งปันเงินทุนระหว่างกลุ่มที่คล้ายกันจึงมีศักยภาพมหาศาล

หากเรามีความมุ่งมั่นท่ามกลางวิกฤตทั่วโลกในปัจจุบัน เราจะสามารถเปลี่ยนแพลตฟอร์ม Facebook ให้เป็นธรรมชาติในระบอบประชาธิปไตยระดับสากลในรูปแบบที่ถูกต้องตามกฎหมายได้ในระหว่างกระบวนการนี้ เครือข่ายอินเทอร์เน็ตก็จะถูกเปลี่ยนเป็นประชาธิปไตยตามรัฐธรรมนูญซึ่งส่งเสริมการมีส่วนร่วมของพลเมืองผ่านเครือข่ายแบบเพียร์ทูเพียร์ (Peer-to-Peer Network) และขับเคลื่อนโดยพลังงานหมุนเวียน 100% เช่นกัน

เอมานูเอล พาสต์ไรค์
(Emanuel Pastreich)

เอมานูเอล พาสต์ไรค์เป็นที่รู้จักเมื่อกว่าสองทศวรรษที่ผ่านมา ในฐานะนักเคลื่อนไหวแนวคิดเชิงนโยบายอเมริกันทั้งนโยบายเกี่ยวกับกิจการภายในประเทศ การทูต และความมั่นคง เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเอเชียและการนำแนวคิดเกี่ยวกับเอเชียมาออกแบบปรับใช้เพื่ออนาคตของสหรัฐอเมริกาขณะที่กำลังเผชิญกับการล่มสลายของอารยธรรมตะวันตกอยู่ในขณะนี้

เอมานูเอล พุ่งจุดสนใจไปที่เรื่องการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศและการพังทลายของความหลากหลายทางชีวภาพ ผลกระทบอันเลวร้ายของเทคโนโลยีสมัยใหม่ต่อสังคมมนุษย์ ปัญหาการหมกหมุ่นแต่ในความมั่งคั่ง การผลักดันให้มนุษย์กลายเป็นทาสของกลุ่มคนรวยและกลุ่มธนาคารเพื่อการลงทุนวณิชยกรรมข้ามชาติ และภัยของการแข่งขันสะสมอาวุธสงครามของแต่ละประเทศ

เอมานูเอลปฏิเสธที่จะรับเงินสนับสนุนจากพวกคนรวยและมีอำนาจ เขาปฏิเสธที่จะถูกนำเสนอในสื่อฉ้อฉล และเขาเห็นว่าความจริงคืออาวุธที่ทรงพลังที่สุดแล้วในคลังแสงของตนเอง บ่อยครั้งที่เขามักจะอ้างอิงคำพูดของนักปรัชญาฮันนาห์ อาเรนท์เพื่ออธิบายเจตจำนงของตนเองในแคมเปญรณรงค์หาเสียงการเลือกตั้งประธานาธิบดี

“ความชั่วร้ายนั้นไม่ได้ ‘รุนแรง’ ทว่าส่งผลกระทบมหาศาล มันไม่ได้หยั่งลึกหรือมีลักษณะปีศาจร้ายแต่อย่างไร มันสามารถก่อกำเนิดและแผ่ขยายกระจายไปยังที่ต่าง ๆ ทั่วโลกได้เป็นอย่างดี เพราะมันแพร่พันธุ์ออกไปราวกับเชื้อราบนพื้นผิว ความชั่วร้ายเป็นปฏิบัติภัย

กับสติปัญญา เพราะเมื่อปัญญาพยายามนึกคิดลงลึกเข้าไปยิ่งราก
ของปัญหาความชั่วร้ายแล้ว กลับต้องผิดหวังเพราะไม่เจอกับสิ่งใด
นั่นแหละคือสิ่งที่เรียกว่า ความชั่วร้ายอัน “ไร้พิษภัย”

เขาเรียกร้องให้คืนเงินหลายล้านล้านที่พวกบริษัทและธนาคาร
ข้ามชาติ นำไปลงทุนสร้างกำไรในช่วงสองปีที่ผ่านมา เรียกร้องให้กลุ่ม
บริษัทรวมกิจการขนาดใหญ่อย่างอเมซอนและเฟซบุ๊กดำเนินกิจการ
แบบสหกรณ์ภายใต้การควบคุมอย่างเคร่งครัด และให้มีการยึดทรัพย์สิน
ของกิจการด้านพลังงานฟอสซิลคืนทันที รวมถึงเรียกร้องให้มีการ
ดำเนินการทางกฎหมายกับพวกเจ้าของและผู้บริหารด้วย ในความผิด
ที่รายงานข้อมูลเท็จให้กับรัฐบาลและประชาชนถึงผลกระทบต่อการ
เปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อม

เอมานูเอลเริ่มอาชีพการงานของตนเองเป็นอาจารย์สอนที่
มหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ เออบานา-แซมเปญจน์ ในปี 1988 เป็นนัก
วิชาการด้านเอเชียผู้เชี่ยวชาญการใช้ภาษาเกาหลี ญี่ปุ่น และจีน อีกทั้ง
ยังได้สอนที่มหาวิทยาลัยคยองฮีในประเทศเกาหลีตั้งแต่ปี 2011 –
2018

เขาเกิดในเมืองแนชวิลล์ รัฐเทนเนสซี เติบโตที่เมืองเซนต์หลุยส์
รัฐมิสซูรี ได้รับการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเยล มหาวิทยาลัยเกียวด
และมหาวิทยาลัยฮาวาร์ด โดยเขาตระหนักรู้ได้นานแล้วว่าชาวอเมริกัน
จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องชัดเจนเกี่ยวกับเอเชียเพื่อ
สามารถที่จะรับมือกับความท้าทายต่าง ๆ ในศตวรรษที่ 21 ได้

เอมานูเอลได้อาศัยอยู่ในทวีปเอเชีย จีน และญี่ปุ่น โดยกว่า 21 ปีการทำงาน เขาได้เดินทางไปประเทศไทยถึงแปดครั้ง ซึ่งไม่ใช่ในฐานะนักท่องเที่ยว แต่คือการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับอนาคตของประเทศไทยให้แก่หน่วยงานคลังความคิดและสถาบันของรัฐต่าง ๆ

จากเหตุสภาวะการว่างงานและการล้มละลายที่เกิดมาจากพวกที่ต้องการหยุดยั้งแคมเปญของเขานั้น ทำให้เขารับรู้ได้เป็นอย่างดีถึงความเจ็บปวดของคนธรรมดาสามัญในยุคมีดปัจจุบันนี้

ปัจจุบันเอมานูเอลทำงานเป็นประธานสถาบันเอเชีย ซึ่งเป็นองค์กรคลังสมองที่มุ่งเน้นงานด้านการทูต ความมั่นคง และเทคโนโลยี มีสำนักงานในเมืองต่าง ๆ ทั้งวอชิงตัน ดีซี กรุงเทป โซล โตเกียว และฮานอย เขาประทับใจเป็นอย่างยิ่งในการยึดมั่นเรื่องความยุติธรรมและความสงบสุขของคนไทยในยุคสมัยแห่งความผันผวนนี้

เหตุใดผมจึงลงเลือกตั้งประธานาธิบดี?

ผมชื่อเอมานูเอล ปาสต์ไรค์ และผมขอแถลงประกาศให้ทราบว่า
ผมเป็นผู้สมัครอิสระในการเลือกตั้งประธานาธิบดีแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา
ปี 2020

เกือบทั้งชีวิตการทำงาน ผมเป็นอาจารย์สอนในระดับมหาวิทยาลัย
รวมถึงมัธยมศึกษาด้วย ซึ่งเริ่มย้อนไปตั้งแต่ปี 1988 ที่มหาวิทยาลัย
อิลลินอยส์ เออแบนา-แชมเปญจน์ ผมมีความเชี่ยวชาญในเรื่องเอเชีย
ตะวันออก ครอบคลุมทั้งในเรื่องวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของ
ญี่ปุ่น จีน และเกาหลี งานเขียนทางวิชาการของผมล่าสุดนั้นขยาย
ขอบเขตไปยังเรื่องการเมือง ความมั่นคง เทคโนโลยี และเศรษฐกิจ
ในยุคปัจจุบัน

ผมเริ่มคิดได้เมื่อนานมาแล้วว่า ทวีปเอเชียนั้นได้กลายมาเป็นจุด
สนใจกลางของชุมชนนานาชาติมากขึ้นยิ่งกว่าแต่ก่อน ดังนั้นจึงสำคัญ
เป็นอย่างยิ่งที่คนรุ่นต่อไป (ซึ่งผมมองว่าก็คือคนรุ่นผมสมัยนั้น)
จะต้องมีความรู้ความเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับเอเชียเพื่อที่จะสามารถเชื่อม
ประสานตนเองให้เข้ากับชาวเอเชีย อย่างน้อยก็ในระดับของความรู้และ
วิธีคิดเดียวกัน ในยามที่พวกเราต้องมาข้องเกี่ยวต่อกันและกัน
ผมยังใช้เวลาช่วงหนึ่งของชีวิตการทำงานอยู่ในประเทศญี่ปุ่นและ
ประเทศเกาหลี ประสบการณ์นี้ไม่เพียงแต่ทำให้ผมรู้และเข้าใจในสิ่ง
ที่สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องทำ หรือตอบสนองต่อโลกใบใหม่ที่ไม่
เหมือนเดิม แต่มันยังทำให้ผมมองเห็นประเทศของตนเองได้ชัดเจน
ยิ่งขึ้นจากการมองเข้ามาจากภายนอก

ในฐานะประธานบริหารแห่งสถาบันเอเชียในวอชิงตัน ดีซี ซึ่งเป็นสถาบันคลังสมองทำงานวิจัยค้นคว้าและจัดเสวนาแลกเปลี่ยนในประเด็นด้านการทูต ความมั่นคง และเศรษฐกิจ ผมได้ทำงานเพื่อช่วยให้ชาวอเมริกันได้รู้จักเอเชียได้อย่างถูกต้อง ผมทำงานตรงนี้ด้วยงบประมาณน้อยนิด ร่วมกับกลุ่มคนที่ยึดมั่นในความรู้ที่แท้จริง ไม่ใช่เพื่อแสวงหาทุนก้อนโตจากคนรับจ้างทำงานรับใช้กองทัพ

ผมมองเห็นสถานการณ์ในวอชิงตัน ดีซี มาตั้งแต่เดือนมกราคม ปีนี้แล้วว่า ทุกภาคส่วนของรัฐบาลกลางได้ปิดตัวเองลง และนั่นทำให้เมฆหมอกของความผันผวนน่ากลัวลดต่ำมาปกคลุมทั่วทุกสถาบันที่จะชี้ชะตาอนาคตของพวกเขา

ผมยังเห็นชัดอีกว่าระบบการเมืองปัจจุบันนั้นไม่สามารถที่จะดำเนินการต่อกรแก้ไขปัญหาคาใจความท้าทายอันหนักหนาต่าง ๆ ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาของเรากำลังเผชิญอยู่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ หรือการกระจุกตัวของความมั่งคั่ง การแข่งขันสะสมอาวุธ หรือผลกระทบด้านลบของเทคโนโลยีที่มีต่อชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขา

ผมมองไปยังบรรดานักการเมืองทุกวันนี้ ซึ่งไม่ใช่แค่ผู้ลงรับสมัครประธานาธิบดีเท่านั้น แต่หมายรวมถึงคนอื่น ๆ ด้วย ซึ่งมันชัดเจนมากว่านักการเมืองเหล่านั้นตกอยู่ในสภาพไม่ต่างกับพิธีกรรมอันว่างเปล่าเป็นสำเนาของสำนวนใช้กันเกล็ดกลื่นราวกับคำพูดคาดฝัน และพวกเราที่เป็นนักการเมืองนั้นก็ไม่ว่าที่จะร่วมสนทนากับประชาชนในประเด็นของจริยธรรม วิทยาศาสตร์ หรือที่เกี่ยวกับอนาคตข้างหน้าได้อีกต่อไป

วัฒนธรรมการเมืองเช่นนี้ไม่เพียงแต่บั่นทอนจิตใจ ทว่ายังนำ
ประหวั่นพรั่นพรึงอีกด้วย ผมมองเห็นสัญญาณเหล่านี้มาตั้งแต่เดือน
มกราคมแล้ว ว่าทุกองคาพยพของรัฐบาลกลางนั้นกำลังมุ่งหน้าไปสู่
หายนะที่ไม่อาจบรรเทาได้

ผมตัดสินใจที่จะประกาศตัวเองเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งประธานา-
ริบดี เพราะว่าตอนนี้ไม่มีผู้สมัครคนไหน แม้แต่ในกลุ่มผู้สมัครจาก
พรรคเล็กพรรคน้อยเอง ที่จะพูดถึงประเด็นข้อท้าทายในยุคของพวกเขา
เราอย่างจริงจังเลย

ผมใช้เวลาร่างคำแถลงการณ์เป็นเวลากว่าหลายสัปดาห์ ด้วยความ
เชื่อมั่นว่าไม่มีอะไรที่ไม่สามารถทำได้ในประเทศสหรัฐอเมริกา เว้นเสีย
แต่ว่าเราไปทำอะไรที่อยู่นอกเหนือระบบโครงสร้าง และนั่นแหละเป็น
สิ่งที่ผู้สมัครอิสระเท่านั้นที่จะมีความสามารถในการขับเคลื่อนประเทศ
ไปในทิศทางที่ดีได้

เมื่อผมเล่าแนวความคิดนี้ให้แก่เหล่าผองเพื่อนตนเอง แทบทั้งหมด
สะท้อนกลับมาทันทีว่า มันจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อผมได้
รับการสนใจและถูกเผยแพร่ในสื่อ มีทุนสนับสนุนจากภาคธุรกิจ และ
มีเครือข่ายความสัมพันธ์แน่นแฟ้นระหว่างพรรคการเมืองเท่านั้น
เพราะแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยว่า ผมจะสามารถลงสมัครตำแหน่ง
ประธานาธิบดี หรือสมาชิกสภานิติบัญญัติ หรือแม้แต่ตำแหน่งในระดับ
รัฐบาลท้องถิ่น

ไม่ว่าจะเป็นความพยายามใด ๆ ดูเหมือนจะถูกมองว่าเป็นเพียง
การเอาตัวเองเข้าไปสู่ความเสี่ยงเสียมากกว่า

ทว่าเมื่อได้ฟังความเห็นเหล่านั้น กลับทำให้รู้สึกมั่นใจยิ่งขึ้นว่า การแถลงประกาศนี้ออกไปท่ามกลางความยุ่งเหยิงและความไม่แน่นอนที่ทวีเพิ่มขึ้นนั้น จะทำให้ผมสามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีได้ นี่ไม่ใช่เป็นการพิสูจน์เพื่อโน้มน้าวเหล่าสถาบันจอมทจริตที่ครอบงำวอชิงตัน ดีซี ทว่าเป็นการสนองต่อถ้อยคำและจิตวิญญาณแห่งรัฐธรรมนูญ เอกสารบันทึกหลักการสำคัญที่บ่งชี้ถึงความเป็นสหรัฐอเมริกาที่รับรองประกาศชี้ชัดว่าผมนั้นมีคุณสมบัติโดยชอบธรรมที่จะลงสมัครเพื่อรับเลือกเข้าสู่ตำแหน่งประธานาธิบดี

ยิ่งไปกว่านั้น หลังจากที่ผมได้เขียนคำปราศัยและพูดคุยกับผู้คนหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นคนยากจน ครู และพนักงานร้านอาหาร ทำให้ผมเกิดความเชื่อมั่นว่าตนเองนั้นสามารถที่จะเป็นตัวแทนของความต้องการของผู้คนเหล่านี้ได้จริง ๆ เพราะว่าผมไม่ได้รับเงินสนับสนุนจากแหล่งเงินภายนอกที่ไหนเลย และตัวผมเองนั้นก็ไม่ได้อยู่ในสถานะถูกจ้างงานแต่อย่างใด ในฐานะที่อยู่ในสถานะเดียวกับชาวอเมริกันส่วนใหญ่ ผมจึงสามารถเป็นตัวแทนของพวกเขาได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่เหล่านักการเมืองผู้มีอภิสิทธิ์ไม้อาจจะกระทำได้

พวกกลุ่มอำนาจเก่า ได้สร้างกำแพงสูงเอาไว้ในวอชิงตัน ดีซี เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีวันที่คนอย่างผมนั้นได้ปรากฏตัวออกไปในสื่อ และได้รับเชิญให้ไปร่วมกิจกรรมงานใด ๆ หรือถูกนำเสนอให้เป็นผู้สมัครที่มีค่าพอให้ใครมารับฟัง

ทว่าความเป็นจริงข้อนี้กลับเป็นแรงกระตุ้นมากกว่าบั่นทอนกำลังใจ เพราะฉะนั้นสำหรับผมจึงแน่ชัดแล้วว่าความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองแบบถอนรากถอนโคนเท่านั้นที่จะช่วยพวกเราได้ และสองพรรค

การเมืองที่ลุ่มหลงมัวเมาในเงินตราและอภิสิทธิ์นั้นก็ไม่อาจจะรับภารกิจนี้ไปได้ อีกทั้งกลุ่มที่เรียกตัวเองว่าอยู่ในสังกัดอิสระนั้นก็ไม่ว่าจะก่อร่างสร้างความตั้งใจแรงกล้าเช่นนี้ขึ้นมาได้เหมือนกัน

เหล่าบัณฑิตและนักการเมืองทุกวันนี้ไม่ว่าพวกเขาจะเรียกตัวเองว่าเป็นพวกอนุรักษ์นิยมหรือหัวก้าวหน้า ต่างต่อสู้ช่วงชิงกันเพื่อได้เกียรติของการเสียสละอันไร้ศีลธรรม ต่อหน้ารูปเคารพสามัญที่รู้จักกันดีในนามของสื่อการตลาดธุรกิจ พวกเขาใช้ภาษาร้านตลาดหลักเลี่ยงการพูดถึงประเด็นสำคัญ ๆ และสืโรราบให้แก่ผู้มีอำนาจสื่อเช่นนั้นไร้ซึ่งความชอบธรรม พวกเขาเอาแต่สร้างกำไรให้แก่บริษัทใหญ่ ๆ และรีดถอนสิทธิในการรับรู้เข้าใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับประเทศของเรา

นักการเมืองคนอื่น ๆ คิดกันไปเองว่าสื่อการตลาดธุรกิจนั้นมีพลังมหาศาลที่จะสร้างหรือทำลายใครก็ได้ ผ่านการโจมตีให้ร้ายหรือโดยการสร้างข่าวลือทำให้เสียหาย หรือเดาไปเองว่าสื่อพวกนั้นไม่มีวันกล้ากระทำการผิดต่อสัจยัปญญาของตนเองหรอก

ถ้าคุณสมบัติของการเป็นผู้สมัครลงเลือกตั้งประธานาธิบดีคือการมีนายทุนร่ำรวยหนุนหลัง และถูกสรรเสริญเยินยอโดยอาณาจักรสื่อฉ้อฉลแล้วละก็ เช่นนั้นก็ชัดว่าผมไม่มีคุณสมบัติ

รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา ซึ่งควรจะเป็นจุดตั้งต้นของพวกเราอยู่เสมอนั้น ไม่ได้ระบุบอกไว้ตรงไหนว่าเงินตราและอำนาจควรเป็นคุณสมบัติของการเป็นประธานาธิบดี

ผมอยากเห็นต่างกับวิธีคิดนี้ เพื่อที่จะบอกว่าถ้าผู้ลงรับสมัครคนไหนรับเงินมาจากสถาบันการเงินใด ไม่ว่าจากบรรษัทข้ามชาติ หรือจากผู้ร่ำรวยล้นฟ้า นั้นจะกลายเป็นว่าพวกเขาเหล่านั้นแหละที่ไม่มีความสมบูรณ์ของการเป็นประธานาธิบดี ไม่ใช่ผมคนนี้

ผมมั่นใจว่าหากทุกท่านได้อ่านสิ่งที่ผมเขียน หรือรับฟังคำปราศรัยของผมเพียงสักไม่กี่นาที จะทำให้ทุกท่านเข้าใจได้ถ่องแท้ยิ่งขึ้นถึงความมุ่งมั่นตั้งใจในการเลือกตั้งของผมครั้งนี้

ผมยินดีรับใช้และอยากให้นโยบายของผมนั้นสะท้อนความคิดความเห็นของทุกคน ผมไม่สนใจที่จะเสียเวลาพรวดถึงคำเรียกอย่าง “อนุรักษนิยม” หรือ “หัวก้าวหน้า” ที่ถูกออกแบบมาเพื่อสร้างความสับสนและแบ่งแยกพวกเราออกจากกัน ได้โปรดเถอะครับบอกสิ่งที่พวกท่านกำลังคิด เพื่อให้เราสามารถที่จะทำงานไปพร้อม ๆ กัน เพื่อสร้างความหวังครั้งใหม่ให้กับประเทศสหรัฐอเมริกา

ขอบพระคุณครับสำหรับเวลาอันมีค่าของท่าน

เอมานูเอล พาสต์ไรค์ (Emanuel Pastrieck) เป็นที่รู้จักเมื่อกว่าสองทศวรรษที่ผ่านมา ในฐานะนักเคลื่อนไหวแนวคิดเชิงนโยบายอเมริกัน ทั้งนโยบายเกี่ยวกับกิจการภายในประเทศ การทูต และความมั่นคง เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเอเชียและการนำแนวคิดเกี่ยวกับเอเชียมาออกแบบปรับใช้เพื่ออนาคตของสหรัฐอเมริกาขณะที่กำลังเผชิญกับการล่มสลายของอารยธรรมตะวันตกอยู่ในขณะนี้ ปัจจุบันเขาทำงานเป็นประธานสถาบันเอเชีย ซึ่งเป็นองค์กรคลังสมองที่มุ่งเน้นทำงานด้านการทูต ความมั่นคง และเทคโนโลยี เขาประทับใจเป็นอย่างยิ่งในการยึดมั่นเรื่องความยุติธรรมและความสงบสุขของคนไทยในยุคสมัยแห่งความผันผวนนี้

เราจะไม่หวาดกลัวความชั่วร้าย ชวนให้เราส่องสำรวจมิติสำคัญต่าง ๆ ของการเป็นพลเมืองของประเทศ ว่าเราควรมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเศรษฐกิจ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการหาทางออกสำหรับปัญหาใหญ่ ๆ ของประเทศ ตระหนักรู้ในความสำคัญของรากเหง้าของตนเอง ไม่หลงมัวเมาไปกับสิ่งยั่วยุที่น่าเสนาผ่านสื่อกระแสหลักต่าง ๆ